ΕΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 673

Βδομάς

ΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Μεταξύ μας

Γ. Κ. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας παρουσιάζει δυστυχῶς πολλὰ ἐλαττώματα ἐκτελέσεως, μολονότι δὲν στερεῖται ἐμπνεύσεως. Σᾶς συνιστοῦμε νὰ διαβάσετε δοκίμους Ἕλληνας ποιητάς. — Μίμην Ζαφείραν, Βέρροιαν. Τὸ πεζό σας εἶναι πολὺ κοινότυπο. Γράφτε κάτι πιὸ σύντομο ἀλλὰ μὲ κάποια πρωτοτυπία.— Ντέτεκτιβ, Πάτρας. Τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν πολλὰ σφάλματα στὴν ἐκτέλεση. Τὸ σταυρόλεξον πρέπει νὰ εἶνε σχεδιασμένο διὰ σινικῆς μελάνης. — Νικ. Θ. Σμυρνιούδην, Χίον. Τὸ θέμα σας, δυστυχῶς, εἶναι πολὺ κοινὸ καὶ τετριμμένο, ἐνῷ τὸ γράψιμό σας εἶναι ἄρτιο. Θἄπρεπε νὰ διαλέξετε κάτι πιὸ πρωτότυπο. Δικαίωμα κρίσεως δὲν χρειάζεται.— Τάκην Τόλιαν, Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ δικό σας πολὺ κοινότυπο. — Νίκον Ἀναστασάκην, Ἐνταῦθα. Ἁπλᾶ στιχουργήματα τὰ σταλέντα, χωρὶς ποιητικὴ πνοή.— Κάποιαν, Ἐνταῦθα. Ὁ στίχος σας ἔχει κάποια ἔμπνευση, ἀλλὰ θέλει ἀκόμα δούλεμα. Ἐπίσης, πρέπει νὰ παύσετε νὰ χρησιμοποιῆτε λέξεις σὰν τὴν «ὁριζόντους».— Γεώργιον Πρωτοψάλτην, Ἐνταῦθα. Ὡραῖο θέμα ἡ «Συνηθισμένη ἱστορία». Θὰ δημοσιευθῇ ἀφοῦ διορθωθῇ.— Π. Ἀνδρικόπουλον, Πάτρας. Δυστυχῶς ἡ μετάφρασις δὲν εἶναι ἀρτία, ἀλλὰ καὶ τὸ πρωτότυπο δὲν φαίνεται ἐξαιρετικό. — Α. Λουμίώτην, Σέρρας. Τὸ πεζό σας πολὺ κοινὸ καὶ ἀσαφές.— Παρθενῶνα, Πειραιά. Τὸ ἀποσταλὲν εἶναι πολὺ μπερδεμένο καὶ συγχρόνως κοινότυπο. Φαίνεται, ὡς τόσο, ὅτι θὰ μποροῦσατε νὰ ἐπιτύχετε κάτι καλύτερο ἂν ξεκαθαρίζατε τὶς σκέψεις σας καὶ διαλέγατε ἕνα θέμα σαφὲς καὶ μὲ κάποια πρωτοτυπία. — Δημ. Καρατζᾶν Ἐνταῦθα. Τὰ θέματά σας χιλιοειπωμένα. — Θ. Πολίτην, Ἐνταῦθα. Τὸ γράψιμό σας ἄρτιο, ἀλλὰ τὸ θέμα φριχτὰ κοινότυπο. — Γ. Βά. Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ συντομευόμενο.— Μίμ. Πολιτόπουλον, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθοῦν τὰ «Ροδόφυλλα». — Φανὴν Ζαγούρα, Ἐνταῦθα. Τὸ πεζό σας ἀποτελεῖ μᾶλλον ἔκθεσιν ἰδεῶν.— Γερ. Κυριακόπουλον, Σίνδον Θεσσαλονίκης. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν αὐτὴν τὴ φορὰ τὰ ποιήματά σας. — Ν. Ἀναστασιάδην, Ἐνταῦθα. Κοινὴ στιχοπλοκὴ τὸ ποίημά σας.

Δὲν ἔχει ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα;

Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἀρχίζετε τὴν ἡλιοθεραπεία ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ καὶ αὐξανετε καθημερινῶς. Πρίν, νὰ τρίβεσθε καλὰ μὲ κρέμα NIVEA, ὁπότε τὸ δέρμα διατηρεῖται μαλακὸ καὶ ἀποκτᾶ ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα.

Ὅποιος, ὅμως, θέλει νὰ μαυρίση γρήγορα καὶ νὰ μένη στὸν ἥλιο πολύ, ἂς μεταχειρίζεται τὸ NIVEA-NUSS-λάδι μὲ τὴν ἰσχυρὰ προστατευτική του ἐνέργεια.

τὸ μικρὸν κουτίον δρχ. 9, τὸ μεσαῖον δρχ. 17
τὸ μεγάλο δρχ. 33

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ
ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ
ΔΡΑΧ. 200

Μεγάλη καλλιτεχνικὴ πρόοδος τῆς ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ἐπιστήμης.

Περμανάντ μὲ ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ.

Δὲν χρειάζεσθε ΜΙΖΑΜΠΛΙ.

Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Σταδίου 7 Αον πάτωμα.
Τηλέφ. 32–812
ΒΑΦΑΙ ΜΑΛΛΙΩΝ Δρχ. 150

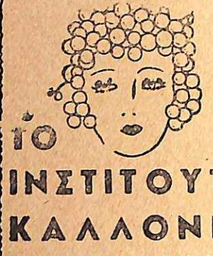

Τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ'ἐπαφὴ μ αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY (Ἑρμοῦ 42 Τηλ 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάση, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς μελετᾶ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάση νέες ἐκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, που ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑΙΟΝ
Καλλιτεχνικὴ Ἕνωσις
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ
Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1940
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ — Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ
Μουσική: Κ. ΓΙΑΝΝΙΔΗ
ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ ΘΕΑΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1940
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ
ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ:
Α. ΓΡΙΜΑΝΗ — Ι. ΦΑΕΡΥ
Σκηνικὸν διάκοσμος: ΓΡΕΚ
Διεύθυνσις Ὀρχήστρας:
Κ. ΓΙΑΝΝΙΔΗ
ΤΡΙΤΗ
ΠΕΜΠΤΗ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Λαϊκαὶ ἀπογευματινές

Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 21 Αὐγούστου 1940 Ἀριθ. 673

Ἀθηναϊκὰ περιέργα

ΜΠΙΧΛΙΜΠΙΔΙΑ!

Τί μανία σας ἔπιασε, κυρίες καὶ δεσποινίδες μου, μ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια τῶν διαφόρων μπιχλιμπιδιῶν;

Κάθε γυναίκα, εἶναι ἀδύνατον νὰ κυκλοφορήσῃ στοὺς δρόμους, ἂν δὲν κρεμάσῃ στὸ στῆθος της διάφορα ψευτοπράμματα, τενεκεδένια παράσημα ἐλεφαντάκια κοκκάλινα, γυάλινες χάντρες, μαμούνια γυαλιστερά, ἀγκράφες ἀπὸ γυαλόπετρες χρωματιστές, λουλουδάκια πέτσινα, δελφουδένια, μεταξωτά, σύζωνάκια μάλλινα, ἀεροπλανάκια ξύλινα, σπαθάκια, λόγγες, κουδαρίστρες, καρδιές, διάφορες καρφίτσες, τσαρουχάκια, καπελλάκια μικροσκοπικὰ τυρολέζικα, πίπες, ἡμερολόγια, ψάρια!...

Εἶδα μιὰ γνωστή μου κυρία στὸ δρόμο κι' ἐτρόμαξα. Εἶχε μεταβάλει τὸ στῆθος της σὲ..ζούγκλα! Δὲν ὑπεροβάλλω, οὔτε παραδοξολογῶ. Ἕνα ρινοκεράκι κοκκάλινο ἦταν καρφιτσωμένο στὸ πέτο τοῦ ταγιέρ της, ἐνῷ πάσα 'κεῖ, τὸ ἄνοιγμα τῆς μπλούζας ἦταν γεμισμένο ζηλότυπα μὲ ἕνα μικροσκοπικὸ μετάλλινο καμηλοπαρδαλάκι. Γὰ κουμπιὰ τοῦ ταγιέρ ἦταν κεφάλια Νέγρων τῆς ζούγκλας ἐνῷ συγχρόνως στὸ ἄλλο πέτο της φιγουράριζε ἕνα πολύχρωμο κοσκοδειλάκι.

Ἄλλες κυρίες προτιμοῦν τοὺς τσολιάδες κι' ἄλλες ἐκδηλώνουν τὴν ἀδυναμία τους γιὰ τὸ φυτικὸ βασίλειο. Λουλούδια, λουλουδάκια, γεφάνια, τριαντάφυλλα, πιπεριές, γαρύφαλλα, κρίνοι ὀρτενσίες, γαζίες πέτσινες ἢ κοκκάλινες ἢ μετάλλινες ἢ ξύλινες ἢ βελουδένιες ἀκόμη σχηματίζουν κινητὲς ἐκθέσεις ἀνθέων σὲ κάθε γυναικεῖο πέτο, σὲ κάθε γυναικεῖο ζέρσεϊ, σὲ κάθε γυναικεῖο μεταξωτὸ μπλουζάκι.

Τὰ μικροσκοπικὰ παπουτσάκια, τσαρουχάκια κλπ. εἶνε στὴν ἡμερησία διάταξη.

Βλέπετε μιὰ κομψότατη ντεμοντέλλα. Στὸ στῆθος της ὑπάγει ἕνα ζευγάρι τσόκαρα ξύλινα, κοινότατα τσόκαρα πλυπταιοῦ.

Ἂν τὴν ἐρωτήσετε:

— Τί εἶν' αὐτό;

Θὰ σᾶς ἀπαντήση:

— Ἄ!.. εἶναι τὸ νοῦλι μου!..

Εἶνε τὸ νοῦλι της. Τί νὰ τῆς πῆτε:

Πολὺ συνηθίζονται ἐπίσης οἱ καρδιές. Ἀπ' ὅλα τὰ ἐντόσθια, προτιμᾶτὸ πιὸ σκληρό: ἡ καρδιά! Καὶ βλέπετε στῆθη γυναικεῖα που δὲν ξέρουν καν τί θὰ πῇ καρδιά, νὰ ἐρχουν, ἐλλείψει καρδιᾶς ἀληθινῆς, μιὰ καρδούλα ψεύτικη, ξύλινη ἢ τενεκεδένια, χρωματιστή, πολύχρωμη ἢ σκέτη κρεμασμένη στὸ μέρος ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπαρχῇ ἡ ἀληθινὴ καρδιά!

Ἰδιοτροπίες!...

Τὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου, παίζουν ἐπίσης μεγάλο ρόλο στὴν γυναικεῖαν ἀμφίεση.

Ὅταν δὲν εἶναι κεντημένα σὲ μέρος καταφανὲς τῆς διάφανης μεταξωτῆς μπλουζίτσας, θὰ κρέμωνται ἀπὸ μιὰ ἀγκράφα, ἀπὸ ἕνα κρίκο, καὶ θὰ κοινοποιοῦν στὸ κοινὸν τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος τῆς κομψῆς.

Ἑκατομμύρια μπιχλιμπιδιῶν πουλοῦνται, ὡς καὶ στὸ πιὸ στενὸ μικρομάγαζο τῆς συνοικίας.

Ἑκατομμύρια ἀνοησιῶν μικροσκοπικοῦ μεγέθους γιὰ ὅλες τὶς τιμὲς καὶ γιὰ ὅλα τὰ βαλάντια, περιμένουν τὸ βαλάντιο ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ τὴν τιμὴ νὰ τὰ κρεμάσῃ σὲ στῆθη τρυφερά.

Τιποτένια ψευτοπράμματα, ἐστρελλαίνουν σήμερα τὶς γυναῖκες. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς ψευτιᾶς. Μιὰ γυναικα προτιμᾶ γιὰ δῶρο της ἕνα δραγιόλι ἀπὸ χρωματιστὲς γυαλόπετρες, ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα ἀξίας καὶ πρακτικῆς χρήσεως.

Ἕνα μαῦρο ἀνόητο πουλάκι, μὲ κόκκινη μύτη, φτιαγμένο ἀπὸ τὴν πιὸ εὐθραυστη πάστα, τὸ κρεμᾶς μὲ καμάρι ἀπάνω της ἢ μοντέρνα σουρλουλοῦ.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς φτήνειας. Τῆς φτήνειας καὶ τῆς ψευτιᾶς!

Γι' αὐτὸ ἂς μὴν ἀγοραστοῦμε. Ἂς τρέξωμε ἀμέσως σ' ἕνα ὁποιοδήποτε παλιημαγαζάκι φιλικῶν νὰ ποσυηθεθοῦμε κανένα παραδὶ ἐλεφαντάκι, καμμιὰ γυαλομαμοῦνα ποείεγη νὰ τὴν ποσωσέρωμε γιὰ πολύτιμο δῶρο στὴν ἐκλεκτή μας Δουλτσινέα.

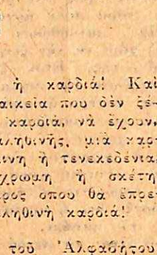

Θὰ τὴν ἐνθουσιάσωμε.

Ἄλλως τε κι' ἐκείνη, στὴν ἀνταπόδοση, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς προσφέρῃ τίποτε πιὸ ἀληθινό.

Εἴπαμε εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ψευτιᾶς. Καὶ στὴν ψευτιὰ ὑπάγονται καὶ τὰ ψεύτικα δῶρα καὶ τὰ ψεύτικα αἰσθήματα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε

Μιὰ εἰκόνα

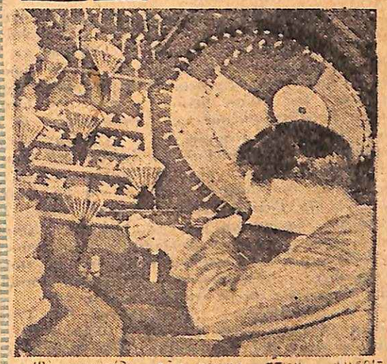

Τὸ παιχνίδι τῆς μοδας στὴν ἐποχή: Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σκοπευτηρίου τοῦ Κόνεϋ-Ἀϊλαντ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶχε τὴν ἔμπνευση νὰ τοποθετήσῃ ὡς στόχους μικροὺς ψεύτικους.. ἀλεξιπτωτιστάς! Ἡ ἰδέα εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ σὲ πολλοὺς ἀγῶνες σκοπευτικῆς πάνω στοὺς συνηθισμένους δίσκους, ἄρχισαν νὰ κρεμοῦν καὶ ἀπὸ ἕνα μικρὸ κουκλο-ἀλεξιπτωτιστή!

Ἕνα στίχο

ΠΔΟΙΑ—ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Μετὰ τὰ «τσέπης-θωρηκά»
Εἶναι τῆς μόδας τώρα
Τὰ νέα «πλοῖα-κώνωπες»
Ποὺ ὀγαίνουνε στὰ φῶτα!
Πλοῖα κουνούπια κύριοι,
Κι' ἴσως μ' ἐλπίδες λίγες
Νὰ ἰδοῦμε συντομώτατα,
...κι' ἀεροπλάνα μυῖγες!

Τὰ πάντα πιὰ κατάκτησεν
ὁ πόνηρος ὁ νοῦς
κουνουπιὰ κι' ἐν θὰ βλέπαμε
Ποτὲ σ' ἀνεμοῦς.
Καὶ ὅπως ἤμε δόξαν,
—Πικρὴ 'ναι ἡ ἀλήθεια—
Θὰ ἰδοῦμε κι' πτουμία
...κοσμητὴς ἢ σαμπαθία.

ΑΡΙΕ. ΟΦΑΝΤΙΔΗΣ

Ἕνα ἀστεῖο

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐκείνος.
—Πόσο ὡραῖο εἶναι αὐτὸ τὸ πάρκο! Πόσο θἤθελα νὰ ζήσω μιὰ στιγμὴ ἐδῶ μαζί!
Ἐκείνη.
—Φρονῶ πιστεύω, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀποκτήσουν οἱ λάκκα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 33282

ΝΕΑ ἀπὸ παντοῦ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΥΠΟ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΝ

★ Ὁ μακρὸς καὶ ἄθλιος σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη ἐφετεινὸς χειμῶνας, δὲν ἀπετέλεσε βέβαια κάτι τὸ νέο οὔτε καὶ τὸ πρωτοφανές. Καὶ ἄλλοι χειμῶνες πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὑπῆρξαν μακροὶ καὶ καταστρεπτικοί. Ἰδιαιτέρως ἀναφέρεται ὁ χειμῶνας τοῦ 1666–67 στὴν Γαλλία, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν λόγο γι' αὐτὸν καὶ τὶς ζημιές του παρὰ ἑνάμισυ αἰώνα ἀργότερα! Ἡ Γαλλία εὑρίσκετο τότε σὲ ἐμπόλεμο κατάσταση μὲ τὴν Ὁλλανδία, καὶ ἡ λογοκρισία τοῦ Λουδοβίκου 14ου, μὴ θέλοντας ν' ἀποθαρρύνῃ τοὺς πολίτας μὲ εἰδήσεις καταστροφῶν, ἀπηγόρευσε στὶς ἐφημερίδες νὰ μιλήσουν γιὰ ὅ,τι συνέβαινε στὸ Παρίσι. Ἔτσι μόνον 150 χρόνια ἀργότερα ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ ἐκθέσεις τῆς ἀστυνομίας, ποὺ βρέθηκαν στὰ ἀρχεῖα καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ βάρκες καὶ οἱ γέφυρες τοῦ Σηκουάνα εἶχαν σπάσει ἀπὸ τοὺς τεράστιους ὄγκους τοῦ πάγου.

ΤΑ ΦΥΤΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ

★ Συγκρίνοντας τὶς ρίζες τῶν δέντρων ποὺ φύονται ἀπὸ αἰώνες στὶς βορεινὲς περιοχὲς μὲ τὶς ρίζες τῶν δένδρων τῆς ἴδιας οἰκογένειας ποὺ μετεφέρθησαν προσφάτως στὶς βόρειες περιοχὲς ἀπὸ μεσημβρινὰ κλίματα, οἱ γεωπόνοι ἐβεβαιώθηκαν ὅτι οἱ ρίζες τῶν τελευταίων δένδρων ἂν καὶ ἀναπτύσσονται στὸ ἴδιο ἔδαφος εἶναι πολὺ πιὸ μακρυές. Ἡ ἐξήγησις τῆς διαφορᾶς αὐτῆς εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα:

Τὰ δένδρα ποὺ μετεφέρθησαν προσφάτως ἀπὸ τὴν μεσημβρίαν διατηροῦν ἀκόμα τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἐδάφους ὅπου ἐγεννήθησαν οἱ πρόγονοί τους, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ προσαρμοσθοῦν στὸ μεσημβρινὸ κλίμα ἀνέπτυσσαν πάρα πολὺ μακρυὲς ρίζες ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀπορροφοῦν ὅλη τὴν ὑγρασία ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσουν.

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΤΑΝ

★ Ὁ ζωγράφος Ἴγκρες, περίφημος ὄχι μόνο γιὰ τὸ θιολὶ ποὺ ἔπαιζε ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πίστι του στὸν κλασσικισμό, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ρομαντισμό, ἐζωγράφιζε πάρα πολὺ ἀργά. Κάποτε μιὰ κυρία εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιτύχῃ ἀπ' αὐτὸν τὴ χάρι νὰ τὴν ζωγραφίσῃ μαζὶ μὲ τὸ παιδάκι της. Ἔτσι ἔξη μῆνες ὁ Ἴγκρες ὑπεχρέωνε τὴν κυρία νὰ ποζάρῃ καθημερινῶς, ὕστερα ἡ κυρία ἐποζάριζε κατὰ ἀραιότερα διαστήματα καὶ ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Τέλος ὁ ζωγράφος τὴν κάλεσε νὰ ποζάρῃ γιὰ τελευταία φορά. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του, πρόσεξε ὅτι ἡ κυρία δὲν εἶχε φέρει μαζί της τὸ παιδάκι.

— Ποῦ εἶναι τὸ παιδάκι; τὴν ρώτησε. Γιατὶ δὲν τὸ φέρατε μαζί σας;

— Δὲν τὄφερα μαίτρ, ἀπήντησε ἡ κυρία, γιατὶ εἶναι στρατιώτης. Ἀκριβῶς σήμερα τὸν ὠνόμασαν ἀξιωματικὸ τῶν δραγώνων!

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

★ Ὑπάρχει στὸ Σόννεμπεργκ τῆς Γερμανίας μουσεῖο παιγνιδιῶν μοναδικὸ στὸ εἶδος του. Τὰ οἰκήματα ὅπου στεγάζεται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, ἀπεδείχθησαν ἐσχάτως ἀνεπαρκῆ νὰ περιλάβουν τὰ δείγματα τῆς τελευταίας παραγωγῆς παιχνιδιῶν. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σάννεμπεργκ, ἀνεχόμενος σὲ 20.000 κατοίκους ἀπασχολεῖται, σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου, εἰς τὴν κατασκευὴν παιχνιδιῶν. Πολλὲς οἰκογένειες, ἐπὶ χρόνια καὶ χρόνια, δὲν κάμουν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἀγγελούδια! Ἄλλες οἰκογένειες φτιάχνουν κοῦκλες, ἄλλας ἀλογάκια καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὰ παιχνίδια ποὺ ἐκτίθενται στὸ μουσεῖον ἀνήκουν σὲ ὅλες τὶς ἐποχές. Οἱ αἴθουσες ποὺ εἶναι ἀφιερωμένες στὴν Αἴγυπτο, περιλαμβάνουν συλλογὲς ἐξαιρετικῆς ἀξίας. Ὄχι λιγώτερο πολύτιμες εἶναι οἱ συλλογὲς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Τὰ δυὸ πιὸ ἐνδιαφέροντα τεμάχια τοῦ μουσείου εἶναι δυὸ μεγαλειώδεις συνθέσεις. Ἡ μιὰ ἔχει τὸν τίτλο «Γιορτὴ στὴ Θουριγγία» καὶ παριστάνει σκηνὲς ἀπὸ μιὰν ἐμποροπανήγυρι στὴν πλατεῖα μιᾶς πόλεως. Χαριτωμένα σπιτάκια πλαισιώνουν τὴν πλατεῖα, ὅπου διακρίνονται γραφικὲς ὁμάδες σαλτιμπάγκων, ἀκουδιάρηδες, καβαλάρηδες τοῦ τσίρκου ποὺ στριφογυρίζουν πάνω στὸ ἄλογό τους, πλανόδιοι μικροπωλητὰι καὶ πλῆθος ἀργόσχολοι καὶ περίεργοι ποὺ σχολιάζουν καὶ γελοῦν.

Ἡ ἄλλη σύνθεσις ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ ξύπνημα τοῦ Γκιούλιβερ στὴν χώρα τῶν Λιλιπουτείων». Σ' αὐτὴν οἱ τύποι καὶ οἱ χαρακτῆρες τῶν μικροσκοπικῶν Λιλιπουτείων ἐκφράζεται μὲ πολὺ πρωτότυπο τρόπο καὶ ἀξιοσημείωτο καλλιτεχνικὸ αἴσθημα. Οἱ πιὸ τολμηροὶ Λιλιπούτειοι ριψοκινδυνεύουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ψάχνουν τὶς τσέπες τοῦ γίγαντος, ἐνῷ ἄλλοι ἔχουν σκαρφαλώσει περίτρομοι στὰ δένδρα καὶ παρακολουθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ πάνω τὴν σκηνή.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐκείνη. — Πῶς κατηγορεῖτε σεῖς τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν; Τί ξέρετε σεῖς ἀπ' αὐτά;

Ἐκείνος.— Τὶς τιμές τωνι

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΑ

— Ποῦ ἦσουν χθὲς Λίζα;

— Εἶχα κάνει ἕνα μοναχικὸ περίπατο.

— Μὲ ποιόν;

ΦΟΥΚΑΡΙΑΡΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ρώτησαν κάποιον φουκαρᾶ ποιὲς ὧρες πρέπει νὰ γευματίζῃ κανείς.

— Οἱ πλούσιοι, ἀποκρίθηκε, μποροῦν νὰ γευματίζουν ὅποτε θέλουν. Οἱ φτωχοί, θέλουν καὶ δὲν θέλουν, γευματίζουν μόνον ὅταν μποροῦν.

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΑ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

Δυὸ φίλες συζητοῦν:

— Εἶχα πάντοτε τὴν γνώμη ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ πεθάνω παρὰ νὰ γίνω γρηὰ καὶ ἄσχημη.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλαξες τώρα γνώμη;

ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; Ὁ ἄνδρας μου ἔβαζε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του νὰ μιμηθῇ τὴν φωνή του ποὺ στὴ τηλέφωνο κάθε φορὰ ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ κάνω ὕστερα ὀχληρὲς ἐρωτήσεις.

—Καὶ πῶς τὸν ἀνακάλυψες;

— Δὲν τὸν ἀνακάλυψα ἐγώ. Εἶχα πῆ στὴν ὑπηρέτρια νὰ μιμηθῇ τὴν φωνή μου κάποιο βράδυ ποὺ ἔλειπα ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ τὸν ἀνακάλυψε ἐκείνη!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ἡ μία.— Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ γυρίζουν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι γιὰ νὰ κουτσομπολεύουν.

Ἡ ἄλλη.— Ναί, τὸ ξέρω. Μοῦ εἶπαν πῶς... βάλατε τηλέφωνο!

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΕΙ

— Ἡ γυναῖκα μου διάβασε τώρα τελευταῖα ἕνα βιβλίο ποὺ συνιστᾷ νὰ τρώγωνται τὰ φαγητὰ ὠμὰ καὶ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ νέο αὐτὸ σύστημα.

— Ἄ, καταλαβαίνω. Τὰ ἴδια ἔχω κι' ἐγὼ μὲ τὴν δική μου γυναῖκα.

— Διάβασε τὸ ἴδιο βιβλίο;

— Ὄχι. Ἀλλὰ βαρυέται καὶ αὐτὴ τὸ μαγείρευμα!

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΔΙΚΟ

— Τὶ προτιμᾶτε; Ἕνα καλὸ φαγητὸ ἢ ἕνα ἐκλεκτὸ κρασί;

— Προτιμῶ ἕνα καλὸ φαγητὸ μὲ ἕνα ἐκλεκτὸ κρασί!

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ἕνας νεαρὸς συζητεῖ μὲ τὸν πατέρα τῆς ἐκλεκτῆς του:

— Καὶ γιὰ προῖκα;

— Τίποτα. Ἡ κόρη μου δὲν ἔχει προῖκα· ἔχει ὅμως ἐλπίδες ν' ἀποκτήσῃ στὸ μέλλον.

— Ἀλήθεια; Καὶ τὶ ποσὸν, ἂν ἐπιτρέπεται;

— Δὲν ξέρω! Ἴσως δέκα χιλιάδες, ἴσως ἑκατὸ χιλιάδες ἢ ἕνα ἑκατομμύριο...

— Παράξενο! Δὲν μπορεῖτε νὰ καθορίσετε ἕναν ἀριθμό;

— Δυστυχῶς ὄχι! Ἔχομε πάρει ἕνα .... λαχεῖο τοῦ Στόλου καὶ δὲν ἔγινε ἀκόμα ἡ κλήρωσις!

Ο ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ...

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΚΑΘΕΝΑΣ, ὅπου τὸν ρίξῃ ἡ μοῖρα του. Τὸ Διαμαντῆ ἡ δικιά του τὸν εἶχε ρίξει στὰ σκυλιά. Ἕνα σωρὸ σκυλιὰ τὸν τριγύριζαν καὶ τὸν γαύγιζαν ἀπὸ τὸ πρωΐ ἴσαμε τὸ βράδυ. Σκυλιὰ λογῆς-λογῆς κι' ἀπ' ὅλες τὶς ράτσες. Λυκόσκυλα, τοῦ κυνηγιοῦ, φόξ τερριέ, λουλοῦ καὶ πεκινουά, τί ἤθελες καὶ δὲν εὕρισκες ἀνάμεσα στὸ σκυλολόϊ ποὺ μπερδευόταν ὅλο τὸν καιρὸ στὰ πόδια του, Κι' ὁ Διαμαντῆς, ἀφέντης καὶ υκυρίαρχος ἀνάμεσά τους.

— Τὰ σκυλιά, μάτια μου, οἱ πιὸ καλοί σου φίλοι. Τύφλα νἄχουν οἱ ἀθρώποι. Μὲ ὅλα τὰ ζωνταναά, ψυχή μου, νταραβερίζεσαι χίλιες φορὲς καλύτερα παρὰ μὲ τοὺς ἀθρώπους. Ναί, σοῦ λέω. Τί καλὸ βλέπεις ἀπὸ δαύτους; Τὰ μάτια πᾶνε νὰ σοῦ βγάνουνε ὅπου σταθῇς, ὅπου βρεθῇς. Ἄϊντε νὰ δώκῃς κρέντιτο στὰ λόγια τους! Ἐμένα μοῦ λές; Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις, τοὺς ἔχω σπουδάσει τοὺς ἀθρώποι σου. Ἀπὸ μικρὸ παιδί. Χίλιες φορὲς πιὸ καλὰ μιλᾶς μὲ τὰ σκυλιά. Βαδίζουνε μονάχα, μά, ἄμα τὰ νοιώθῃς, καταλαβαίνεις καλύτερα ἀπὸ μιλιὰ τὸ βάδισμά τους. Μὲ τὰ μάτια τους σοῦ μιλοῦνε, νὰ ζῆς... Κι' ἄμα τοὺς μιλᾶς, τὰ νοιώθουν ὅλα ὅσα τοὺς λές, ὅλα, ὅλα, μ' ἔννοεῖς; Ἔτσι δὰ νὰ περάσῃς τὸ χέρι σου πάνω ἀπὸ τὴ ράχη τους καὶ σοῦ κουνᾶνε πέρα-δῶθε τὴν οὐρά τους καὶ σὲ κυττοῦνε μὲ κάτι μάτια, μὰ μὲ κάτι μάτια...

Ἄμα σοῦ μιλοῦσε γιὰ σκυλιά, ἔλαμπε τὸ μοῦτρο του ὁλόκληρο, γλύκαινε ἡ φωνή του, τεντώνονταν καὶ μεγάλωναν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο τὰ μάτια του. Κι' ἦσαν αὐτὰ τὰ μάτια, μεγάλα κι' ἀγαθά, νά, ἔτσι, σὰ σκυλίσα κι' αὐτά, νὰ ποῦμε...

Καὶ σταματοῦσε γιὰ νὰ φωνάξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ τοῦ εἶχε ξεφύγει ἢ γιὰ νὰ ἡμερώσῃ κάποιο ἄλλο ποὺ πήγαινε

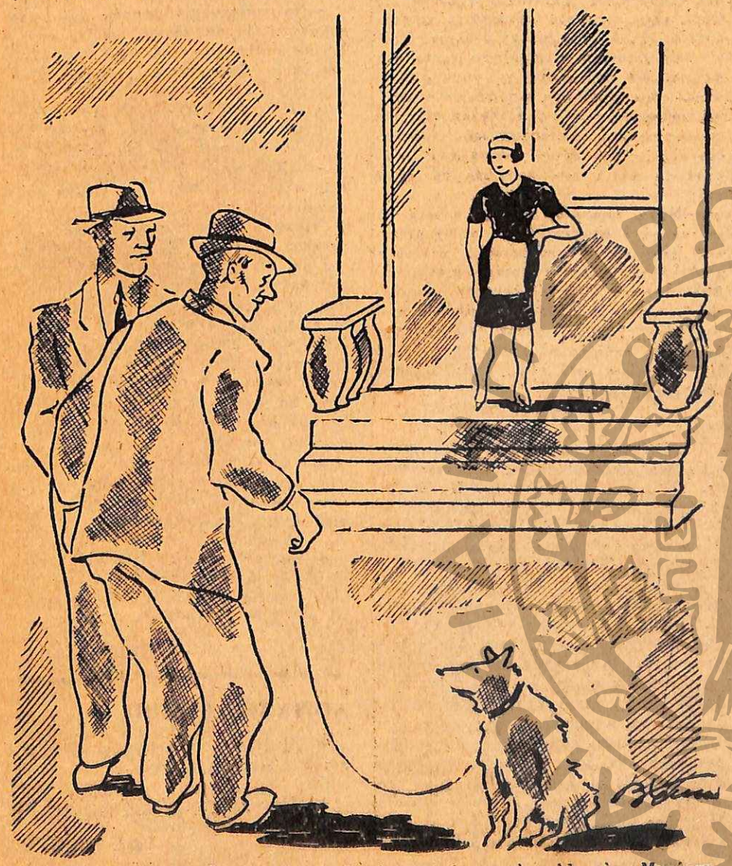

— Διαμαντή! Εἶπε ἡ κυρία νὰ μὴν τὸν κουράσῃς καὶ πολὺ τὸν Μπούμπη....

ν' ἀγριέψῃ. Γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ σκυλολόϊ μπερδευόταν στὰ πόδια του, μὲ πτιγνίδια, μὲ τραβήγματα καὶ μὲ βαδίσματα.

—Ἐδῶ, Φλόξ... Ἥσυχα, Κάρμεν... Λουλοῦ, Ροζίτα...

Μόνο του, δὲν τὸν ἔβλεπες ποτέ. Πάντα θὰ κράταγε ἕνα σκυλὶ ἀπὸ τὸ λουρί— ὅταν δὲν κράταγε δυὸ καὶ τρία. Καὶ τἄβγαζε περίπατο καὶ τὰ σεργιάνιζε ἀπάνω-κάτω, στὸ δρόμο τῆς Γαρίτσας, στὸ Κανόνι, ἢ στὴν πλατεῖα. Στὴν Κέρκυρα εἶχαν τὴν περιουσία τους καὶ τὴν κατάστασή τους. Ὁ πατέρας του εἶχε χωρίσει ἐδῶ καὶ χρόνια ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Τῆς ἔκανε τὴ ζωὴ μαρτύριο, μὲ τὴ δικιά του τὴν παραλυμένη. Ἔτρωγε τὰ λεφτά του στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς γυναῖκες. Τὰ δυὸ μεγάλα του δίτσια. Πιὸ μεγάλο τὸ δεύτερο. Οἱ γυναῖκες! Αὐτὲς τοῦ φάγαν σπίτια, χωράφια, μετρητά. Καθὼς ὁ γυιός του ἔκανε συλλογὲς ἀπὸ σκυλιά, ἐκεῖνος, πιό... προκομμένος, ἔκανε συλλογὲς ἀπὸ γυναῖκες. Γύριζε ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴ Βιέννη μὲ μιὰ ἀρτίστα ὁ γέρος, μὲ δυὸ πεκινουὰ ὁ γυιός. Ἔφτανε μιὰ σαντέζα ἀπὸ τὸ Παρίσι, νὰ ποῦμε, γιὰ τὸν πατέρα, ἕνα φόξ-τερριὲ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος γιὰ τὸ γυιό.

Αὐτὴ ἡ «παράλληλη» ἱστορία, πατέρα καὶ γυιοῦ, θὰ πρέπει νὰ βάστῃς κάμποσα χρόνια. Λεφτὰ ἦταν αὐτά, μεριὰ οἱ γυναῖκες, μεριὰ τὰ σκυλιά. Ἤρθαν καὶ σώθηκαν κάμμια φορά. Σπίτι τὸ σπίτι, κτῆμα τὸ κτῆμα, ἤρθαν καὶ ἔγιναν κάποια φορὰ ὅλα στὸ σφυρί. Βουτηγμένα ἴσαμε κεῖ ποὺ δὲν ἔπαιρνε στὸ χρέος. Οἱ γυναῖκες φύγαν μαζί με τὰ τελευταῖα χιλιάρικα τοῦ γέρου. Τὰ σκυλιά, πιὸ πιστὰ ἀπ' αὐτές, ἀπόμειναν στὸ Διαμαντή κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχαν πια κοκκαλα στὸ σπίτι νὰ τὰ παίζουν. Τότε, ἀναγκάστηκε—καὶ τοῦ σπάρχτε τοῦ ὀδαγοῦ ἡ καρδιά— νὰ τὰ μοιράσῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Στὸ μεταξὺ πέθανε κι' ὁ πατέρας του κι' ὁ Διαμαντῆς ἀπόμεινε σὰν ἔξυλο κεκαμένος, ποὺ λένε. Κράτησε μονάχα ἕνα. Κι' τὸν ἔβλεπες ἀκόμα τὸ Διαμαντῆ, φτωχὸν πιά, ὁλότελα ξεπεσμένο, νὰ γυρίζῃ πέρα-δῶθε μὲ τὸ σκυλί του—ἕνα λυκόσκυλο ἴσαμε κεῖ πάνω, ποὺ ἤθελε νὰ φάῃ τρεῖς φορὲς πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἀφέντη του—, κρατώντας τὸ ὁλόσκυνα ἀπὸ τὸ λουρί του. Καὶ γεμάτος τὸ σκυλὶ ἤπανε πιὸ νεγρὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἔφερνε αὐτὸ ἀντὶ νὰ τὸ σέρνῃ ἐκεῖνος, κι' ἔβλεπες τότε τὸ φτωχὸ τὸ Διαμαντῆ. Ψηλὸ καὶ ξεσκαμνὸ καθὼς ἦταν, νὰ ξεπεζέψῃ πίσω ἀπὸ τὸ «θηρίο», τὸ σκυλί του.

— Ἥσυχα, Κάμεν... Σιγά, σιγώτερα σοῦ λέω!—

Καί, δίχως νὰ τὸν ρωτήσης, σοῦ ἔλεγε!

— Πάλι καλὰ ποὺ μοῦ ἀπόμεινε, μάτια μου, κι' ἐτοῦτο. Κι' ἔτσι μπορῶ κι' ἀλλάζω δυὸ κουδέντες μαζί του. Δυὸ κουδέντες ποὺ τὶς ἀκούει καὶ τὶς νοιώθει πιὸ καλὰ κι' ἀπὸ ἄνθρωπο, σοῦ λέω..

❁

Βρέθηκε στὴν Ἀθήνα κάμποσα χρόνια ἀργότερα. Στὴν Κέρκυρα, δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἄλλο πιά. Ἐκεῖ τὸν γνώριζανε φοῦγες καὶ καντοῦνια. Ἕνας Διαμαντὴς ξεπεσμένος, δὲν εἶχε πιὰ περάσῃ ἐκεῖ πέρα. Νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ ψωμὶ δὲν πήγαινε. Ὅλοι θὰ τὸν κοροϊδαρανε καὶ θὰ τὸν δείχνανε μὲ τὸ δάχτυλο. Γιατὶ ἤτανε ἀρχοντοπούλο, σ' ὅλο τὸν ξεπεσμό του ὁ Διαμαντής. Ἐκεῖ στὴν Ἀθήνα, ποιός τὸν ἤξερε, ποιός θὰ τὸν ἔβλεπε; Κι' ἤτανε μιὰ λύπηση, στ' ἀλήθεια, νὰ τόνε βλέπῃς στὰ χάλια ποὺ εἶχε. Πιὸ ξεφτιλισμένος ἀπ' ἄλλοτε, βαθουλωμένα στὶς κόχες τοῦ τ' ἀγαθὰ «σκυλίσα» μάτια του, λίγο καμπούρης καὶ πολὺ πεινασμένος. Καί, τὸ πιὸ σοβαρό, χωρὶς σκυλί.

— Ἡ Κάρμεν, Διαμαντή;

— Ἄστα, ψυχή μου, εἶναι νὰ σοῦ ματώνεται ἡ καρδιά! Τὴν ἔδωσα. Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν δώσω, δηλαδή. Νὰ φάῃ ψωμί. Εἶχε ρέψει, τὸ κακόμοιρο, χειρότερα κι' ἀπὸ μένανε εἶχε κατανήσει. Νὰ τὸ βλέπες, θὰ σοῦ ράγιζε ἡ καρδιά, σοῦ λέω...

Τώρα, σοῦ ράγιζε ἡ καρδιὰ νὰ βλέπῃς τὸ Διαμαντὴ στὴν ξεπεσούρα ποὺ εἶχε πέσει. Ἔτσι, σεργιάνιζε τὴν Ἀθήνα δίχως σκυλί μὰ καὶ δίχως δουλειά. Ποῦ νὰ βρῇ δουλειά, ποιός νὰ τοῦ δώσῃ, ποὺ δὲν ἤτανε ἄξιος γιὰ τίποτα ὁ φουκαράς; Οὔτε εἶχε ποτὲ τὸ σπουδάσει τίποτα, οὔτε κι' ἤταν ἄξιος γιὰ νὰ δουλεύῃ. Χρόνια καὶ χρόνια εἶχε σπουδάσει κοντὰ στὰ σκυλιά. Νὰ σοῦ μιλάῃ γι' αὐτὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἴσαμε τὸ βράδυ, γιὰ τὰ καλὰ τους, τὰ αἰσθήματά τους, τὴν ἐξυπνάδα τους, τὰ τόσα τους καὶ τὰ τόσα τους, τελειωμὸ δὲν εἶχε. Λυνόταν ἡ γλῶσσα του, λάμπανε τὰ μάτια του, κουνοῦσε τὰ χέρια του:

—Νᾶχα, ποὺ λές, τώρα τὰ σκυλιά μου καὶ νὰ τὰ βγάνω περίπατο καὶ νὰ μιλάω μαζί τους καὶ ν' ἀλαφρώνῃ ἡ καρδούλα μου! Ἄντε νὰ κάνῃς παρέα μὲ τοὺς «ἀθρώπους» σου... Αὐτοί, πάνε νὰ σοῦ κλέψουνε καὶ τὴν κόρη τῶν ματιῶν σου, σοῦ λέω... Ἄτιμη ράτσα πὰ νὰ πῇ... Δῶσε μου σκυλιὰ νὰ κουμανταίνω, ὅσα θές. Μιλιούνια, σοῦ λέω... Μὰ ἀθρωπο, οὔτε ἕνα, οὔτε ἕνα!...

❁

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πολέμησε στὴν ἀρχὴ γιὰ κάμποσο καιρό, νὰ «συνεννοηθῇ» καὶ μὲ τοὺς «ἀθρώπους». Νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ ψωμί. Ἔκανε τὸν ἀντιπρόσωπο, τὸν πλασιὲ σὲ λογῆς-λογῆς εἴδη. Πουκάμισα, γραβάτες, λάμπες, σαπούνια. Ἄδικος ὁ κόπος! Δὲ σταύρωνε δεκαράκι ὁ δόλιος. Ποῦ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἤσαν ἀτσίδες καὶ σπίθες στὴ δουλειά;... Νὰ χτυπᾷ πόρτες, νὰ γυρνᾷ ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο. Δὲν ἤταν ἡ φτιαξιά του γιὰ τέτοιες δουλειές ὁ ἄμοιρος. Ἕνα ὄχι νὰ τοῦ ἔλεγε ὁ πελάτης, ὁ Διαμαντὴς γινότανε καπνός. Καὶ νὰ φυλάγεται νὰ μὴν τὸν πάρῃ κάνα μάτι γνωστό, κάνας πατριώτης, αὐτόν, τὸν Διαμαντή, τὸ ἀρχοντόπουλο, νὰ γυρνᾷ τοὺς δρόμους μ' ἕνα δαλτσάκι καὶ νὰ πουλᾷ σαπουνάκια κι' ὀδοντόπαστες! Μποροῦσε νὰ ξεπλαταιάζεται ἀπὸ τὸ πρωὶ κι νὰ μὴν ἔχῃ βγάλει οὔτε δυὸ τάλληρα ἴσαμε τὸ βράδυ. Δὲν εἶχε μαθεῖ νὰ μιλᾷ καὶ νὰ ντραβερσέβεται μὲ «ἀνθρώπους» ὁ ἀμοῦσικος κι' ἀνάξιος κι' ἀνάξιος.

Λαυτκὲ γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Καὶ κάνε τοῦ ἐμφανίσεις στοὺς δρόμους τὸν ἐφερνε καὶ πιὸ κακοπεσμένο καὶ ἀνήμπορο. Στὸν ἕνα χρόνο, αὐτὸν γερνοῦσε πέντε. Καὶ πάντα δίχως δουλειά, δίχως κατάσταση. Ἤρθαμε μέσα στὴν Ἀθήνα, χαμένος ὁλοτελα στὰ ἀγωστα κι ἀφεσα νερὰ τῆς, ἕνα βιολὶ ἀπὸ τὸν παλιὸ Διαμαντή, ποὺ κλαίει στὰ κάκα τὰ χρυσὰ, κουμανταρίζει ἕνα συνταγμα σκυλιά.

Ἔμπρος μιὰ μερα, νάσου ὁ Διαμαντὴς ἔξω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι μὲ τοιο μεγάλο κῆπο, κάπου ἐκεῖ στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας. Πιὸ γερασμένος, θεσαία, κι ὁ καθε ἄλλη φορα, μα ἔτσι, σαν πὼ καλοντυμένος, κομμάτι πορ συγυρισμένος ἀπ ἄλλοτε. Ὁ Διαμαντὴς μ' ἕνα...λουρὶ στὸ χέρι, περασμένο γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἑνὸς σκυλιοῦ!

— Διαμαντή, ἐσύ;

—Ναίσκε, ψυχούλα μου, ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω...

Εἶδε πὼς κυττοῦσαν τὸ σκυλὶ ποὺ κρατοῦσε δεμένο ἀπὸ τὸ λουρὶ—ἕνα λουλοῦ καλοπλυμένο κι' ὁμορφοχτενισμένο— καὶ μίλησε δίχως νὰ τὸν ρωτήσουν.

—Τὸ σκυλί, ἔ; Σπουδαία ράτσα. Πολλὰ λεφτά, μ' ἐννοεῖς;

— Ἐδῶ μένεις, Διαμαντή, σὲ τοῦτο τὸ σπίτι;

—Ναί, μάτια μου, κρατάω ἕνα ἀποτεμαχάκι. Τί νὰ κάνῃς... Δόξα νταῖ ὁ Κύριος... Παράπονο δὲν ἔχω. Ζῶ κι' ἐγὼ ὅπως ζοῦν τόσα μιλούνια ἀθρώποι. Ἔχω καὶ τὸ σκυλάκι μου, ποὺ βλέπεις. Πῶς σοῦ φαίνεται, ἔ; Δὲν εἶναι ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ στὴν πατρίδα, ποὺ εἶχα τὰ σκυλάκια μου ἕνα σωρὸ κι' ἤμουνα ἀφέντης; Δόξα νᾶχῃ ὁ Κύριος. Καὶ πάλι καλά, πάλι καλά! Κατὰ κάτω παγαίνεις;

Ἦταν ὁ Διαμαντής, καλὸς καὶ γλυκομίλητος, ὅπως τὸν ἤξερες, πιὸ γερασμένος καὶ πιὸ ξεπεσμένος μὰ πάντα ἀγαθὸς καὶ πρᾶος, ἔτσι, σὰν σκυλάκι. Ὅμως, ἂν τὸν πρόσεχες πιὸ βαθειά, θὰ ἔβλεπες πὼς οἱ τρόποι του εἴχανε κάτι τὸ ἀλλόκοτο. Κάτι τὸ τρομαγμένο στὰ λόγια του καὶ τὶς κινήσεις του. Καὶ μιὰ κυττοῦσε τὸ σκυλὶ καὶ μιὰ τὸ σπίτι ἀπ' ὅπου εἶχε βγῇ. Σὰ νὰ διαβάζοταν—πρᾶμμα ὁλοφάνερο—νὰ ξεμακρύνῃ μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὸν κῆπο.

Καὶ τότε, σ' ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμή, ἔγινε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανένας. Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ, βγῆκε ἕνα δουλάκι καὶ τοῦ φώναξε:

— Διαμαντή ἡ κυρία εἶπε νὰ μήν τὸν κουράσῃς καὶ πολὺ τὸ Μπούμπη. Ἴσαμε τὸ πάρκο νὰ τὸν πᾷς καὶ νὰ γυρίσῃς. Κ' εἶπε ἡ κυρία νὰ προσέξῃς νὰ μή τοῦ σύρῃ στὸ δρόμο ὅπως χτές... Ἄκουσες;

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

★ Ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία εἶναι ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς χαρᾶς.

★ Ὅταν εἴμαστε μ' ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶμε, αὐτὸ μᾶς φτάνει.

ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

Αὐτὰ ποὺ ξέρουν οἱ σύζυγοι καὶ δὲν τὰ λένε...

Τί εἶνε ὁ ΓΑΜΟΣ;

●

★ Τί εἶναι ὁ γάμος;

Γιὰ μένα ὁ γάμος εἶναι ἡ σύζυγός μου μὲ ὅλα της τὰ ἐλαττώματα καὶ ὅλα της τὰ προτερήματα κι' ἡ ἀπέραντη στοργὴ γιὰ τὸ παιδί μας.

Γιὰ τὴν γυναῖκα μου εἶναι ἕνας ἀναστεναγμός, καὶ ἕνας ἀρκετὰ ἐνοχλητικὸς ἀλ'ὰ συνάμα πολὺ ἀγαπητὸς σύζυγος. Αὐτὸς εἶμαι ἐγώ. Καὶ τὸ παιδί της ποὺ εἶναι τὸ ἐξυπνότερο παιδὶ τοῦ κόσμου.

Γιὰ μιὰ δεσποινίδα εἶναι ὅλοι οἱ νέοι ποὺ συναναστρέφεται· εἴτε ὡραῖοι εἴτε μὴ, ποὺ ἔχουν μιὰ ὁποιαδήποτε θέση καὶ δὲν ἔχουν ὑπερβῇ τὸ πεντηκοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Γιὰ μιὰ γεροντοκόρη ὁ γάμος εἶναι κάτι ἀδύνατο, ποὺ δὲν πραγματοποιεῖται ποτὲ, ὅπως π.χ. ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου.

Γιὰ μιὰν ἀραβωνιασμένη: Ἕνα ὄνειρο ποὺ πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ.

Γιὰ μιὰ νεοπαντρεμμένη ὁ γάμος εἶναι μιὰ πραγματικότης ποὺ μοιάζει σὰν ὄνειρο.

Γιὰ ἕνα ζεῦγος Ἄγγλων: «Πῶς ἐσὺ ἐδῶ;» — ὅταν συναντῶνται κατὰ τύχην στὴν κρεββατοκάμαρά τους.

Γιὰ δυὸ Ἀμερικανούς. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πάρῃ διαζύγιο.

Γιὰ δυὸ Μεσημβρινοὺς ὁ γάμος ἀντιπροσωπεύει: Μιὰ ὡραία κοπέλλα, ἕναν ὡραῖο νέο καὶ τὸν ΕΡΩΤΑ μὲ κεφαλαῖα γράμματα, μὲ νυφικὸ πέπλο, ἕνα χαριτωμένο παιδάκι, κι' ἄλλο ἕνα χαριτωμένο παιδί....

★ Ὅταν δυὸ κορίτσια βρίσκωνται μαζὶ χωρὶς νὰ ποῦνε λέξη, ἀρχίζουν τὰ γέλια.

★ Ὅταν μιὰ γυναῖκα μᾶς ἀγαπᾷ, κεπτόμαστε πολλὲς φορὲς ὅτι σὰν κι' αὐτὴν ὑπάρχουν κι' ἄλλες. Ὅταν παύῃ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ, ἀνακαλύπτουμε αἰφνιδίως ὅτι τὰ χέρια της εἶναι ὑπέροχα, τὰ μάτια της ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ μαλλιά της εἶναι σὰν χρυσάφι, κι' ὅτι θὰ μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ βροῦμε μιὰν ἄλλην σὰν κι' αὐτήν.

★ Ἕνα χάδι γεμᾶτο τρυφερότητα εἶναι πολὺ πιὸ ἰσχυρὸ ἀπὸ ἕνα φιλὶ γεμᾶτο πάθος.

●

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΠΑΝΤΟΤΕ ὑποστήριζα πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα πρᾶγμα καλό, ἀλλὰ γίνεται ἀκόμα καλύτερο ὅταν συνδυάζεται καὶ μὲ μιὰ στρογγυλοὺτσικη προῖκα. Στὴν περίπτωσή μου ἡ τοιαύτη καὶ καθὲ ἀνθρώπου καθὼς πρέπει εἶναι νὰ καταλήγῃ γρήγορα σὲ γάμο. Ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος μαλιστα, ποὺ δὲν θέλει νὰ χάσῃ τὸν καιρό του ἀδικα, συνήθως κάνει κατι καλύτερο: ψάχνει νὰ βρῇ μιὰ νέα μὲ προῖκα γιὰ ν' ἀγαπήσῃ, ὥστε νὰ μήν ξοδεύῃ τὰ αἰσθήματά του σὲ διάφορες κοπέλλες ποὺ εἶναι νέες μέν, ἀλλὰ ἐκτος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τους καὶ μερικὰ ἄλλα, πνευματικά, προσόντα δὲν διαθέτουν καὶ ἀνάλογα μυαλά. Καθὼς βλέπετε, εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος βαθειὰ αἰσθηματικός.

Μ' αὐτὲς τὶς ἀρχὲς, λοιπόν, ἐφρόντισα κι' ἀγάπησα τὴ Ντίνα. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω: Ἕνα κορίτσι ὄμορφο, ἔξυπνο ὅσο πρέπει, χαριτωμένο καὶ γλυκομίλητο. Πρὶν ἀποφασίσω νὰ τὴν ἐρωτευθῶ, ρώτησα γιὰ τὴν περιουσιακή της κατάσταση: Ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο σὲ σπίτι καὶ μετρητά. Παρ' ὅλο ποὺ ἔχω τὴ γνώμη πὼς ἀξίζω πολὺ περισσότερα, ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὶς δύσκολες οἰκονομικὲς συνθῆκες ποὺ περνάει ὁ κόσμος αὐτὰ τὰ χρόνια καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι ἕνα ἑκατομμύριο ἦταν ἕνα ποσὸν ἀρκετὰ σεβαστὸ γιὰ τὴν ἐποχή. Καὶ ἀγάπησα τὴ Ντίνα.

Εἶμαι νέος εὐπαρουσίαστος, ξέρω μερικὰ ἔξυπνα ἐρωτικὰ κόλπα κι' ἔτσι δὲν δυσκολεύτηκα πολὺ γιὰ νὰ κάνω τὴ Ντίνα νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Κι' ἕνα βράδυ ἐξωμολογηθήκαμε τὸν ἔρωτά μας. Αὐτὸ τὸ ἀλησμόνητο βράδυ, ἤταν γαρνιρισμένο μὲ δέντρα, φεγγάρι, λουλούδια, μουσική ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά, τραγοῦδι τῶν κυμάτων στὴν ἀμμουδιὰ καὶ τρεῖς μποτίλιες μπύρα.

Ἀπὸ τὴν ὄμορφη ἐκείνη βραδυὰ ἀρχίσε ὁ ἔρωτάς μας. Πέρασε λίγος καιρὸς μὲ ραντεβουδάκια σὲ μέρη ἀπόμερα ὅπου συνηθίζουν οἱ ἐρωτευμένοι καὶ περιφέρουν τὶς τρυφερότητές των καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ αἴσθημά μας δυνάμωσε. Σιγά-σιγά, λοιπόν, ἤρθαμε καὶ στὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

— Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ ζήσω πάντα μαζί σου, εἶπα στὴ Ντίνα μὲ φωνὴ ὑποβλητική.

— Καὶ τὸ δικό μου, χρυσέ μου.

— Σὲ λίγον καιρό, μόλις τακτοποιήσω τὶς δουλειές μου, θἄρθω νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ σου.

Πέρασε ἀκόμα λίγος καιρός, ὥστε νὰ σφίξω γερὰ τὶς ἀλυσίδες ποὺ ἔδεναν τὴ Ντίνα μαζί μου. Στὸ μεταξὺ ἐκείνη εἶχε πάει γιὰ νὰ παραθερίσῃ καὶ ὅλες τὶς μέρες ποὺ ἔλειπε μοῦγραφε σωσὸ ἐρωτικὰ γράμματα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ἡ Ντίνα ἔγραφε πολὺ νόστιμα. Τὰ ἐρωτικά της γράμματα, στολισμένα μὲ ἐλάχιστες χαριτωμένες ἀνορθογραφίες, μοῦδιναν μεγάλη εὐχαριστηση καθως τὰ διάβαζα καὶ μ' ἔκαναν νὰ ὀγαλω τὸ συμπέρασμα ὅτι χωρὶς ἀμφιβολία ἡ Ντίνα θἄπαιρνε τουλάχιστον λίαν καλῶς στὶς ἐκθέσεις, ὅταν πήγαινε στὸ σχολεῖο.

Ἐπειδὴ τῆς εἶπα πὼς τὰ γράμματά της μ' ἄρεσαν, ἐξακολούθησε νὰ μοῦ στέλνῃ καὶ ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Τότε ἀκριβῶς ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ πάω στὸν μπαμπᾶ της καὶ νὰ τὴ ζητήσω.

—Λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας, τοῦ εἶπα.

— Ἡ κόρη μου παίρνει ἕνα ἑκατομμύριο προῖκα, μοῦ ἀπάντησε ὁ μπαμπᾶς της, μ' ἕνα ὕφος ποὺ δὲν μ' ἄρεσε καθόλου. Ἐσεῖς τί περιουσία ἔχετε;

—Πρὸς τὸ παρὸν καμμιά, ἔχω ὅμως ὅλη τὴ διάθεση νὰ κάνω μιὰ καλὴ δουλειά.

— Πότε;

— Μόλις παντρευτῶ.

—Καὶ μὲ τί κεφάλαια;

— Μὲ τὴν προῖκα ποὺ θὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε. Εἶμαι τόσο αἰσιόδοξος, ὥστε πιστεύω πὼς μέσα σ' ἕνα χρόνο τὸ ἕνα ἑκατομμύριο θὰ γίνουν δύο.

— Λυποῦμαι πολὺ ἀγαπητέ μου κύριε, ἀλλὰ τὴν κόρη μου δὲν μπορῶ νὰ τὴν δώσω σ' ὅποιον κι' ὅποιον. Καὶ πρὸ παντὸς σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔχει περιουσία. Ἡ κόρη μου πρέπει νὰ παντρευτῇ ἕναν ἄντρα ποὺ νᾶχῃ κάποια οἰκονομικὴ βάση στὴν κοινωνία.

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ...

—Ἄς τα παιδί μου καὶ βάλε πλώρη γι' ἄλλοῦ! Σὲ μένα δὲν κολλᾶς!

—Μὲ παρεξηγεῖτε!

—Μωρὲ ἄντε στὴ δουλειά σου ποὺ σὲ παρεξηγῶ!...

Δὲν ἐνόμισα πὼς ἦταν ἀξιοπρεπὲς νὰ ἐπιμείνω. Ἔφυγα, λοιπόν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ συναντήθηκα μὲ τὴ Ντίνα, τῆς διηγήθηκα τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ πατέρας της.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; μὲ ρώτησε μὲ θλιμμένο ὕφος.

— Ἐσὺ τί λές ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ;

— Νὰ μὲ κλέψῃς!

— Νὰ σὲ κλέψω! Μιὰ κουδέντα εἶν' αὐτή. Πῶς θὰ ζήσωμε;

— Θὰ ἐργασθοῦμε κι' οἱ δυό!

— Καὶ θὰ ζοῦμε μέσα στὴ φτώχεια.

Ὄχι, Ντίνα. Δὲν εἶμαι προικοθήρας — αὐτὸ φαντάζομαι νὰ τὸ χῆς καταλάβῃ — ἀλλὰ νομίζω πὼς ἕνα ζευγάρι πρέπει νὰ ζῇ σὲ κάποια ἄνεση. Ἂν εἶχα ἐγὼ περιουσία, ἢ μιὰ θέση μὲ μεγάλο μισθό, θὰ σ' ἔπαιρνα ὅπως εἶσαι. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καταδικάσω σὲ μιὰ ζωὴ φτωχική, ἁπλῶς καὶ μόνο ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς. Μὲ καταλαβαίνεις;

—Ὥστε, τί πρέπει νὰ γίνῃ;

— Νὰ χωρισόμαστε! Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

Ἡ Ντίνα ἔβαλε τὰ κλάματα, ἐγὼ ἐπέμεινα νὰ λέω πὼς δὲν μᾶς ἔμενε ἄλλη λύσις, ἐκείνη ἔλεγε πὼς δὲν θἄπαυε ποτὲ νὰ μ' ἀγαπᾷ, ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ τῆς περνοῦσε κι' ἔπρεπε νὰ σφίξῃ τὴν καρδιά της, κι' ἔτσι, παρ' ὅλα τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς, χωρίσαμε τὸ ἴδιο βράδυ. Ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεση νὰ χάνω τὸν καιρό μου μὲ μιὰ ναυαγισμένη ὑπόθεση, ἐνῷ μποροῦσα νὰ διαθέσω τὶς ὧρες μου, τοὺς κόπους μου καὶ τὰ κόλπα μου γιὰ μιὰν ἄλλη αἰσθηματικὴ ἐπιχείρηση.

Ἡ καθεμένη ἡ Ντίνα ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῇ. Ἄρχισε νὰ μοῦ γράφῃ. Τὰ πρῶτα πρῶτα γράμματά της τὰ διάβασα. Ἦσαν γεμᾶτα ἀπελπισία, πόνους, στεναγμούς, κι' ἐπικλήσεις νὰ συνεχίσουμε τὴν ἱστορία. Ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ μὲ συνεκίνησε, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν ἀπάντησα, οὔτε διάβασα τὰ ἄλλα ποὺ μοῦστειλε κατόπιν. Ἔβαλα ἐν ὅλῳ δέκα γράματα. Τὰ ἑφτὰ — τὰ τελευταῖα— τὰ πέταξα ὅπως τὰ παίγνια κλειστά, μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου. Κι' ἔτσι, μὴ παίρνοντας ἀπάντηση, ἡ Ντίνα ἔπαψε πιὰ νὰ μοῦ γράφῃ.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν κουταμάρα μου!.....

❁

Πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ καθόμουν μόνος μου στὸ σπίτι καὶ δὲν εἶχα τί νὰ κάνω γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ ἡ ὥρα, εἶπα: Ἄς ἀνοίξω τὸ συρτάρι νὰ ξαναδιαβάσω τὴν ἐρωτική μου ἀλληλογραφία μὲ τὰ κορίτσια. Στὴν τύχη πῆρα ἕνα κλειστὸ φάκελλο μὲ τὸ γαακτῆρα τῆς Ντίνας. Τὸν ἀνοιξα. Καὶ διάβασα:

«Ἀγαπημένε μου Νίκο.

»Σήμερα ποὺ σοῦ γράφω εἶμαι

Οἱ διακοπὲς τοῦ κ. Σχολαστικοῦ

Τὰ ἐν Γλυφάδι (δ')

Ἠγαπητοί μοι μαθηταί,

Ὡς ἐνθυμεῖσθε, ἄρτι
Τῶν θερινῶν διακοπῶν λαβὼν συγχωροχάρτι
(Χυδαία λέξις, φίλτατοι), ὡς οἷον τε ἀσμένως
Ἐν τῇ Γλυφάδι τῇ φαιδρᾷ, πεπολιορκημένος
Ὑφ' ἡμιγύμνων καλλονῶν, ἐτράπην εἰς φυγήν
Τηρήσας πάντῃ πείσμονα ἐρωτικὴν σιγήν!...
Οὕτῳ δή φεύγων, ὡς λαγός, εὑρέθην ἐξ ἀπίνης
Ἐντὸς καμβίνης φίλτατοι, γλυφαδικῆς καμβίνης!..
Τότε δή τότε, σύγχυσις, κατακλυσμὸς καὶ σάλος
Κόρην σεμνὴν ἐωρακώς, ἐπόθησα ἐξάλλως
Καί δή, ἀσμένως πάνυ
Βουλιμιῶν καταφαγεῖν ταύτην ὡς πανδεσπάνι!...
Τὴν θύραν οὖν ἠνέῳξα, καμβίνης τῆς ἐμῆς,
Ἔπεσι δὲ πτερόεσσι, καταφανῶς θερμοῖς
τὴν κόρην προσεκάλεσα, καμβίνῃ ὑπεισελθεῖναι
Τέρψε: ἐμὲ προσωπικῶς, καὶ οὐ πρὸς θεαθῆναι!...
Πλήν ὅμως φεῦ!... Καὶ τρίς ἰώ!... Βαβαί, παπαῖ
ὁ τάλας
Ἀδυσσαλέου γήρατος ἐγὼ εἰμὶ τὸ θῦμα...
Γιαοῦρτι εἶναι ἡ θάλασσα, κἀγὼ ἄνευ κουτάλας,
Κι' ἡ κόρη...τάχα ἔφυγεν, εὐθὺς καὶ παραχρῆμα...
Καὶ θυμηθεῖσα προφανῶς καὶ λίαν καὶ πολὺ
Χυδαίως εἶπε: Νὰ χαθῇς βρέ γέρω-ρομολί!...
—Ζεῦ πάτερ!...Ταῦτα ἤκουσα βαρβαριστὶ λεγόμενα
Κι' ἡ κόρη...ἔστριψεν εὐθὺς ὡς φευγαλέα γκόμενα!
Ταῦτα γάρ οὖν πρὸς τὸ παρον
Διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον τυχὸν τῶν νεαρῶν!...

Ο κ. ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά μου. Ὅπως σοῦ ἔλεγα καὶ στὰ προηγούμενα γράμματά μου, τὸ κόλπο τῆς ἀρρώστειας καὶ τῆς ἀπελπισίας ποὺ μεταχειρίστηκα, ἔφερε τ' ἀποτελέσματά του. Ὁ μπαμπᾶς, βλέποντάς με κάθε μέρα ν' ἀδυνατίζω καὶ νὰ μὴν τρώω, ἀναγάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Σήμερα μοῦ δήλωσε πὼς μᾶς δίνει τὴν εὐχή του καὶ τὸ ἑκατομμύριο. Τὸ βράδυ στὶς 7 θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ ποὺ συναντιόμαστε πάντα. Εἶμαι εὐτυχισμένη.

Ντίνα»

Τινάχτηκα ὁλόκληρος. Μοῦ ἦρθε νὰ βρίσω τὸν ἑαυτό μου, νὰ χτυπήσω τὸ κεφάλι μου στὸν τοῖχο. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν κουταμάρα μου! εἶπα. Γιατί, ἂν ἄνοιγα τὰ γράμματα τότε, θὰ μάθαινα αὐτὴ τὴν ἱστορία κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ εἶχα μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα ἑκατομμύριο.

Ἡ καϋμένη ἡ Ντίνα! Θὰ περίμενε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, θὰ εἶδε ποὺ δὲν ἐπῆγα καὶ θὰ νόμισε πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσα πιά...

— Γιὰ στάσου, εἶπα. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καιρὸς ἀκόμα.

Ἄρπαξα τὸ καπέλλο μου, καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι τῆς Ντίνας. Ὅταν ἔφτασα ἀπ' ἔξω ὅμως εἶδα τὰ παράθυρα πλημμυρισμένα στὸ φῶς. Αὐτοκίνητα ἦταν σταματημένα στὴν πόρτα... Πλησίασα καὶ ρώτησα.

— Τί γίνεται ἐδῶ;

— Γάμος!

— Ποιὸς παντρεύεται;

— Ἡ Ντίνα, ἡ κόρη τοῦ κ. Μπυράκη.

Τότε πιὰ κατάλαβα πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ καιρός. Ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου, καταρώμενος τὴν τύχη μου καὶ τὴν ἀστασία τῆς γυναικείας καρδιᾶς ποὺ τῆς φτάνει ἕνας χρόνος γιὰ νὰ ξεχάσῃ μιὰ μεγάλη ἀγάπη...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Μὲ ἀπεκαλέσατε ἠλίθιο, κύριε! Ἀπαιτῶ μιὰν ἐξήγηση!

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε! Ἠλίθιος σημαίνει, κατὰ τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, ἄτομον περιωρισμένης διανοητικῆς ἱκανότητος, ὀφειλομένης εἰς ἐλλειπῆ διαμόρφωσιν τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων καὶ προκαλούσης ἀτροφίαν τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Καταλάβατε;

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΣΩΣΤΕΣ ΜΑ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ

★ Μὴν ξοδεύεις ὅλη σου τὴν περιφρόνηση γιὰ τοὺς ἄλλους. Κράτησε λίγη καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ἴσως νὰ σοῦ χρειάζεται.

★ Ἔλα νὰ μὲ βρῇς ν' ἀνταλλάξωμε τὶς ἰδέες μας, μοῦ εἶπε ἡ Κλάρα...

— Ν' ἀνταλλάξωμε ἰδέες; Καὶ γιατὶ νὰ καταπιαστοῦμε μὲ μιὰ τόσο ἀνωφελῆ ἐπιχείρηση;

★ Μονάχα οἱ τοκογλύφοι δανείζουν χρήματα μὲ τόκο ἀνώτερο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ καθορίζει ὁ νόμος. Καὶ μονάχα οἱ τοκογλύφοι μποροῦνε νὰ ἀπαιτήσουν αἰώνια εὐγνωμοσύνη γιὰ μιὰ χάρη ποὺ ἔχουν κάνει.

★ Κατὰ βάθος εἶναι ἀρκετὰ εὔκολο νὰ συγχωρήσῃ κανεὶς τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε σὲ ἄλλους.

★ Πολλὲς φορὲς ἕνας ἔρωτας κρατάει χρόνια, γιατὶ οὔτε ὁ ἄνδρας οὔτε ἡ γυναῖκα δὲν θέλουν νὰ ὁμολογήσουν πὼς ἔχουν διαπράξει λάθος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

★ Ὁ ἄνδρας καὶ ὅταν ἀκόμα ἔχῃ χίλιες ἐρωτικὲς περιπέτειες, μένει ἐρασιτέχνης. Ἡ γυναῖκα ὅταν ἀγαπήσῃ καὶ μιὰ φορά, ἀγαπάει σὰν καλλιτέχνις.

★ Ὄλγα! Μοῦ ἔχεις κάνει κακὸ καὶ δὲν σοῦ κρατάω γι' αὐτὸ καθόλου κάκια. Μὰ νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωση νὰ σοῦ ἔχω καὶ εὐγνωμοσύνη, αὐτὸ πάει πάρα πολύ!

★ Ν' ἀπαρνῆσαι ἢ νὰ ἐξευτελίζῃς ἕναν ἔρωτα ποὺ πέρασε, εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ δείχνῃς τὴν ἀπρέπειά σου.

★ Ἡ διασημότης; Μὰ μὴ μὲ κάνετε νὰ γελῶ! Ὁ πιὸ διάσημος ζωγράφος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Ἀπελλῆς, ἁπλῶς ἐπειδὴ δὲν ἔμεινε κανένας δικός του πίνακας.

★ Ὁ ἔρωτας εἶναι μεγάλος ἰσοπεδωτής. Γι' αὐτὸ κάθε μέρα βλέπομε ἐξυπνες γυναῖκες ν' ἀγαποῦν κουτοὺς ἄνδρες καὶ ὡραῖες γυναῖκες ν' ἀγαποῦν ἄνδρες κτηνώδεις.

★ Πόσο φαίνεται ἀσήμαντο κάθε ἀπόκτημα ὅταν δὲν προκαλῇ τὴν ζήλεια κανενός!

★ Γνωρίζω γυναῖκες ποὺ θεωροῦνε θανάσιμη προσβολὴ τὸ νὰ μὴν καταλαβαίνουνε κάτι.

★ Τὰ ψέμματα τῶν γυναικῶν δὲν εἶναι ποτὲ ἀληθινὰ καὶ καθαρὰ, μὰ εἶναι σχεδὸν πάντα ἀλήθειες μεταμορφωμένες.

★ Τὸ νὰ θέλετε νὰ ἐξυπηρετηθῆτε ἀπὸ τὴν πεῖρα τῶν ἄλλων, εἶναι σὰν νὰ θέλετε νὰ χορτάσετε μὲ τὸ πρόγευμα ποὺ τρώει ὁ γείτονάς σας στὸ ρεστωράν.

★ Ἡ ἐρωτευμένη γυναῖκα μιλάει γιὸ τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ ἐρωτευμένος ἄνδρας μιλάει γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

★ Ἂν τὰ βλέμματα τῶν ἄσχημων γυναικῶν μπορούσανε νὰ σκοτώσουν, δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ὄμορφη γυναῖκα στὸν κόσμο.

(Ἀπὸ ξένα περιοδικά)

Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

Τὰ Κατορθώματα τῆς Κόνα Προφυρίας

Η ΦΩΤΙΑ!

—Ποῦ πᾶς κόνα Προφυρία μου; Ρώτησε τὴν Προφυρία ποὺ περνοῦσε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς στὸ συνοικισμὸ τοῦ Βύρωνα, ἡ Ἐφταλία τοῦ Χαργάλα.

—Πάω στὴν ἐκκλησιά, στὸν ἑσπερνὸ τσῆ Παναγιᾶς· τώρα τὸ δεκαπενταύγουστο δὲ λείπω ἀπὸ ἑσπερνό.

Ἡ Ἐφταλία ἀναστέναξε:

— Ἐχω πιὰ ἠξέχασα καὶ τὰ ἀγιωτικὰ καὶ οὐλα. Ἡ λάτρα μὲ τρώει ἐδῶ μέσα.

— Ἔβγα λιγάκι στὴν πόρτα καλὲ νὰ σὲ δῶ κομμάτι. Χαρέμι κατάντησες,

Ἡ Ἐφταλία ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τὰ λόγια ἀνοιξε τὴν πόρτα τῆς.

— Ἔλα ἀπὸ μέσα, εἶπε.

— Ὄχι, ὄχι, νά, ἐδῶ στὸ κατέφλιο θὰ κάτσω μιὰ σταλιά, νὰ σὲ δῶ. Τί πολεμᾶς μέσα.

— Ἄστα κόνα Προφυρία μου, ἤβαλα μιὰ μονομερίτικια μπουγάδα τώρα ποὺναι παραμονές γιὰ νὰ προφτάξω νὰ παστρέψω καὶ τὸ σπίτι αὔριο, γιατὶ μεθαύριο ἔχομε τὴ σκόλη τοῦ Παναγιώτη τοῦ ἀντροῦς μου.

— Ἠβοὶ φασαρίες!...

— Κι' ἔχω ροῦχα μαζεμένα γιὰ πλύση! Μὰ τὰ πιότερα τὰ πέρασα μιὰ σαπουνάδα. Ἤβαλα πολλὰ ξόλα στὸ καζάνι ν' ἀνάψῃ νὰ τὰ περιχύσω. Τάχω στοιβασμένα τ' ἄσπρα μέσα στὸ κοφίνι.

Ἡ Προφυρία τὴν τράβηξε:

— Ἔμ' τότες κάτσε νὰ πάρῃς τὴν ἀνεπνοή σου χριστιανή μου. Δὲν εἶναι καὶ πρεπὸς ν' ἀρρωστήσῃς γιὰ τὴ δουλειά. Κάτσε νὰ μοῦ πῇς, οἱ καρσινές σου οἱ Ἀζντιμάνινες, τί γίνονται καλές; Ἤμαθα πὼς ἡ Εὐτέσπη ἀρρεβωνιάστηκε.

— Ἔτσι μοῦπανε.

— Ἂς εἶναι πιὰ ποὺ ἤσπασε ἕνα σιδερένιο ράφι τσῆ γειτονιᾶς. Αὐτὴ ἂν ἤτανε παντρεμμένη μὲ τὸν καιρό τσῆ, θάχε παιδιὰ σὰν τὴν κόρη μου. Στραβὸς ἤτανε ὁ γαμπρός;

— Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν εἶναι δὰ παιδάκι...

Ἡ Προφυρία ἔσκυψε καὶ γαμογέλασε.

— Τὰ δόντια βαστοῦν τὴ γλῶσσα...

Ὅσο νἆναι ἐκεῖνος, πάντα ἡ Εὐτέσπη πιὸ μεγάλη θἆναι. Καὶ ἐγὼ τὴ θυμᾶμαι ποὺ τὴν ἔφερνε ἡ μάννα τσῆ στὸν Μπουρνόβα στὸ παντοπῶλειο τσῆ Μεγαλόχαρης κι' ἤτανε κοπελλίτσα.

— Τί λές καλέ, λάθος θὰ κάντς.

— Δὲν κάνω κερά μου λάθος. Ἠχόρεψε μιὰ φορὰ κιόλας στὰ μπαλλάκια τοῦ Βοοῦγα καὶ τσῆ ρίξανε καὶ κολλήματα στὰ παιγνίδια οἱ μπουμπάδες τσῆ. Καλέ, θαρρῶ πὼς εἶναι ἴδια ὥρα. Θυμοῦμαι καὶ τὸ τσαγοῦδι ποὺ τσῆπε ὁ παιγνιδιάτορας ὁ Τσανάκας:

Μέσα σὲ χίλιες νὰ σὲ δῶ
μέσα σὲ δυὸ χιλιάδες
γνωρίζω τὸ κορμάκι σου
ἀπὸ τσί νοστιμάδες!

» Τώρα ποιανοῦ νὰ τὸ πῇς καὶ νὰ τὸ πιστέψῃ! Ἐκείνη κάνει τὴν μπεμπέκα. Θὰ πῇ πὼς ἤτανε ἀγέννητη!

Ἡ Ἐφταλία γύρισε κι' εἶδε μέσα στὴν πόρτα της.

— Βιάζεσαι, θές νὰ πηγαίνω; εἶπε ἡ Προφυρία.

— Ὄχι καλέ! Ἤθελα μιὰ ματιὰ νὰ δῶ τὴ φωτιὰ στὸ τζάκι τσῆ πλύσης.

—Μώρ' ἄστα κι' ἔχεις καιρό. Δὲν μοῦ λές, θὰ πᾶς σὲ κανένα πανηγύρι ἀφέτος;

— Μὰ δὲ σοῦπα πὼς ἔχομε ἀνήμερα τὴ σκόλη τοῦ Παναγιώτη!...

— Ἀλήθεια τὸ ξέχασα. Κι' ἀπὲ καϋμένη, σὲ ποιὸ πανηγύρι νὰ πάῃ κανεὶς ἐδῶ, μεγάλη ἡ χάρη τσῆ καὶ μεγάλο τ' ὄνομά τσῆ; Ὄξω ἀπὸ τὴν Τῆνο ποῦ νὰ πᾶς;... Ἐκεῖ εἴχαμε τὰ Βουρλά, εἴχαμε τὸ Μπουρνόβα... Ἄχ! Ἀξέχαστα χρόνια! Μιὰ φορὰ στὸ Μπουρνόβα στὸ μπάλλο τσῆ Ντουντοῦς ἠφιόριζα. Ἠλωλαθήκανε μ' ἐμένα οἱ Βιτελέοι κι' οἱ Παρτερσόνιδοι. Οὔλη ἡ Ἐγγλεζαρία τῶχε νὰ τὸ κάνῃ γιὰ τὸ χοῦ μου!

— Ἄλλα χρόνια τότες, κόνα Προφυρία μου!

— Τότες καλὲ οἱ ἄντροι μᾶς κυνηγούσανε, τώρα τσοί κυνηγοῦνε οἱ γυναῖκες. Καὶ τί γδύμνια—Θέ μου, συγχώρεσέ μου! Ἤπῆα στὰ μπάνια κι' ἠκόντεψε νὰ μοῦ κατέβῃ κόλπος. Ἠβοὶ πιά! Δὲν ἤμεινε τίποτα σκεπασμένο! Φτοῦ ἀλλάχ μπελασινὶ βερσίν!

Ἀκούστηκε ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Προφυρία ἔκανε τὸ σταυρό της·

— Ἀκοῦς; Ἀσγίζουνε οἱ παράκλησες τσῆ Παναγιᾶς. Ἤγοαψες τὴ φαμελιά σου στὴ μεσίδα πεοὶ ὑνείας;

— Ποῦ νὰ τὸ θυμηθῶ...

— Ἄπκημα κάνεις! Νὰ πᾶς αὔριο νὰ τσοί κράνῃς οὔλοι γιὰ τὸ καλό. Πάω γιατὶ θὰ ἀκούσω καὶ θέλω ν' ἀκούσω οὔλα τὰ τοπάρια.

— Στὸ καλό...

Ἡ Ἐφταλία ἀναστέναξε, ἕτοιμη νὰ τρέξῃ μέσα στὴ δουλειά της, μὰ ἡ Προφυρία τὴ φώναξε πάλι:

Ἡ Ἐφταλία πλησίασε:

— Δὲν μοῦ λές, πὼς τόνε λένε τὸ γαμπρὸ τσῆ Εὐτέσπης; Τόνε ξέρεις;

—Εἶναι κουγμουτζῆς, καὶ τόνε λένε Ἀθανάση.

— Εἶδες τύχη, τὸ γεροντοκόριτσο! Ἀσημένιο τόνε κατερεοῦσε καὶ μαλαματένιος τσῆρθε. Ἀργομοῖρα καλομοῖρα. Μὰ στάσου πρῶτα νὰ δοῦμε, θὰ τὴν πάρῃ!

— Πάω γιατὶ διάζομαι.

— Ἄντε στὸ καλὸ καὶ γιὰ δέ!

Ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπε σιγά:

— Θαρρῶ πὼς ἡ λεγάμενη εἶναι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παναθῆρι τσῆ, πίσω ἀπὸ τὸ μπαντζοῦρι. Ἄχου! Δὲ καλὲ βάψιμο! Εἴδωλο, εἴδωλο! Καλὲ γκαβὸς ἤτανε καὶ δὲν τὴν εἶδε!

Ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ σπιτάκι τῆς Ἐφταλίας δυὸ γειτόνισσες πετάχτηκαν τρομαγμένες.

—Τί εἶναι καλέ; φώναξε ἡ Ἐφταλία.

— Καλὲ κάθεσαι καὶ δὲν τὸ πῆρες χαμπάρι, φώναξε ἡ μιά. Πῆρε φωτιὰ τὸ τζάκι σου καὶ τὸ μπουγαδοκόρινο!

— Ἄχου! Συφορά!

Ἡ Ἐφταλία τραβοῦσε τὰ μάγουλά της καὶ ξεφώνιζε. Ὅλη ἡ γειτονιὰ ἔτρεξε μὲ κουβάδες νὰ προλάβῃ τὸ κακό. Ἡ Προφυρία φώναξε:

— Ἂς τρέξῃ ἕνας ἄντρας νὰ χτυπήσῃ τὴν καμπάνα, καλέ! Φωτιά! Φωτιά!

Ὅταν τὴν ἔσβυσαν, ἡ Ἐφταλία καθισμένη στὸ κατῶφλι της δερνότανε:

— Τί συφορὰ καλὲ ἤταν αὐτή! Μοῦπιασε τὰ λόγια ἐκείνη ἡ ἀφωρισμένη

Ὅλη ἡ γειτονιὰ ἔτρεξε μὲ κουβάδες

καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὴν μπουγκόα!

Ἡ Προφυρία ὅμως μὲ ὅλη τὴ ψυχραιμία της εἶπε σὲ μιὰ γειτόνισσα:

— Καλὲ ἔσσι τὰ κάνει πάντα ἡ ἀνεσύμπαλη! Σὰν ἀρχίσῃ τὰ κουσέλια, δὲν γλυτώνεις ἀπὸ τὰ χέρια τσῆ! Ἄς βάλῃ μπάρε μου γνῶσι τώρα. Πά, πά, πά! Τὸ κουσελόπανο!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

★ Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1882 παρατηρήθηκε ἡ διέλευσις ἑνὸς κομήτη, ἐν πλήρῃ ἡμέρᾳ! Παρόμοιο φαινόμενο παρατηρήθηκε καὶ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1843.

★ Τὸ νερὸ ποὺ πίνομε περιέχει μεταλλικὲς ὕλες σὲ διαφορετικὲς ποσότητες. Τὸ χημικῶς καθαρὸ νερὸ, θὰ ἦταν ἐπιβλαβέστατο γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό.

★ Ἕνας γυμνασμένος στὸ δρόμο ἐλέφας, μπορεῖ νὰ διατρέξῃ 25 ἕως 30 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

★ Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν 250 θρησκευτικὲς αἱρέσεις. Μία ἀπ' αὐτὲς περιλαμβάνει μόνον ἕνδεκα ὀπαδούς...

★ Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς τζελατίνας ποὺς ἐπαλείψιν τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν χρησιμοποιοῦνται κάθε χρόνο 250 χιλιάδες χιλιόγραμμα ἀργύρου!

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ 18 γραμμάτιων

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

('Η ξανθοΰλα Ἑρμίνα, κόρη γνωστοτάτου τραπεζίτου τῶν Ἀθηνῶν, ἀποφασίζει μετὰ τὴν χρεωκοπία τοῦ πατέρα της νὰ ἐργασθῇ. Σ' αὐτὸ τὴν βοηθεῖ ὁ νεαρὸς μηχανικὸς Νίκος Σταυρίδης ποὺ τῆς προσφέρει μιὰ θέση στὸ γραφεῖο του. Ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα ἑνώνει τοὺς δύο νέους ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺν καιρό. Ὁ Σταυρίδης συνδέεται μὲ μιὰ ὄμορφη παντρεμμένη, τὴν Λάουρα. Ἡ Ἑρμίνα τὸ ξέρει καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀντιδράσῃ στὸ αἴσθημα τῆς ἀπογοητεύσεως ποὺ τὴν κυριεύει).

12ον

ΤΑ ΜΑΤΙΑ της ὑγράνθηκαν ἀπότομα. Ὅλα τἄβλεπε γύρω της θολά. Ἔτσι θολὴ κι' ἀδέβαιη θάτανε τώρα πιὰ κι' ἡ ζωή της... Τὰ δάκρυα τρέξανε.

Ὁ βοηθὸς τοῦ Σταυρίδη σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἔξω διακριτικά, κάνοντας πὼς τάχα εἶχε κάπου νὰ πάῃ.

Ἐκείνη διαισθάνθηκε αὐτὴ τὴ λεπτότητα μὰ τὴ βρῆκε περιττή. Ἀδιαφοροῦσε πιὰ γιὰ ὅλα. Σκεπότανε νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μή γυρίσῃ, φυσικά, ποτέ. Τὸ ποῦ θὰ πήγαινε δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε. Μπορεῖ νὰ εὕρισκε τὴ λύση σὲ δυὸ σωληνάρια κινίνο· μπορεῖ καὶ νὰ γινόταν ἐρωμένη τοῦ πρώτου ἄγνωστου τύπου ποὺ θὰ τῆς ριχνότανε. Εἶχε τὸ συναίσθημα πὼς ἦταν ἕνα ἔκθετο δεκαοχτὼ χρονῶν· πὼς τὴν εἴχανε πετάξει στὸν «κάλαθο τῶν ἀχρήστων» τῆς ζωῆς...

Μηχανικὰ πῆρε τὸ καπέλλο της καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Αὐτὸ τὸ ἄγνωστο πλῆθος ποὺ κυκλοφοροῦσε μοχθώντας γιὰ τὴν ὕπαρξή του καὶ γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν ἀνέσεων τῆς φάνηκε σὰν θηρίο ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ τὴν κατασπαράξῃ. Ἑνοιωνόθε μὲ τρόμο τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν ἐγκατάλειψη... Τὴν ἀδυναμία νὰ διευθύνῃ τὸν ἑαυτό της!

Τάχυνε τὸ βῆμα της χωρὶς λόγο καὶ σιγὰ-σιγὰ σχεδὸν ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν.

Ἔφτασε σ' ἕνα ἥσυχο στενό, στὴν Πλάκα. Σταμάτησε λαχανιασμένη καὶ κύτταξε γύρω της μ' ἔκπληξη. Ποῦ ἦτανε; Γιατί εἶχε ἔρθει ἐδῶ;... Δὲν ὅρῆκε ἀπάντηση νὰ δώσῃ στὸν ἑαυτό της. Καὶ ρωτήθηκε πάλι: Ποῦ θὰ πήγαινε τώρα; Τί θἄκανε; Σκέφτηκε τὴν Πόπη. Δὲν εἶχε μαζί της κανένα σύνδεσμο, μὰ ἦταν ἡ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ λίγο. Κι' αἰσθανόταν ὁπωσδήποτε τὴν ἀνάγκη νὰ κουβεντιάσῃ μὲ κάποιον

❁

Μπῆκε στὸ τράμ καὶ σὲ λίγο χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι τῆς θείας της. Μένανε τώρα σ' ἕνα μικρὸ «ἀπαρτμάν», ψηλὰ στὴν ὁδὸ Ἱπποκράτους. Πρώτη φορὰ ἐρχόταν ἐδῶ.

Τῆς ἀνοιξε μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια ποὺ τὴν πληροφόρησε πὼς «ἡ κυρία εἶχε βγῆ ἔξω» κι' ἡ θεσπινὶς Πόπη μένει στο «Πεντελικό» στὴν Κηφισιά...

Ἡ Ἑρμίνα ἄκουσε μὲ κάποια ἐκπληξη τὸν πολυσάπανο παραυερισμὸ τῆς ξαδέρφης της μὰ δὲν ἄργησε νὰ μαντέψῃ τί θαχε συμβῆ.

Ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὰ λεωφορεῖα τῆς Κηφισιᾶς. Χωρὶς νὰ θέλῃ, σκέφτηκε πὼς ἡ Πόπη μπορεῖ καὶ νὰ μήν εἶχε ἄδικο. Ὅλοι καταδικάζουνε τὶς ἐλαφρομαλιὲς καὶ τὶς ἐπιπόλαιες πράξεις τῶν κοριτσιῶν... Μὰ μπορεῖ κάποτε οἱ ἀπερισκεψίες αὐτὲς νὰ γίνωνται ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψη! Κι' ἡ Πόπη θἄχε ἴσως δοκιμάσει ἀρκετὲς πίκρες μὲ τὴν ἀδιαφορία ποὺ δείχνουν ὅλοι τριγύρω της... Κάποτε, θυμᾶται, τῆς εἶχε διηγηθῆ πὼς εἶχε ἀγαπήσει ἕνα νέο. Ἦταν τότε δεκαεννὰ χρονῶν, πρὶν τέσσερα χρόνια. Τὸν ἀγάπησε πολύ. Μὰ ἐκεῖνος ἄξαφνα παντρεύτηκε μὲ κάποια ποὺ εἶχε προῖκα!

Τώρα τῆς φαινόταν ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν Πόπη ποὺ προτίμησε «νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω» ἀπὸ τὸ νὰ πέσῃ στὶς γραμμὲς τοῦ Ἠλεκτρικοῦ... Ναί. Ἴσως ἡ ζωὴ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὴν παίρνῃ κανεὶς στὰ σοβαρά.

Τὸ λεωφορεῖο ἔφτασε στὸν Πλάτανο. Ἀπὸ κεῖ πῆρε ἕνα μόνιππο κι' ἀνέβηκε τὸ γνώριμο δρομάκι μὲ τὴ διπλὴ παράταξῃ τῆς ἀνθισμένης πικροδάφνης ποὺ τὴ γέμισε ἀναμνήσεις. Ἔφτασε στὸ «Πεντελικό», ζήτησε τὴν Πόπη κι' ἔκατσε νὰ τὴν περιμένῃ στὴ βεράντα.

Σὲ λίγο ἡ ξαδέρφη κατέβηκε φρέσκια, ὄμορφη, ζωηρή, κι' ὁλόδροση. Τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό.

— Ἑρμίνα μου!.. Πῶς ἦταν αὐτό;.. Πῶς καταδέχτηκες νὰ μὲ σκεφτῇς;

— Ἐλπίζω νὰ μή μοῦ τὸ λές μὲ κακία, εἶπε ἐκείνη. Μοῦ συμβαίνει κάτι τρομερό.

Ἡ Πόπη ἄλλαξε ὕφος ἀμέσως. Στὴν ἔκφρασή της ζωγραφίστηκε ἡ ἀνησυχία.

— Τί; ρώτησε. Γιὰ πές μου.

Τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα. Μὲ κάθε λεπτομέρεια. Κι' ἡ ἄλλη τὴν ἄκουσε μ' ἐνδιαφέρον χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἑρμίνα τελειώνοντας τὴ θλιβερὴ της ἀφήγηση τῆς ἐμπιστεύτηκε πὼς βρισκόταν σ' ἀπόγνωση καὶ πὼς γιὰ ἕνα λεπτὸ σκέφτηκε ἀκόμα καὶ τὴ λύση τῆς αὐτοκτονίας.

— Πρὸ παντὸς νὰ μή λές ἀνοησίες, τῆς εἶπε ἡ Πόπη μ' ἕνα θυμὸ τρομαγμένο ποὺ φανέρωνε ἀλήθινὴ ἀγάπη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀνίκανος νὰ σὲ καταλάβῃ. Ἐσὺ δὲν εἶσαι σὰν κι' ἐμένα. Εἶσαι τύπος ἐσωτερικὸς κι' εὐαίσθητος. Δὲν εἶχες καμμιὰ δουλειὰ μαζί του. Καὶ καλύτερα ποὺ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα γιατὶ ἂν αὐτὸ ποὺ ἔγινε σήμερα γινόταν ἀργότερα, ἡ ἀπογοήτευσις θἄταν πολὺ πιὸ μεγάλη καὶ θα σοῦ στοίχιζε φοβερα.

— Καὶ τωρα δεν μοῦ στοιχίζει λιγο.

— Τὸ καταλαβαίνω. Μὰ πρὸ παντὸς δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃς τὸν ἑαυτό σου νὰ παρασυρθῇ ἀπ' τὴν πρώτη ἐντύπωση. Θα σῆς πόσο εὔκολα θα σοῦ περάσῃ. Προσπαθῆσε μονο νὰ πεισθῆς πὼς δεν ἀξιζε τὸν κόπο νὰ τὸν ἀγαπήσῃς...

—Δὲν εἶναι μονο αὐτό, ψιθυρισε δειλὰ ἡ Ἑρμινα.

Ἡ Πόπη φαντάσθηκε ὅτι μάντευε.

—Οἱ σχέσεις εἶχαν προχωρήσει πολύ;

— Ἀ, ὄχι. Καθόλου.

— Νά. Τώρα δημιουργεῖται γιὰ μένα πρόβλημα ζωῆς!

Δὲ θέλησε καθόλου νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

— Αὐτὸ μή σ' ἀπασχολῆ. Ἐγὼ εἶμαι σὲ θέσῃ νὰ σὲ δανείσω ὅσα θέλεις. Θἄρθῃς να κάτσῃς ἐδῶ, μαζί μου, χωρὶς νὰ σκεφτῆς τίποτα.

— Σ' εὐχαριστῶ Πόπη μου. Μὲ συγκινεῖς μὲ τὴν καλωσύνη σου μὰ καταλαβαίνεις πὼς εἶναι κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ.

— Γιατί; Ἀφοῦ ἐμένα δὲν πρόκειται νὰ μοῦ δώσῃ κανένα κόπο. Μόνο χαρά, σὲ βεβαιῶ. Ἔχω ἕνα φίλο πλούσιο ποὺ μοῦ δίνει χωρὶς συζήτησῃ ὅσα τοῦ ζητήσω. Εἴδες, δὲ σοῦ κρύβω τίποτε... Ἴσως εἶμαι λίγο μειωμένη στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἀλλά... ἦταν ἡ μόνη λύσις.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ πρόφερε σιγά, μὲ τὴν προεισαγωγὴ ἑνὸς θλιμμένου ἀναστεναγμοῦ. Καὶ συνέχισε:

— Πῆγα νὰ ἐργαστῶ, μὰ εἶχα τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶμαι νόστιμη καὶ δὲ μ' ἄφηναν ἥσυχη πουθενά. Ἀγάπησα. Τότε, θυμᾶσαι. Κι' ἔπεσα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ τσάκισε μέσα μου κάθε πίστη καὶ μ' ἔκανε νὰ τρομάζω καὶ νὰ μισήσω τοὺς ἄντρες. Τώρα δὲ ζητάω τίποτε. Ὅ,τι προσφέρω, τὸ πληρώνομαι. Εἶναι πρότυχο αὐτό. Τὸ ξέρω. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ νοιώθω πόσο εἶμαι ταπεινωμένη καὶ δὲν τολμῶ νὰ κυττάξω στὸν καθρέφτη γιατὶ συχαίνομαι τὸν ἑαυτό μου. Ὡστόσο δὲν προσπαθῶ ν' ἀλλάξω ζωή. Εἶμαι ἀνίσχυρη γιὰ νὰ παλαιψω!

Ἡ Ἑρμίνα τὴν κύτταξε μ' ἔκπληξη μὲ μιὰ ἔκπληξη ποὺκρυβε μέσα της ἕνα δυνατὸ θαυμασμό! Τούτη τὴ στιγμὴ μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβῃ. Ἄλλοτε περιωριζόταν κι' αὐτὴ νὰ παπαγαλίζῃ ἀνεύθυνες ἠθικολογίες, χωρὶς νἄναι σὲ θέσῃ νὰ δῇ βαθύτερα τὶς αἰτίες ποὺ εἶχε κάθε πράξῃ τῆς μικοῆς ξαδερφούλας της γιὰ τὴν ὁποία ἔνοιωθε τώρα μιὰ ἰσχυρὴ συμπόνια γεμάτη συγκίνησῃ!...

Τῆς πῆρε τρυφερὰ τὸ χέρι μέσα στὸ δικά της.

—Σ' εὐχαριστῶ Πόπη, εἶπε. πάλι. Δὲ βαίσκω νὰ σοῦ πῶ ἄλλα λόγια. Σ' αὐτὸ τὸ ἁπλὸ «εὐχαριστῶ»... κλείνω μέσα τὴν ψυχή μου ὅλη!

Τὰ μάτια της ἦταν δουρκωμένα.

Ἡ Πόπη ἔσκυψε αὐθόρμητα καὶ τὴ φίλησε. Ποτὲ ἄλλοτε οἱ δυὸ ξαδέρφες δὲν εἶχαν αἰσθανθῇ τόσο κοντὰ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη!

— Θὰ ἐγκατασταθῆς ἀμέσως ἐδῶ! εἶπε ἡ Πόπη θετικὰ σὰ νἄπαιρνε ἀπόφαση γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἑρμίνας.

Ἡ ἄλλη δὲν ἀπετόλμησε καμμιὰ καινούργια ἄρνηση. Ὁ δεσμός τους εἶχε γίνει μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τόσο στενός, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῇ τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴ ζωή της. Δέχτηκε σιωπηλὰ καὶ μ' ἕνα θλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη.

❁

Τ' ἀπόγευμα ἔπαιρνε τὰ ροῦχα της ἀπὸ τὴν «πανσιόν» καὶ στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα

Τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα μὲ κάθε λεπτομέρεια.

εἶχε κιόλας ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα κομψὸ δωματάκι τοῦ «Πεντελικοῦ». Τὸ περιβάλλον ἀνάλογο μ' ὅλη τὴν παιδική της ζωή, τῆς ἔφτιαξε μέσα σὲ λίγες ὧρες τὴ διάθεση καὶ τῆς συνέφερε κάποιο τὸ κουρελιασμένο ἠθικό της. Ἡ ψευδαίσθησῃ πὼς ἦταν εὔκολο ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ἀνάγκης, τὴν εἶχε κάνει νὰ συνέλθῃ ἀρκετά.

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι γνώρισε τὸν «προστάτη» τῆς Πόπης. Ἦταν ἕνας σοβαρὸς κι' εὐγενικώτατος κύριος—Φαρδῆς λεγότανε— γνωστὸς γιατρὸς τῆς Ἀθήνας, ποὺ ἤξερε φυσικὰ τὴν οἰκογένεια τῆς Ἑρμίνας καὶ περιποιήθηκε μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα τὴν νεόφερτη. Φάγανε κι' ὕστερα κάτσανε στὴ βεράντα καὶ μίλησαν γιὰ γίλια δυὸ ζητήματα.

Ὁ γιατρὸς ἔνοιωσε φαίνεται κι' αὐτὸς τὴν ἀνάγκη ν' ἀπολογηθῇ στὴν ξαδέρφη τῆς φίλης του γιὰ τὸν ἔνοχο δεσμό του. Κι' ἄξαφνα ἐκεῖ ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε, γυρίζοντας στὴν Ἑρμίνα μ' ἕνα ὕφος ἐκμυστηρευτικὸ καὶ γεμᾶτο ἐμπιστοσύνη, τῆς μίλησε μὲ τόση εἰλικρίνεια ποὺ σχεδὸν τὴν πάγωσε:

— Θὰ παραξενεύεσθε ἴσως δεσποινίς, τῆς εἶπε, ποὺ ἔχω μὲ τὴν ξαδέρφη σας μιὰ κρυφὴ καὶ παράνομη σχέση.

Ἐκείνη κάτι ἔκανε νὰ πῇ.

— Ὄχι, ὄχι ἐπέμεινε ὁ γιατρός. Ξέρω καλὰ πὼς παραξενεύεσθε! Τὸ διαβάζω μέσα στὰ μάτια σας... κι' ἔπειτα, αὐτὸ εἶναι φυσικό! Ὡστόσο, τολμῶ νὰ πῶ πὼς δὲν ἔχετε δίκηο!... Οἱ ἄνθρωποι δὲν τἄχουνε καταφέρει νὰ ξεχωρίσουνε καλὰ τὴν ἠθικὴ ἀπ' τὴν ἀνηθικότητα! Αὐτὲς τὶς δυὸ καταστάσεις τὶς μπερδεύουν καὶ τὶς ἔχουν στὸ μυαλό τους πολὺ συγχεχυμένες κι' ἀκαθόριστες. Ποτὲ δὲ γνώρισα στὴ ζωὴ λίγη χαρά, δεσποινίς! Παντρεύτηκα μιὰ γυναίκα ποὺ μὲ τυραννησε καὶ ποὺ μοῦ φέρθηκε πάντα μὲ μιὰ τόση ἀδιαφορία, χειρότερη κι' ἀπ' τὴν σκληρότητα!... Πέρασα τὰ καλύτερά μου χρόνια, ζῶντας ἄχαρα καὶ μελαγχολικά, μὲ μόνη παρηγορία τὴ δουλειά μου καὶ τὶς μελέτες μου. Δὲ σκέφτηκα ποτὲ νὰ ἐπαναστατήσω στὴν κακή μου τύχη. Τὴν ἀνεχόμουνα μοιρολατρικά, κι' ἔτσι μὲ μιὰ ἠλίθια καρτερικότητα, σὰ νἄμουνα πρωτόγονος ἄνθρωπος καὶ νὰ πίστευα πραγματικὰ στὸ κισμέτ. Χωρὶς νὰ θέλω γνώρισα τὴν Πόπη καὶ χωρὶς νὰ θέλω μὲ τράβηξε. Τὴν ἀγάπησα τόσο, ποὺ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν. Θὰ μ' ἐρωτήσετε βέβαια: «Τότε γιατὶ δὲν παντρεύεσαι;» Σᾶς ἀπαντῶ: «Γιατὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα δεσποινίς!... Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι πενηντατεσσάρων ἐτῶν κι' ἐκείνη νομίζω εἰκοσιτριῶν ἢ εἰκοσιδύο!... Ἂν τὴν παντρευτῶ, θὰ τὴν ὑποχρεώσω νὰ γίνῃ σκλάβα καὶ νοσοκόμα τῶν γεραπειῶν μου ἢ νὰ μ' ἀπατήσῃ πολὺ γρήγορα μ' ἕνα νέο ποὺ θ' ἀγαπήσῃ. Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο μ' ἀρέσει. Ἔχω μήπως ἄδικο;

— Ἔχετε μεγάλο δίκηο! Ἀπάντησε μὲ πεποίθησῃ ἡ Ἑρμίνα, ποὺ ἄκουγε τὰ λόγια του μαγνητισμένη ἀπ' τὴ σοφή του εἰλικρίνεια.

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε καὶ παρήγγειλε τρία πίπερμαν.

— Ἄς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ σᾶς, τῆς εἶπε.

— Ἀ, ὄχι! Δὲν θὰ μ' εὐχαριστοῦσε μιὰ τέτοια κουβέντα!

— Γιατί;

— Θὰ μελαγχολήσω! Προτιμῶ νὰ ξεχνῶ τὸν ἑαυτό μου ὅσο μπορῶ περισσότερο.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε συναίσθησῃ τῆς ἀξίας τοῦ «τάκτ».

Καὶ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο σιωπηλὸ κενὸ τῆς ἀμηχανίας, ἄρχισε ἀμέσως καινούργια κουβέντα γιὰ κάποιο εὔθυμο ἐπεισόδιο ποὺ τοῦχε συμβῆ τὸ πρωΐ στὸ νοσοκομεῖο...

Ἔμειναν ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα κουβεντιάζοντας. Θἄταν περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὅταν καληνυχτιστήκανε κι' ἡ Ἑρμίνα μπῆκε στὸ δωμάτιό της.

Μόλις βρέθηκε πάλι μόνη στοὺς καινούργιους τέσσερες τοίχους ποὺ θὰ φιλοξενοῦσαν κι' αὐτοὶ ἕνα μικρὸ κομμάτι τῆς ζωῆς της, θυμήθηκε ἀμέσως τὴ σημερινὴ μεταβολὴ ποὺχε φερει ἄξαφνα ἡ μοῖρα, στὶς συνήθειές της, στὰ ὄνειρά της, στὶς μελλοντικὲς ἐπιδιώξεις της... Καὶ παραπονέθηκε! Μήπως εἶχε ζητήσει τίποτα σπουδαῖο; Μιὰ λιτὴ μικρονοικοκυρίστικη ἄνεση καὶ λίγη ἀγάπη! Τόσο ἁπλὴ λοιπὸν καὶ τόσο δύσκολη ἦταν ἡ Εὐτυχία;

Στὸ ἑπόμενο: Ἡ Συνέχεια.

(Εἰκονογράφησις κ. Βασ. Χριστοδούλου)

Θέλετε νὰ μάθετε!

★ Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, διάφοροι μανιώδεις λάτρεις τῆς μπύρας χρησιμοποιοῦσαν ἕναν παράξενο τρόπο γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἡ μπύρα ποὺ τοὺς σέρβιραν ἦταν γνησία ἢ ὄχι. Ἔβαζαν σ' ἕνα ποτῆρι λίγη μπύρα ξανθιὰ καὶ λίγη μαύρη, καὶ ρίχνανε τὸ μίγμα αὐτὸ ἐπάνω στὰ πέτσινα καθίσματά των. Καθὼς καὶ οἱ περισκελίδες των τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν πέτσινες, ἐὰν ἡ μπύρα περιελάμβανε ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ ποσότητα σακχάρεως ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη ξένη οὐσία, τὰ παντελόνια κολλοῦσαν στὸ κάθισμα.

★ Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ πελαργοὶ κατορθώνουν νὰ φθάνουν σὲ ὕψος 7000 μέτρων, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Κάποτε μάλιστα παρετηρήθησαν πελαργοὶ σὲ ὕψος 8. 500 μέτρων ἄνωθεν τοῦ ὄρους Ἔβερεστ τῶν Ἱμαλαΐων.

40 χρόνια

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα ἀπὸ τὸ 1910-1920

ὑπὸ **ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ**

Τὸ «ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ» τοῦ κ. Μελᾶ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΔΥΟ χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε... Ἄνοιξις τοῦ 1908... Ἤμουν συντάκτης στὸν «Χρόνο» τοῦ μακαρίτη Κωστῆ Χαιροπούλου. Ἐργαζόταν ἐκεῖ κι' ὁ κ. Σπύρος Μελᾶς. Ἦταν γνωστὸς πιὰ ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὸν «Γυιὸ τοῦ Ἰσκιοῦ». Κι' εἶχε ἑτοιμο γιὰ παίξιμο καὶ τὸ «Κόκκινο πουκάμισο». Μὰ δὲν ἐζοῦσε ἀπὸ τὸ θέατρο. Δὲν ἔπαψε ποτὲ νάναι δημοσιογράφος. Στὸν «Χρόνο» δὲν ἔγραφε χρονογράφημα. Εἶχε ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη τρεῖς χρονογράφους: τὸν κ. Γ. Βλάχο καὶ τοὺς μακαρίτες Στεφ. Γρανίτσαν καὶ Τίμο Παπαμιχαήλ. Τί νὰ τὸν κάμῃ λοιπὸν τὸν τέταρτο; Ὁ κ. Σ. Μελᾶς ἀνέλαβε ἐκεῖ ἐργασία γιὰ νὰ γράφῃ... συνταρακτικὲς καμπάνιες καὶ κοινωνικὰ ζητήματα». Ἄφησε λοιπὸν τὴν λογοτεχνία κατὰ μέρος κι' ἐγύριζε στοὺς διαδρόμους τῶν Ὑπουργείων καὶ σὲ κάθε ἄλλο σημεῖο ὅπου ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ βρῇ κάποια ἀφορμὴ γιὰ συνταρακτικὸ ρεπορτάζ.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔτυχε μιὰ μέρα νὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα κάποιο «ἔγκλημα τιμῆς». Ἐγὼ ἔκανα τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ τότε, κι' ἐμπῆκα ἀμέσως σὲ κίνηση. Κάποιος εἶχε σκοτώσει τὴν δελφή του διὰ λόγους τιμῆς καὶ τὰ πράγματα ἦταν κάπως μπλεγμένα μὲ διάφορα κοινωνικὰ προβλήματα. Ἔτσι, τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ προμηνύετο ὅτι θὰ εἶχε πολὺ ἐνδιαφέρον.

Μόλις ξεκίνησα γιὰ ν' ἀρχίσω τὸ ρεπορτάζ καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ «Χρόνου», βλέπω καὶ τὸν κ. Μελᾶ νὰ μ' ἀκολουθῇ.

— Μὲ συγχωρεῖς, συνάδελφε, μοῦ λέει.

— Τί θέλετε, κύριε Μελᾶ;

— Θέλω νἄρθω καὶ ἐγὼ μαζί σας...

— Ποῦ; Στὸ ρεπορτάζ; Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἐσᾶς;

Φαίνεται, πὼς τὸν ρωτοῦσα μὲ κάποια κακυποψία. Μὰ αὐτὸς μὲ καθησύχασε ἀμέσως:

—Ἐσεῖς θὰ τὸ κάμετε τὸ ρεπορτάζ. Ἐσεῖς θὰ γράψετε. Δὲν θέλω νὰ ἀνακατευτῶ στὴ δουλειά σας. Μὰ θέλω νἄρθω μαζί σας...

—Καὶ γιατί;

— Ἀκοῦστε λοιπόν. Ἑτοιμάζω ἕνα θεατρικὸ ἔργο τὸ «Χαλασμένο σπίτι». Μέσα σ' αὐτὸ ἔχω μιὰ κοινωνικὴ θέση σὰν αὐτοῦ τοῦ δράματος, ποὺ γίνηκε σήμερα. Ψυχολογῶ τὸν ἀδελφὸ καὶ τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς... Θέλω λοιπὸν νὰ μελετήσω καὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὸ ζήτημα. Σᾶς μιλῶ εἰλικρινῶς.

Δὲν εἶχα λόγο νὰ μή τὸν πιστέψω. Κι' ἔτσι πήγαμε μαζὶ στὸ ρεπορτάζ ἐκεῖνο.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρός... Παίχθηκε στὸ θέατρο καὶ τὸ δεύτερο ἔργο τοῦ κ. Μελᾶ «Τὸ κόκκινο πουκάμισο» καὶ ἀκολούθησε τὸν ἄλλο χρόνο καὶ τὸ «Χαλασμένο σπίτι». Τότε θυμήθηκα πως αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργο ποὺ εἶχε τόση σχέση μὲ τὸ ἀστυνομικὸ ἐκεῖνο ρεπορτάζ μου...

Τὸ ἔργο αὐτὸ παίχθηκε ἀπὸ τὸν θίασο Κυβέλης - Φύρστ - Παπαγεωργίου. Ἐκείνο τὸν χρόνο ὁ θίασος Κυβέλης ἀνέβασε πολλὰ πρωτότυπα νέα ἔργα, δηλαδὴ τὰ ἑξῆς: τοὺς «Σεισμοπλήκτους» τοῦ Παπαζαφειροπούλου, τὴν «Ἀθήνα μας», τοῦ Νίκου Σπανδωνῆ, τὰ «Συναλλάγματα» τοῦ κ. Νίκου Πορφύρη, «Τὸ σφυρί» τῆς Κας Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, τὸ «97» τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα, τὸν «Βύρωνα» τοῦ Σπύρου Ποταμιάνου, τὶς «Ἀλυσίδες» καὶ τὴν «Ὀξώπορτα» τοῦ Δημ. Π. Ταγκοπούλου.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ 8 αὐτὰ ἑλληνικὰ ἔργα ὁ θίασος ἔπαιξε τὸ «Χαλασμένο σπίτι» τοῦ κ. Μελᾶ. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπέτυχε περισσότερο ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα. Καὶ συγχρόνως ἐπροκάλεσε πολλὲς συζητήσεις. Μάλιστα μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι, κανένα ἄλλο θεατρικὸ ἔργο ὡς τότε δὲν εἶχε δημιουργήσει τόσες συζητήσεις στὸν Ἑλληνικὸ τύπο.

Τὸ ἔργο ἄρεσε καὶ ἐπαίχθηκε ἀρκετὲς φορές. Ἦταν κοινωνικὸ καὶ ρεαλιστικό, κι' ἔθετε τὸ αἰώνιο ζήτημα τῆς τιμῆς τῆς ἀδελφῆς ὡς βάση τῆς ὑποθέσεώς του. Μὰ εἶχε μέσα τύπους ἀρκετὰ σκοτεινοὺς καὶ ὕποπτους. Ἡ Κα Κυβέλη, ποὺ ἦταν τότε νεωτάτη καὶ ὄπως πάντα ὡραία, ἐδημιούργησε ἕνα ὡραῖο ρόλο κοριτσιοῦ. Εὐχάριστο καὶ δραματικὸ μαζί. Παρουσιαζόταν ὡς θῦμα τῶν κοινωνικῶν παρεξηγήσεων...

❁

Τὸ ἔργο ὅπως εἴπαμε προκάλεσε μεγάλη συζήτηση στὶς ἐφημερίδες. Ἀφοῦ ἐγράφησαν ἐγκωμιαστικὲς καὶ ἐπιθετικὲς κριτικὲς καὶ ἐπαινέθηκαν ἢ ἐγυπήθηκαν οἱ κοινωνικὲς ἀπόψεις τοῦ κ. Μελᾶ, ἔπεσε σὰν μπόμπα στὴ μέση ἕνα ἄρθρο τοῦ κ. Σταυ. Σταματίου γιὰ τὸ ἔργο. Ὁ φίλος λογοτέχνης ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ κ. Μελᾶ «δὲν εἶναι Ἑλληνικό», δηλαδὴ ὅτι ἦταν ἐπηρεασμένο ἀπὸ διαβάσματα ξένων ἔργων, βορεινῶν συγγραφέων, καὶ ὅτι δὲν ἦταν βγαλμένο ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ζωή. Τὸ ἴδιο εἶχαν ὑποστηρίξει διάφοροι λόγιοί μας καὶ γιὰ τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ κ. Μελᾶ «Ὁ γυιὸς τοῦ Ἰσκιου», ὅταν τὸ δράμα ἐκεῖνο εἶχε πρωτοπαιχθῆ, δηλαδὴ 2 χρόνια πρίν.

Ὁ κ. Μελᾶς, ποὺ δὲν ἀφήνει ποτὲ καμμιὰ τέτοια ἐπίθεση χωρὶς ἀπάντηση, ἔγραψε κι' ἐδημοσίευσε τὴν ἀπάντησή του καὶ ἀντέκρουσε τὸν κ. Σταματίου μὲ διάφορα ἐπιχειρήματα. Καὶ ἰδιαίτερα ἀνέπτυξε τὴν Ἑλληνικότητα τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ἠθίμων, ποὺ ξετυλίγονται στὸ ἔργο. Ἄλλωστε ὁ κ. Μελᾶς, καθὼς εἴδαμε, ἔλαβε μέρος καὶ σὲ σχετικὸ ρεπορτάζ γιὰ νὰ τοὺς ξεκαθαρίσῃ καλύτερα καὶ τοὺς χρωματίσῃ πιὸ πολὺ Ἑλληνικά.

Μὰ ὁ κ. Σταυ. Σταματίου ἀνταπήντησε.

Ὁ κ. Σ. Μελᾶς τότε ἐδευτερολόγησε.

Ἐβγῆκε κατόπιν καὶ ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος κι' ἔγραψε μιὰ προσεχτικὴ μελέτη, ὑποστηρίζοντατς τὶς ἀπόψεις καὶ τὸ ἔργο τοῦ κ. Μελᾶ. Ἀνέλυεν ὁ κ. Ξενόπουλος τὶς Ἑλληνικὲς ἀπόψεις περὶ τιμῆς καὶ τοὺς χαρακτῆρες τοῦ ἔργου.

Οἱ κριτικοὶ τοῦ «Χαλασμένου σπιτιοῦ». Ἀπὸ ἐπάνω: Στ. Γρανίτσας. Π. Νιρβάνας, οἱ κ. κ. Γρ. Ξενόπουλος, Στ. Σταματίου καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου κ. Σπ. Μελᾶς.

Ἔπειτα ὁ κ. Σταματίου ἔγραψε πάλι γιὰ τρίτη φορὰ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Μελᾶ καὶ ἐξέτασε τὶς γνῶμες τοῦ κ. Ξενοπούλου.

Ἔγραψε κατόπιν γιὰ τὸ «Χαλασμένο σπίτι» τοῦ κ. Σ. Μελᾶ καὶ ὁ μακαρίτης Παῦλος Νιρβάνας τὴ γνώμη του.

Ἐδημοσίευσε τέλος καὶ ὁ μακαρίτης Στέφανος Γρανίτσας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μητσέλου», ἕνα ἄρθρο στὸν «Χρόνο». Σ' αὐτὸ ὁ Γρανίτσας ἔβαζε δικά του συμπεράσματα.

Ὁ κ. Σ. Σταματίου ἔπειτα ἔγραψε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα γιὰ τετάρτη φορά...

Ἔτσι, γύρω στὸ «Χαλασμένο σπίτι» τοῦ κ. Μελᾶ ἐγράφησαν δέκα χρονογραφήματα καὶ ἄρθρα δημιουργήμενα ἀπ' αὐτὴ τὴν συζήτηση καὶ ἔλαβαν μέρος στὴ συζήτηση οἱ πιὸ ἐκλεκτοὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ συζήτησις αὐτὴ ἔγινε κατόπιν ἀπὸ τὶς κριτικὲς τοῦ ἔργου, ποὺ ἦσαν καὶ αὐτὲς ἄφθονες, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς ἀλληλοσυγκρουόμενες!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Θεατρικὲς ἐπιθεωρήσεις ἀπὸ τὸ 1910 ὡς τὸ 1913.

Ὁ μεγαλείτερος χιουμορίστας τῆς ἐποχῆς μας

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

ΓΙΑ μιὰ ἀκόμη φορὰ, ὁ Τζὼρτζ Μπέρναρ Σῶ, ὁ «τρομερὸς γέροντας», ὁ πιὸ πρωτότυπος καὶ παράδοξος χιουμορίστας ἀπὸ ὅσους ἐγνώρισεν ἡ θεατρικὴ σκηνὴ ὅλων τῶν χωρῶν, ἐώρτασε τὰ γενέθλιά του. Ὁ διάσημος Ἰρλανδὸς ἔκλεισε πρὶν ἀπὸ λίγο, καὶ συγκεκριμένως στὶς 26 Ἰουλίου, τὰ 84 χρόνια του. Ἡ ἡλικία αὐτὴ βρῆκε τὸν Σῶ νέον ἀκόμη κατὰ τὸ πνεῦμα, ζωηρὸ σ' εὐφυολογίες καὶ δεικτικότητα, ρωμαλέο καὶ δροσερὸ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ὁ Σῶ γεννήθηκε στὸ Δουβλίνο, στὶς 26 Ἰουλίου τοῦ 1856. Ὡς παιδὶ πέρασε τὰ πρῶτα του χρόνια μέσα σὲ στερήσεις καὶ καυγάδες. Ὁ πατέρας του, κάλλιστος ἄνθρωπος ὅταν δὲν ἔπινε, παντρεύτηκε στὰ σαράντα του χρόνια τὴν κόρη ἑνὸς εὐγενοῦς τῆς ὑπαίθρου καὶ προσπάθησε νὰ ἐμπορευθῆ. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως στὸ ἐμπόριο καὶ παρηγορήθηκε γιὰ τὴν ἀποτυχία του παίζοντας τρομπόνι.

Ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε κάποια κλίση στὸ τραγοῦδι, προσπάθησε νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἱκανότητα αὐτὴ στὸν γυιό της· μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς μουσικοῦ, κάποιου Λῆ. Αὐτὸς ὁ Λῆ ἐπέδρασε πολὺ στὴν ἀνατροφὴ τοῦ μικροῦ Τζὼρτζ Μπέρναρ ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τὸν δάσκαλό του τὴν δυσπιστία πρὸς τὰ φάρμακα καὶ τὴν πίστη στὴν ἀξία τοῦ καθαροῦ ἀέρα, καθὼς καὶ στὴν συνήθεια νὰ κοιμᾶται πάντα μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα.

Ὡς μαθητὴς, ὁ Σῶ δὲν ὑπῆρξε πρότυπον οὔτε ζήλου οὔτε ἐπιμελείας. Τὸ σχολεῖο τοῦ φαινόταν φυλακή. Ὁ ἴδιος εἶπε ἀργότερα:

«Κάθε φορὰ ποὺ ἕνας κακὸς μαθητὴς ἐπιτυγχάνει πολὺ καλὰ στὴ ζωή, ἀποδεικνύεται πὼς ἡ ἀποτυχία του στὸ σχολεῖο ἦταν δεῖγμα ἱκανότητος καὶ προσωπικότητος. Ἡ πιὸ λογικὴ ἐξήγηση γι' αὐτὸ εἶνε ἡ ἀκόλουθη: οἱ λεγόμενοι καλοὶ μαθηταὶ σταδιοδρομοῦν ἀργότερα ἐπειδὴ ὅταν ἀρχίζουν νὰ ἐργασθοῦν ἀληθινὰ γιὰ τὸν κόσμο δὲν ἔχουν κουρασθῆ ἀπὸ τὸ σχολεῖο».

Ὁ Σῶ εἶχε ἔμφυτη κλίση γιὰ τὴν μουσική. Ἦταν ἀκόμα μικρὸ παιδί, ὅταν τὸν ὡδήγησαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν «Ὄπερα». Συνεπαρμένος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ θεάματος καὶ μὴ καταλαβαίνοντας καλὰ τί ἔπαιζαν, μπόρεσε ὡστόσο νὰ ἀρπάξῃ μὲ τὸ αὐτί του ὅλη σχεδὸν τὴν μουσικὴ σύνθεση καὶ νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ σφυρίζοντας.

Ὁ Σῶ ἐνδιαφερόταν ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ζωγραφική. Ἔφηβος ἀκόμη, ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὴν πινακοθήκη τοῦ Δουβλίνου, ἀσκούμενος ν' ἀναγνωρίζῃ τὰ ἔργα τῶν περισσοτέρων Φλαμανδῶν καὶ Ἰταλῶν ζωγράφων χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ καταλόγου. Ἀργότερα σύναψε στὴν Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας τοῦ Δουβλίνου, ἀλλὰ γρήγορα ἐξακρίβωσε πὼς οὔτε ἡ ζωγραφική, οὔτε τὸ σχέδιο, δὲν ἦσαν καμωμένα γι' αὐτόν.

Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν, ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὶς ὄχι καὶ τόσο ἀνθηρὲς οἰκονομικὲς οἰκογενειακὲς συνθῆκες, βρῆκε μιὰ θέση στὸ πρακτορεῖο «Γιουνιάκε Τάουν Σέστ», ὅπου ἐργάσθηκε πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ πρακτορεῖο αὐτὸ ὑπῆρχαν πολλοὶ νέοι στοὺς ὁποίους ὁ Σῶ ἔδιδε μαθήματα μουσικῆς. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο προήχθη σὲ ταμία, μὲ μισθὸ 40 λίρες Ἀγγλίας τὸν χρόνο.

Ἡ φιλολογική του σταδιοδρομία ἄρχισε κατὰ ἀρκετὰ ἀπροσδόκητο τρόπο. Μιὰ μέρα, ἀφοῦ παρευρέθηκε σὲ μιὰ θρησκευτικὴ ἀγγλικανικὴ συγκέντρωση, ἔγραψε μιὰν ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερίδα «Κοινὴ Γνώμη» ὅπου διεκήρυξε τὴν ἀηδία του γιὰ τὴν «καραγκιοζίστικη ὑποκρισία τῶν παστόρων καὶ τῶν ὀπαδῶν τους». Τὸ γράμμα δημοσιεύτηκε καὶ προκάλεσε τεράστιο σκάνδαλο.

Στὰ 1876 ὁ Σῶ ἄφηνε τὴν θέση του στὸ πρακτορεῖο καὶ πῆγε στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ βρῆκε μιὰ θέση στὴν «Τηλεφωνικὴ Ἑταιρία Ἔντισον». Ἀλλ' ὅταν ἡ ἑταιρία ἀντικατεστάθη ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἑταιρία, ὁ Σῶ ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ τὴν ὑπαλληλικὴ ζωὴ γιὰ νὰ ἀφοσιωθῆ στὸ μυθιστόρημα καὶ στὴν δημοσιογραφία. Ὅπως καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες περιστάσεις, τὸν ἐβοήθησε καὶ σ' αὐτὸ ὁ Λῆ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει τὴν μουσικὴ κριτικὴ τῆς ἐφημερίδος «Λὴ Κόρνετ». Ἄφησε λοιπὸν νὰ γράφῃ τὰ σχετικὰ ἄρθρα ὁ Σῶ καθὼς καὶ νὰ εἰσπράττῃ καὶ τὸν μισθό. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὸ «Κόρνετ» ἔκλεισε καὶ ὁ Σῶ βρέθηκε πάλι χωρὶς δουλειά. Γιὰ νὰ μὴ σπαταλήσῃ τὸν καιρό του ἔγραψε πέντε μεγάλα μυθιστορήματα ποὺ ἀπερρίφθησαν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανοὺς ἐκδότες. Σ' ὅλην ἐκείνη τὴν περίοδο ὁ Σῶ ἐκέρδισε ἀκριβῶς, μὲ τὴν πένα του, 5 λίρες, 15 σελλίνια καὶ 6 πέννες! Ὅταν, ἀργότερα, θυμόταν ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ἔγραφε:

«Λένε πὼς ὁ ἄνθρωπος, πρὶν γίνῃ ἄνθρωπος περνᾷ διαδοχικῶς ὡς ἔμβρυο ἀπὸ τὴν κατάσταση τοῦ ψαριοῦ, τοῦ πουλιοῦ, τοῦ θηλαστικοῦ. Ἔ, λοιπόν! Ἡ περίοδος ποὺ ἤμουν συγγραφεὺς μυθιστορημάτων, ἦταν ἡ φάσις τοῦ ψαριοῦ!».

Ἂν καὶ τὸ ξεκίνημα αὐτὸ ἦταν πολὺ λίγο ἐνθουσιαστικό, ὁ Σῶ ὡμολόγησε ὅτι ποτὲ του δὲν ἀγωνίσθηκε νὰ ἀναδειχθῆ. «Ἀνέβηκα σὰν τὸ προζύμι!» Πραγματικά, ἕνα ἀπὸ τὰ παράξενα χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς του εἶναι ὅτι παρακινήθηκε πάντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ κάνῃ ὅσα ἔχει κάνει. Ὁ γνωστὸς Ἄρκλερ τὸν παρουσίασε στὴν ἐφημερίδα «Πὲλ Μὲλ Γκαζὲτ» ὅπου ἔγινε κριτικός. Ἐπίσης ὁ ἴδιος Ἄρκλερ τὸν ἐπίεσε ν' ἀναλάβῃ τὴν κριτικὴ τῆς τέχνης στὸν «Κόσμο» μὲ ἀμοιβὴ 5 πέννες τὸ στίχο. Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ τὸν διώρισε κατόπιν μουσικοκριτικό. Τελείωσε ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ ἐννιὰ χρόνια ἡ περίοδος τῆς οἰκονομικῆς στενοχωρίας.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτο θεατρικό του ἔργο τὸ ἔγραψε ὁ Μπέρναρ Σῶ μὲ τὴν παρόρμηση τοῦ Ἄρκλερ. Ὁ Ἄρκλερ σκέφθηκε τὴν πλοκὴ τῆς κωμῳδίας καὶ ὁ Σῶ ἔγραψε τὸν διάλογο. Φυσικά, στὸ τέλος, ἡ κωμῳδία δὲν εἶχε οὔτε ἴχνος τῆς πλοκῆς ἐκείνης. Στὸ μεταξύ, ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς εἶχε λανσαρισθῆ. Τὸ θέατρο, μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, χάρισε στὸν Σῶ τὴν φήμη καὶ τὸν πλοῦτο. Οἱ πρῶτοι ποὺ τὸν ξεχώρισαν, ὑπῆρξαν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Γερμανοί. Ὁ Σῶ κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα τόσο πιστὸ κοινὸ ποὺ δὲν κουραζόταν νὰ πηγαίνῃ σὲ δωδεκάδες ἐπαναλήψεων ἑνὸς ἔργου του.

Ὅταν πέρασε λίγος καιρὸς ποὺ ὁ Σῶ εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφῃ θεατρικὰ ἔργα, ἕνας φίλος του τὸν ἐρώτησε ἂν κερδίζῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του.

— Κερδίζω περισσότερα ἀπὸ ὅσα μπορῶ νὰ ξοδέψω, ἀπάντησε ὁ Σῶ. Ἔχω μάλιστα στὴν Τράπεζα ἕναν ἀνοικτὸ τρεχούμενο λογαριασμὸ καὶ ὁ τραπεζίτης μου χαμογελᾷ κάθε φορὰ ποὺ μὲ βλέπει καὶ ἀπορεῖ γιὰ τὸ θαῦμα ἑνὸς συγγραφέως ποὺ ὄχι μονάχα κερδίζει λεπτὰ ἀλλὰ καὶ ἀποταμιεύει.

Στὰ 1925 ἡ φήμη τοῦ Σῶ ὡς συγγραφέως μεγάλωσε πάρα πολὺ ἐπειδὴ τοῦ δόθηκε τὸ βραβεῖο Νόμπελ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Σῶ εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ ἀνεκδότων. Γιὰ νὰ ἀπαριθμήσουμε ἕνα ἑκατοστὸ ἀπ' αὐτὰ, θὰ χρειαζόταν νὰ γεμίσωμε ὁλόκληρες σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας. Μιὰ φορὰ, ἐνῷ βρισκόταν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ τὴν προτομή του ὁ γλύπτης Ρουτέν, συνέπεσε νὰ τὸν ἐπιτύχῃ ἕνας φωτογράφος ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μπάνιο. Ὁ φωτογράφος παρεκάλεσε τότε τὸν Σῶ νὰ ποζάρῃ καὶ αὐτὸς θέλησε νὰ πάρῃ τὴ στάση τοῦ «Σκεπτομένου» τοῦ Ρουτέν. Ἔχασε, ὅμως, τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε φαρδύς, πλατὺς κατὰ γῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη φωτογραφία τοῦ Σῶ ποὺ δὲν ἔχει ποτὲ δημοσιευθῆ.

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Σῶ.

Ἡ δεικτικὴ εἰρωνεία καὶ τὸ χιοῦμορ τοῦ Μπέρναρ Σῶ ὑπῆρξαν τρομερὰ γιὰ μερικὲς ἀδυναμίες τῆς ἀγγλικῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Κανεὶς, ἴσως, ἄλλος συγγραφεὺς δὲν κατόρθωσε ὅπως αὐτὸς νὰ σκιαγραφήσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ ἐκείνους ποὺ φοβοῦνται τὴν ἀλήθεια. Κάτω ἀπὸ μιὰ παράξενη πλοκή, στολισμένην μὲ φαινομενικὰ ἀντιφατικὰ σοφίσματα, διαγράφει ψυχολογικὲς καταστάσεις καὶ λέει ἀλήθειες μὲ τὴν ἀπάθεια καὶ τὴν ἁπλοϊκότητα ἑνὸς παιδιοῦ.

Σήμερα ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸν Μπέρναρ Σῶ ποὺ εἶναι δημοσιογράφος, κριτικός, φιλόσοφος, ῥήτωρ, θεατρικὸς συγγραφεὺς, πολεμιστής, φεμινιστής, ἀνθρωπιστής, ἐχθρὸς τοῦ κρασιοῦ καὶ φυτοφάγος!

Τά δράματα τῆς ζωῆς

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΚΑΝΟΝΙ»

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΖΩΗ μου θὰ ἦταν ἀπὸ τὶς ὁμαλώτερες, ἂν ἡ φύσις δὲν εἶχε ἀποφασίσει κάποτε νὰ μοῦ σκαρώσῃ ἕνα ἀστεῖο: Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κάνῃ τὴν καρικατοῦρα τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ μὲ πάχυνε τρομερά. Ἦταν σὰν κάποια ἀόρατη δύναμις ποὺ μοῦ φούσκωνε διαρκῶς ὅλα μου τὰ μέλη. Ἐγὼ ὑπέφερα κι' ἀπελπιζόμουν γιὰ τὴν κατάστασή αὐτή, ἀλλὰ ὅσο περισσότερο ἀπελπιζόμουν τόσο περισσότερο τὸ πρόσωπό μου ἔπαιρνε μιὰ ὁλοστρόγγυλη χαρούμενη ἔκφρασή ποὺ μὲ ἔκανε νὰ μοιάζω μὲ ἕνα πελώριο μωρό. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανα γιὰ ν' ἀδυνατίσω, ἀντιθέτως μ' ἐπάχαινε μὲ μιὰ ταχύτητα καταπληκτική. Λίγους μῆνες πρὶν ἤμουν ἕνας ἄνθρωπος φυσιολογικός, κι' ἔξαφνα κατήντησα φαινόμενον τῆς φύσεως. Ἡ ζωὴ ἔγινε μαρτυρικὴ γιὰ μένα. Ὅταν ἔβγαινα στὸ δρόμο, δίνει γύριζαν καὶ μὲ κύτταζαν μὲ οἶκτο. Τὰ παιδιὰ πάλι μὲ θεωροῦσαν ἀντικείμενο θυμηδίας. Κανεὶς δὲν φανταζόταν πόσο ὑπέφερα ὅταν μὲ πείραζαν, κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ εἶχαν φαίνεται τὴν ἀπαίτησή νὰ γελῶ κι' ἐγὼ ἀτὰ διάφορα ἀστεῖα ποὺ λεγόντουσαν εἰς βάρος μου. Κι' ἔτσι συνήθισα κι' ἐγὼ νὰ γελῶ μὲ τὸν ἑαυτό μου. Ἡ καρδιά μου ὅμως ἔκλαιγε σιωπηλά. Στὸ τραὶν ὅταν καθόμουν ἔπιανα δυὸ θέσεις. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ πηγαίνω σὲ θέατρο ἢ σὲ σινεμά, γιατὶ λὲν εὕρισκα κάθισμα ποὺ νὰ μὲ χωράῃ. Ἤμουν βάρος παντοῦ. Στὶς συναναστροφές, μόλις ἔπαυαν νὰ μὲ θεωροῦν ἀστεῖο, μὲ θεωροῦσαν ἐνοχλητικό. Γρήγορα κατάλαβα πὼς δεν μποροῦσα πιὰ ν' ἀποτελῶ μέλος τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων. Κι' ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ βρῶ κάποιο ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ζήσω, ἔγινα μέλος ἑνὸς ἱπποδρομίου. Κι' ἔτσι ξαναπέκτησα τὴν ἀξιοπρέπειά μου.

«Ἐδῶ ὁ Ἑρμίνιος, ὁ ἄνθρωπος κανόνι! Ζυγίζει περισσότερο ἀπὸ 200 κιλά! Τρεῖς ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τὸν σηκώσουν! Πλησιάστε νὰ τὸν δῆτε, πλησιάστε!»

Ἄκουγα τώρα τὰ λόγια αὐτὰ καὶ μοῦ φαινόταν πὼς δὲν ἀφοροῦσαν ἐμένα.

Ὅλοι ἔσπευδαν νὰ μὲ δοῦνε καὶ πότε ἔμεναν ἔκπληκτοι καὶ πότε μὲ κορόϊδευαν. Προξενοῦσα τοῦμο σὲ μερικούς, ἀηδία νὲ ἄλλους καὶ θυμηδία στοὺς πολλούς. Κέρδιζα ὅμως χρήματα πολλὰ. ἂν καὶ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τὰ ξοδέψω. Γιὰ τὸ ντύσιμό μου ξώδευα μιὰ περιουσία. Γιὰ φαντασθῆτε πόσο ὕφασμα χρειαζόταν μόνο γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς παντελονιοῦ μου. Δὲν εἶχα ὅμως ἄλλα ἔξοδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ντύσιμο καὶ τὸ φαΐ μου. Πραγματικά, τί ἄλλα ἔξοδα μποροῦσα νὰ ἔχω;

Ἴσως μάλιστα θὰ εἶχα κατορθώσῃ νὰ εἶμαι κάπως ἱκανοποιημένος ἂν εἶχα τὸ συναίσθημα ὅτι ἤμουν μόνο ὁ «ἄνθρωπος κανόνι», Δυστυχῶς ὅμως ἐξακολουθοῦσα νὰ αἰσθάνωμαι κατὰ τ' ἄλλα ὅπως ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος, καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ συναίσθημα ἦταν πολὺ δυσάρεστο γιὰ μένα. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἡ καρδιά μου παρέμεινε εὐαίσθητη κάτω ἀπὸ τὸσάρκινο βουνὸ ποὺ τὴν σκέπαζε. Μὴ γελᾶτε! Εἶμαι ἕνας ὀνειροπόλος, ἕνας ρωμαντικός! Ὅταν βλέπω ἕνα ὡραῖο τοπεῖο συγκινοῦμαι. Ὅταν ἀκούω μουσικὴ ξεχνῶ τὸ βάσανό μου καὶ χαίρομαι. Τρελλαίνομαι γιὰ ἐρωτικὰ τραγούδια! Ἄχ! ὁ ἔρως! Μάλιστα! Κι' ἐγώ, ὁ «ἄνθρωπος-κανόνι» σκέπτομαι κάποτε κρυφὰ τὸν ἔρωτα. Φυσικά, δὲν τὸ εἶπα ποτὲ σὲ κανένα γιατὶ ὅλοι θὰ μὲ κορόϊδευαν. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἀνέχομαι νὰ κορόϊδεύουν τὸ σῶμα μου, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ψυχή μου!

Συχνὰ οἱ συνάδελφοί μου τοῦ ἱπποδρομίου μοῦ ἀνέθεταν νὰ φυλάω τὰ κορίτσια τους, καὶ κανένας ποτὲ δὲν φαντάσθηκε νὰ μὲ ζηλέψῃ. Τὰ κορίτσια μ' ἀγαποῦσαν ἄθῶα καὶ εἶχαν μεγάλη οἰκειότητα μαζί μου, μοῦ ἔλεγαν μάλιστα καὶ τὰ μυστικά τους. Γδυνόντουσαν μπροστά μου, καθόντουσαν στὰ πελώρια γόνατά μου, πολλὲς μαζὶ καὶ γελοῦσαν. Τὸ γέλιο αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο βάνανό μου. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ὅλοι, γελοῦσαν μαζί μου. Γελοῦσαν τὰ παιδιὰ ὅταν τὰ ἄφηναν νὰ μὲ δοῦνε, γελοῦσαν ἄνθρωποι σοβαροὶ καὶ σεβαστοὶ, γελοῦσαν ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες. Αὐτὸ τὸ γέλιο — τῶν γυναικῶν — ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ σκότωνε. Καὶ γελοῦσαν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦνε ποτὲ ὅτι τὸ γέλιο τους μὲ ἔκανε νὰ ὑποφέρω. Γιὰ τὸν «Γκλάξο», τὸν καμπούρη, κανεὶς δὲν γελοῦσε πρῶτον γιατὶ ἦταν κακὸς καὶ δεύτερον γιατὶ ὅλοι τὸν λυπόντουσαν. Κι' εἶχα φθάσει στὸ σημεῖον νὰ τὸν ζηλεύω. Φοβόμουν μήπως παρασυρθῶ κάποτε καὶ τὸν σκοτώσω μ' αὐτὰ τὰ πελώρια χέρια μου. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Ἀκούσατε ποτὲ ἔγκλημα νὰ ἔχῃ γίνῃ ἀπὸ ἄνθρωπο χονδρό; Φανταστῆτε ὅτι γελοῦσε εἰς βάρος μου ἀκόμα καὶ ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γένεια. Αἰσθανόμασταν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον ἕνα μῖσος φοβερό. Ἔτσι συμβαίνει ἄλλωστε πάντοτε μεταξὺ «φαινομένων!»

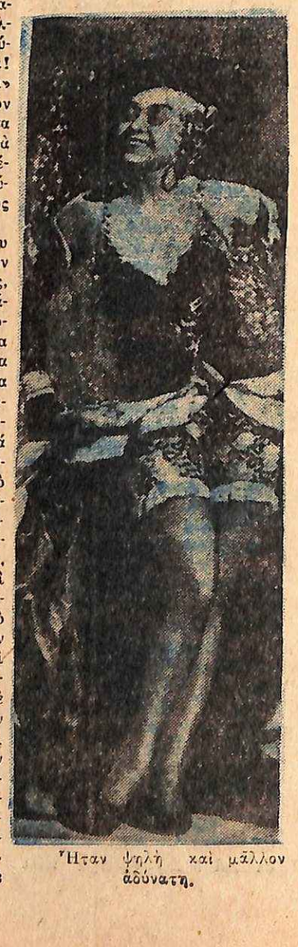

Ἦταν ψηλὴ καὶ μᾶλλον ἀδύνατη.

Κάποτε ὅμως, ἡ Γκίλντα, μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ ἱπποδρομίου, μὴ ἔχοντας σὲ ποιὸν νὰ πῇ τὸν πόνο της, ἦρθε νὰ κλάψῃ στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἀκούμπησε τὸ βελουδένιο προσωπάκι της στὸ στῆθος μου. Τότε τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου. Κατάλαβα πὼς δὲν ἤμουν μόνον φαινόμενον, ἤμουν καὶ ἄνθρωπος. Μποροῦσα συνεπῶς νὰ αἰσθάνωμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μποροῦσα λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ ἀγαπήσω. Κι' ἀγάπησα τὴν Γκίλντα, τὴν χορεύτρια. Ἦταν ψηλὴ καὶ μᾶλλον ἀδύνατη. Ὅταν φοροῦσε τὸ κοντὸ ἄσπρο φουστανάκι της καὶ χόρευε ἀπάνω στὸ σκοινὶ φαινόταν σὰν πεταλουδίτσα. Πῶς νὰ τῆς πῶ ὅμως πὼς ἤμουν ἐρωτευμένος μαζί της; Ἂν ἀρχίζε τὰ γέλια, θὰ πέθαινα. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τὴς γράψω ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα, ἀκριβῶς σὰν νὰ ἤμουν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος. Μοῦ ἔλειπε ὅμως τὸ θάρρος γιὰ νὰ τὸ γράψω. Φοβήθηκα πὼς τὸ ὄνομά μου θὰ χαλοῦσε ὅλη τὴν ἐντύπωση Κι' ἄρχισα νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ καταλάβαινε πὼς ἤμουν ἐγὼ καὶ τότε, παρασυρομένη ἀπὸ τὰ φλογερὰ λόγια μου, θὰ ἐρχόταν καὶ θὰ μοῦ ἔλεγε: «Ἑρμίνιο κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ! Δὲν μὲ μέλλει πόσο ζυγίζεις. Σὲ βλέπω διαφορετικά. Ἀγαπῶ τὴν ψυχή σου, ἡ ὁποία εἶναι γλυκειὰ καὶ χαριτωμένη. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!».

Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν κατάλαβε ποιὸς τῆς ἔστειλε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔδειξε σὲ ὅλους κι' ὅλοι τὸ βρῆκαν πολὺ καλογραμμένο. Τὸ ἔδειξε καὶ σὲ μένα, ἀλλὰ οὔτε τότε δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς πῶ τίποτα. Ἐξηκολούθησα ὡστόσο νὰ τῆς βάζω κρυφὰ ἄνθη στὸ καμαρίνι της, δῶρα, γλυκά. Δὲν ὑπωπτεύθηκε ποτὲ πὼς ἤμουν ἐγώ. Στὸ τέλος ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ σύντροφός της στὰ νούμερά της, ὁ «ἱπτάμενος ἄνθρωπος» κι' αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος τὴν ἄφησε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἦταν ὁ πιὸ ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος τοῦ ἱπποδρομίου, καὶ τὸν μισοῦσα ὄχι μόνον ἐπειδὴ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ ἡ Γκίλντα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατος, ὅμορφος καὶ κακοήθης. Ὅταν ἦσαν καὶ οἱ δυὸ στὸν ἀέρα τὰ μάτια τῆς Γκίλντας μου δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πάνω του. Ἔτρεμε ὅλη μήπως πάθει τίποτα. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἀνησυχοῦσε μήπως τὸν χάσῃ.

— Ἂν πέσῃ καὶ σκοτωθῇ θὰ πεθάνω, μοῦ εἶπε κάποτε.

— Μὴ φοβᾶσαι, δὲν πέφτει, τῆς ἀπήντησα.

Καὶ ὅμως, στὸ ὑποσυνείδητό μου, ἔγινα πολλὲς φορὲς φονιᾶς.

Τὸ ἴδιο συναίσθημα ποὺ αἰσθανόταν αὐτὴ γιὰ ἕνα ἄλλο, αἰσθανόμουν ἐγὼ γι' αὐτὴν ὅταν ἦταν στὸν ἀέρα. Παρακολουθοῦσα τὶς διάφορες κινήσεις της μέσα στὸ ἄσπρο φορεματάκι της μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Μοῦ φαινόταν πὼς τὰ μάτια μου τὴν προστατεύουν κι' ἐγὼ ποὺ δὲν εἶχα ποτὲ ὥς τότε προσευχηθῆ, ἔκανα κάθε βράδυ αὐτὴ τὴν παράκληση: «Θεέ μου, προστάτευε τὴν! Μὴ τὴν ἀφήσῃς νὰ πέσῃ! Φύλαγέ την!»

Κάποια μέρα, μόλις εἶχα ἀφήσει ἕνα δεματάκι ἀπὸ μενεξέδες στὸ δωμάτιό της ἤρθα πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Ἀλέξη, τὸν ἀπαίσιο σύντροφό της, ποὺ πήγαινε κι' αὐτὸς ἐκεῖ. Ἔτσι ἐκεῖνος ἀνεκάλυψε τὸ μυστικό μου. Καὶ μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὸ εἶχε διαδόσει σ' ὅλο τὸ ἱπποδρόμιο κι' ὅλοι ἤξευραν πλέον πὼς ὁ «ἄνθρωπος-κανόνι» ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Γκίλντα καὶ τῆς πήγαινα ἄνθη κρυφά. Γελοῦσαν ὅλοι σὰν τρελλοί. Κι' ἔτσι δὲν ἤμουν πιὰ μόνον θέαμα γιὰ τοὺς θεατὰς τοῦ ἱπποδρομίου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς συντρόφους μου ἀκόμα. Ἂν δὲν γελοῦσε τοὐλάχιστον αὐτή, τὸ πράγμα δὲν θὰ ἦταν καὶ τόσο φοβερό. Ἀλλὰ γέλασε κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἄνοιξε τὰ δυὸ μεγάλα της μάτια καὶ γέλασε, καὶ τὸ γέλιο της μοῦ φάνηκε σὰν νὰ μὴν εἶχε τελειωμό! Ἄχ καϋμένη Γκίλντα, τόσο λεπτὴ, τόσο χαριτωμένη πὼς δὲν κατόρθωσες νὰ δῇς κάτω ἀπὸ τὸ πάχος μου τὴν λεπτὴ κι' εὐαίσθητη ψυχή μου; Ἴσως, ὅμως, νὰ εἶχε καὶ δίκηο! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, εἶμαι ἕνα βουνὸ ἀπὸ κρέας. Ἀλλὰ κι' ἐσὺ ἀκόμα χρυσή μου πεταλουδίτσα, δὲν μπόρεσες νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ σ' ἀγαπῶ.

Σὲ λίγο ὁ Ἀλέξης καὶ ἡ Γκίλντα ἄρχισαν νὰ μαλώνουν. Ἐκεῖνος ἦταν ἄμυαλος, κι' ἔπαιζε μὲ ὅλες τὶς ἄλλες. Κι' ὅμως, δὲν μποροῦσα νὰ χαρῶ γι' αὐτὸ, γιατὶ ἔβλεπε τὴν Γκίλντα νὰ ὑποφέρῃ. Κι' ἄλλωστε, κι' ἂν ἀπεφάσιζε νὰ τὸν ἀφήσῃ θὰ ἐρωτευόταν, ἀσφαλῶς, κάποιον ἄλλον, πάντως ὄχι ἐμένα. Ὁ Ἀλέξης ἦταν τώρα ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἔμμα, τὴν «Σειρῆνα».

Ἕνα βράδυ ἄκουσα πάλι τὸν Ἀλέξη καὶ τὴν Γκίλντα νὰ μαλώνουν. Ἀπὸ τὴν τέντα μου ἄκουγα καθαρὰ τὰ λόγια τους καὶ τοὺς λυγμοὺς τῆς Γκίλντας, ποὺ ἔμπαιναν μέσα μου σὰν μαχαιριές. Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ Ἀλέξης, πῆγα γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Μὰ ἐκείνη μὲ ἔδιωξε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Φύγε ἀπ' ἐδῶ κι' ἐσύ, γελοῖε!»

Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα σκοτώθηκε, δὲν ἦρθε κανεὶς στὴν κηδεία της. Δὲν ἦρθε κανεὶς γιατὶ εἶχαν πρόθες καὶ γιατὶ ἔβρεχε πολύ. Οὔτε ὁ παληάνθρωπος ὁ Ἀλέξης δὲν ἦρθε. Εἶνε βλέπετε ραντεβοῦ μὲ τὴν Ἔμμα! Μόνον οἱ δικοί μου μενεξέδες σκέπασαν τὸ ἐλαφρὸ φέρετρό της. Ἦσαν τὰ μόνα ἄνθη ποὺ τὴν συνόδευσαν στὴν τελευταία της κατοικία. Κι' ἐγὼ ὁ μόνος φίλος ποὺ ἀκολούθησα. Τὸ κρύο καὶ ἡ ἀπελπισία διαπερνοῦσαν τὸ παχύ μου σῶμα καὶ ἔφθαναν ὥς τὴν ψυχή μου· αἰσθανόμουν ὅτι ἡ λύπη αὐτὴ θὰ ἦταν ἴσως ἱκανὴ νὰ λυώσῃ τὸ πάχος μου.

Ἤμουν τρομερὰ λυπημένος σ' ἐκεῖνον τὸν μοναδικό μας περίπατο. Καὶ ὅμως, σηκώνοντας τὰ μάτια μου, εἶδα κάποιο παιδὶ νὰ γελᾷ. Τοῦ φάνηκε πολὺ ἀστεῖο νὰ βλέπῃ τὸν «ἄνθρωπο-κανόνι» νὰ συνοδεύῃ ἕνα φέρετρο.

Α. ΡΑΝΤΕΝ

Γιὰ ὅσους πιστεύουν

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 23η - 29η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 23 Αὐγούστου.— Ἡμέρα πολὺ κατάλληλη γιὰ συναντήσεις καὶ σύναψη φιλικῶν σχέσεων μὲ γέροντες, χηρευμένους καὶ ἱερωμένους. Μετὰ τὶς 12.32 θὰ ἐπιτύχετε στὶς ἐμπορικές σας ἐπιχειρήσεις, στὶς ὑποθέσεις σας γενικὰ καθὼς καὶ στὶς αἰτήσεις προαγωγῆς. Οἱ τολμηροὶ καὶ δυνατοὶ ἄνθρωποι θὰ σημειώσουν μεγάλες νίκες. Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ σφάλματα καὶ τὶς λησμοσύνες κατὰ τὶς 19.10 (7.10 μ.μ.). Βράδυ θαυμάσιο γιὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 24 Αὐγούστου.— Ἕως τὶς 18.16 (6.16 μ.μ.) θὰ εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ διαχειρισθῆτε κτηματικὲς ὑποθέσεις καὶ δὲν θὰ εἶναι διόλου κατάλληλος στιγμὴ γιὰ νὰ ζητήσετε εὔνοιες ἀπὸ ἡλικιωμένα πρόσωπα. Ἀλλ' ἀπὸ τὶς 19 ἕως τὶς 21 (7—9 μ. μ.) ἡ τύχη θὰ σᾶς χαμογελάσῃ σ' ὅλα τὰ σημεῖα καὶ εἰδικῶς στὸν ἔρωτα. Τὸ ἴδιο καὶ στὶς χῆρες καὶ τὶς ζωντοχῆρες, ποὺ εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχουν συναντήσεις ποὺ θὰ ὁδηγήσουν σὲ δεύτερο γάμο. Σημαντικὲς προτάσεις, ἀπρόβλεπτες βοήθειες καὶ εὐχάριστες λύσεις τῶν δικαστικῶν σας ζητημάτων.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 25 Αὐγούστου.— Τὸ πρωὶ θὰ εἶναι ἐλάχιστα εὐνοϊκὸ στὴν πνευματικὴ δραστηριότητα ἕως τὶς ὀκτώ. Καλύτερα νὰ ξεκουράσετε τὸ πνεῦμα σας παρὰ νὰ τὸ κουράσετε μὲ μελέτες ἐλάχιστα ἀποδοτικές. Καταπιαστῆτε μὲ ὁποιοδήποτε ζήτημα κατὰ τὶς ἕνδεκα, ἐφ' ὅσον εἶναι εὐνοϊκὴ ἡ ὄψις τοῦ Διός. Καλὲς εἰδήσεις. Εὐχάριστες ἐκδρομές. Ἀλλὰ φυλαχθῆτε κατὰ τὶς 16.40 (4.40 μ.μ.) ἀπὸ τοὺς ξένους. Προσοχὴ στὶς συζητήσεις, στὶς ἀσήμαντες πράξεις καθὼς καὶ στὰ ἀτυχήματα ἢ τὶς μπερδεψιὲς ποὺ σχετίζονται μὲ μηχανές.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 26 Αὐγούστου.— Τὸ πρωϊνὸ θὰ βεύσῃ στὴ βία, στὸν αὐθορμητισμὸ, στὴν ἀποδοκιμασία. Συγκρατῆτε τὸν ἑαυτό σας καὶ ἀγρυπνῆτε. Μὴν ὑποβληθῆτε σὲ καμμιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβαση. Πολὺ καλύτερο τὸ βραδάκι, ποὺ θὰ εὐνοήνῃ ἰδιαιτέρως τὰ ὀργανωτικὰ πνεύματα.

ΤΡΙΤΗ, 27 Αὐγούστου. — Πρωὶ χωρὶς μεγάλη σημασία, θὰ εἶναι ὅμως ἀρκετὰ εὐνοϊκὸ στὶς αἰσθηματικὲς καὶ φιλικὲς σχέσεις. Ἀντίθετα, τὸ δειλινὸ θὰ παρουσιάσῃ μᾶλλον δυσχερείας. Θὰ εἶναι γι' αὐτὸ προτιμότερο ν' ἀναβάλλετε τὴν ἐκτέλεση κάθε σχεδίου ποὺ ἔχει σημασία γιὰ τὴ ζωή σας.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 28 Αὐγούστου.— Δυσμενεῖς ἀκόμη ἐπιδράσεις καθιστοῦν τὴν ἡμέρα πολὺ λίγο κατάλληλη γιὰ ὅλες τὶς πρωτοβουλίες. Εὔκολες καθυστερήσεις καὶ ἀπρόοπτα ἐμπόδια. Κάποια ὑπερβολὴ στὴν μεταχείριση τῶν προσώπων, στὶς πράξεις, στὰ λόγια. Ἔπειτα ἀπὸ τὶς 18.15 (6.15 μ.μ.) μιὰ εὐνοϊκὴ συζυγία τῆς Σελήνης μὲ τὸν Ἥλιο ἀκόμη καὶ μὲ τὸν Ἄρη θὰ εὐνοήσῃ τὶς φιλοσοφικὲς μελέτες. τις ριψοκίνδυνες καὶ δύσκολες ἐπιχειρήσεις καὶ τὶς σχέσεις μὲ στρατιωτικούς. Καλὴ ἡμέρα γιὰ ὁποιεσδήποτε χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

ΠΕΜΠΤΗ, 29 Αὐγούστου. — Ἀπὸ τὶς 11.20 θὰ εὐνοηθῆτε στοὺς συμβιβασμοὺς καὶ ἀκίνητα ἀγαθὰ καὶ χρηματικὲς ὑποθέσεις. Νὰ φυλαχθῆτε, ὅμως, ἀπὸ τὶς ἀπάτες, νὰ ξεκαθαρίζετε τὰ ζητήματα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ νὰ μὴ δίδετε μεγάλην σημασία στὰ λόγια ἄλλων. Ἀπὸ τὶς 12.46 ἕως τὶς 21 (9 μ.μ.) ὧρες χαρᾶς, κάτω ἀπὸ τὶς καλύτερες πλανητικὲς ἐπιδράσεις. Ἐπιτυχίες σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Δοκιμάσατε ἀκόμη καὶ τὰ ἀδύνατα!... Ἐρωτευμένοι δειλοί, ἀναποφάσιστοι, φοβιτσιάρηδες... αὐτὴ εἶναι ἡ λαμπρή σας ἡμέρα!

Κατὰ τὶς 21.25 (9.25 μ.μ.) πάρτε θάρρος καὶ ἡ νίκη θὰ εἶναι ἀκόμη δική σας... Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὶς 22.40 (10.40 μ.μ.) μὴν ἐπιχειρήσετε πιὰ καμμιὰ λύση. Φυλαχθῆτε μᾶλλον ἀπὸ τὶς ἀπώλειες καὶ τὶς βίαιες πράξεις.

Γνωρίζετε ὅτι...

★ Κατὰ τὸ ἔτος 1833, μιὰ βροχὴ ἀπὸ πορτοκάλλια ἔκανε τοὺς Ναπολιτάνους νὰ ἐκπλαγοῦν. Δὲν μπαροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐξηγήθηκε ἀργότερα. Ἕνας δυνατὸς ἀνεμοστρόβιλος εἶχεν ἀπορροφήσει τὰ πορτοκάλλια, τὸ ὁποῖα, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ξανάπεσαν στὴν γειτονικὴ περιοχὴ σὰν ἕνα εἶδος βροχῆς μετὰ τὴν θύελλα.

★ Κατὰ τὰ μέσα περίπου τοῦ 18ου αἰῶνος κάθε ταξιδιώτης ποὺ ἔρθανε στὸ Βερολίνο, ὤφειλε νὰ καταβάλῃ ὡς φόρο στὸν κλειδοῦχο φύλακα τῶν θυρῶν τῆς πόλεως δυὸ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἀργότερα γιὰ τὴν συντήρηση τῶν πεζοδρομίων τῆς πρωτευούσης.

★ Τὸ πρῶτο λευκὸ ψωμὶ ἔγινε γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ ταιριάξῃ τὸ χρῶμα τοῦ ψωμιοῦ του μὲ τὸ χρῶμα τῆς πετσέτας του!

★ Ἀπατεῶνες βρίσκονται παντοῦ, ἀκόμα καὶ εἰς τοὺς πλέον πρωτόγονους πληθυσμοὺς, ὅπως οἱ Ζουλοῦ. Κάθε καλὸς Ζουλοῦ πιστεύει ἀκράδαντα ὅτι ὅταν ἀλείψῃ τὸ σῶμα του μὲ λίπος ἱπποποτάμου, γίνεται ἀμέσως ἀκαταγώνιστος καρδιοκατακτητὴς καὶ μπορεῖ νὰ κατακτήσῃ κάθε γυναῖκα. Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ὅμως ἀπηγόρευσε ἐσχάτως τὸ κυνήγι τῶν παχυδέρμων αὐτῶν. Ἐμφανίσθηκαν τότε διάφοροι ἀπατεῶνες ποὺ γελοῦν τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς πωλοῦν κοινὸ λίπος ὡς λίπος ἱπποποτάμων.

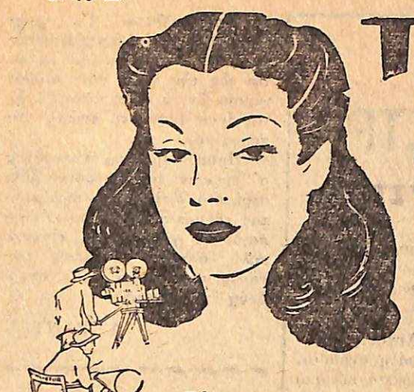

Τὸ μυστικὸ μιᾶς ΣΤΑΡ

Ἕνα σύγχρονο συγκλονιστικὸ ἀνάγνωσμα

τοῦ Γ. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

Τὰ προηγούμενα

(Ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἀνριὲτ Φρὰνς, ἀγαπᾷ βαθειὰ τὸν διάσημο σοφὸ κόμητα Πὼλ ντὲ Μπρεβίλ, τοὺ τὴν ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς παράφορα. Ὁ Πὼλ τῆς προτείνει νὰ παντρευτοῦν, ἡ Ἀνριὲτ ὅμως δὲν τὸ δέχεται. Τοὺς χωρίζει τὸ θλιβερὸ παρελθόν της. Εἶναι διεζευγμένη σύζυγος ἑνὸς κιβδηλοποιοῦ, τοῦ Ζὰν Ντυμποννέ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε καὶ ἕνα κοριτσάκι, τὴν Ροζέττα. Ὁ Ζὰν δραπετεύει ἀπὸ τὸ κάτεργο καὶ συνεργάζεται μὲ μιὰ συμμορία γκάγκστερς ἡ ὁποία κλέβει τὴν κόρη τῆς Ἀνριέτ. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ καλλιτέχνις δέχεται τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς ἀπεσταλμένου τῆς συμμορίας).

12ον

ΕΝ ΘΑ σᾶς διεφώτιζε στὸ παραμικρὸ τὸ ὄνομά μου, ὡραία μου κυρία καὶ ἔχω κάθε λόγο νὰ τὸ κρατήσω μυστικό. Σᾶς λέγω, ὅμως ὅτι σᾶς φέρνω νέα ἀπό...

Διεκόπη καὶ κύτταζε τὴν Ἀνριέτ, ἐνῷ τὸ ἀπαίσιο χαμόγελό του γινότανε πιὸ ἔντονο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀνριέτ, αὐτὴ χλώμιασε στὴν ἀρχή, κατόπιν ἔγινε κατακόκκινη καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν ἄγνωστο ἐπισκέπτη της ψιθύρισε:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μπῆτε μέσα καὶ κλείστε τὴν πόρτα...

Ὁ ἄλλος συνεμορφώθη εὐχαρίστως.

Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἡ Ἀνριέτ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φέρνετε, εἴπατε νέα ἀπό...ἀπό...συμπληρῶστε, παρακαλῶ...

— Ἐμαντεύσατε πολὺ καλά, κυρία μου, ἀπὸ τὴν κόρη σας... Χαριτωμένο παιδί, μὰ τὴν πίστη μου!...

— Ἀπὸ τὴν κόρη μου! φώναξε ἡ Ἀνριέτ... Τὴν ἔχετε ἰδῆ κύριε;... Ποῦ εἶναι;... Θὰ μοῦ τὴν ἀποδώσετε;... Μιλῆστε γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μιλῆστε!...

Ὁ ἄλλος, ὅμως δὲν διάστηκε διόλου νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγωνία της.

Ἥσυχα, ἀργά, ὅπως κάνει μιὰ γάτα ποὺ παίζει μὲ τὸν ποντικὸ ποὺ ἔχει πιάσει, ὁ ἄγνωστος ξερόβηξε ἐλαφρά, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεταλλικὸ κουτὶ καὶ πλύνοντας ἀπὸ μέσα μιὰ παστίλλια τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του. Τὴν μασσούλησε δυὸ τρεῖς φορὲς καὶ τέλος εἶπε:

— Ἡ κόρη σας εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της... Πολὺ τὸ παιδί... Στεναχωρεῖται βέβαια, λιγάκι ποὺ δὲν εἶναι μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ διαφορετικά... Ἐξαρτᾶται ὡς τόσο, ἀπὸ τὴν μητέρα της νὰ παύσῃ αὐτὸς ὁ δυσάρεστος χωρισμός...

Οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ κατάλαβαν ὅτι ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Μπονώ...

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα φώναξε ἡ Ἀνριέτ. Τότε πέστε μου τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ ξαναϊδῶ τὴν Ροζέττα μου; Πέστε το μου γρήγορα!... Θὰ κάμω ὅ,τι θελήσετε.

—Ἤμουν βέβαιος γι' αὐτό... Τῶλεγα στοὺς ἄλλους συντρόφους «Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ μὴν θελήσῃ νὰ τὸ κάμῃ γιὰ τὸ παιδί της ἡ ἀξιοθαύμαστη αὐτὴ μητέρα!...» Καὶ ξέρετε γιατὶ τῶλεγα αὐτό; Γιατὶ ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι πάρα πολὺ περιποιούμεθα τὴν μικρή...Ἐγὼ ἐπέμενα ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Τὸ παιδὶ εἶναι καλομαθημένο... Καταλαβαίνετε, ὅμως, ὅτι αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ εἰς μάκρος...Δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ ὅτι θὰ εἴμαστε μέχρις αὐρίου τόσο ..τρυφεροὶ ἀπέναντι τῆς μικρῆς...

— Ἄθλιε! φώναξε ἡ Ἀνριέτ. Θὰ τολμήσετε νὰ σηκώσετε χέρι ἐπάνω σ' ἕνα ἀθῶο πλάσμα!...

— Ὤ! Ὤ!.. ἔκανε ὁ Μπονὼ μὲ μιὰ χειρονομία ἐκπλήξεως, ἀδίκως παρασέρεσθε κυρία μου, ἐναντίον μου. Ἐγὼ δὲν ἔνω ἀνακατευθῆ καθόλου στὴν δουλειὰ αὐτή, καὶ ἂν ἀνακατεύθηκα τὸ ἔκανα πάντα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ. Καὶ αὐτὴ τὴν στιγμὴ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο εἶναι ἐδῶ... Δέγθηκα νἀρθῶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἄλλων μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπιτύγω εὐκολώτερα τὸν συμβιβασμὸ ποὺ χρειάζεται...

Ἡ Ἀνριέτ, ὅμως, δὲν παρασύρθηκε διόλου ἀπὸ τὴν φλυαρία αὐτὴ τῆς ὑποκρισίας:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, εἶπε πῆτε μου χωρὶς περιστροφὲς τί θέλετε ἀπὸ μένα.

— Θὰ σᾶς πῶ, ὡραία μου κυρία, ὅτι τὸ τί θέλω ἐγώ, γιατὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἐνῶ εἶμαι ἕνας ἁπλὸς ἀπεσταλμένος, ἀλλὰ τὸ τί ζητοῦν οἱ ἄλλοι, αὐτοὶ ποὺ μ' ἔστειλαν... Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν ἐφευρεσιάρικη σκέψη ποὺ κάνατε καὶ δὲν εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία. Θὰ θυμώνατε ἀσκημα, τὴν τύχη τοῦ ἄτυχου ἀνεψιοῦ μου τοῦ Λέν-πιπεννα.

Ἡ Ἀνριέτ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Ἀσυγκίνητος, σαδιστὴς ὁ ἄλλος, ἐξηκολούθησε, ἀφοῦ πρῶτα πῆρε μιὰ ἀκόμη παστίλλια μέσα ἀπὸ τὸ μεταλλικὸ κουτάκι.

— Γιατί, βέβαια, τὸ ἴδιο θὰ πάθαινε καὶ ἡ μικρή σας, ἂν εἴχατε τὴν ἀπροσεκψία νὰ ἀνακατώσετε τὴν ἀστυνομία στὶς δουλειές μας... Καὶ τώρα, ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμετε γιὰ νὰ ξαναϊδῆτε τὴν κόρη σας. Θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὔκολο.

Μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε μέσα της ὅλο τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς της, ἡ Ἀνριὲς φώναξε:

—Σᾶς εἶπα, εἶμαι ἕτοιμη νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε, πῆτε μου, λοιπόν, τί θέλετε; Ἀλλὰ γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ! Δὲν βλέπετε ὅτι δὲν ἀντέχω πιά;

— Ὡραία! Λοιπόν, ἰδού. Ξέρομε καλὰ ὅτι εἶσθε τὸ πιὸ ἔμπιστο πρόσωπο ἑνὸς μεγάλου σοφοῦ, ὅτι ξέρετε ὅλα του τὰ μυστικὰ καὶ συνεπῶς ὅλες του τὶς μεγάλες ἀνακαλύψεις. Μεταξὺ ἄλλων ξέρετε καὶ τὸ μυστικὸ μιᾶς νέας ἀκτῖνος, τὴν ὁποία ὁ σοφὸς φίλος σας ἐπονομάζει «ἀκτὶς Ζ» καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι γι' αὐτὴν «ἀκτὶς τοῦ θανάτου». Δὲν θέλομε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μᾶς παραδώσετε τὰ ἔγγραφα ποὺ περικλείουν τὸ μυστικὸ τῆς παραγωγῆς τῆς ἀκτῖνος αὐτῆς... Βλέπετε πόσο εἶνε ἁπλό;

Ἡ Ἀνριέτ μαρμάρωσε.

Μιὰ τέτοια πρόταση δὲν τὴν περίμενε ποτέ. Κύτταζε χωρὶς νὰ τὸν ὑλέπῃ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀντίκρυ της ὀνῷ μέσα στὴν φαντασία της χοροπηδοῦσαν ἀνάκατα θωρακισμένες πόρτες, συνθηματικοὶ ἀριθμοί, μυστικὲς κλειδωνιές, ἀτσαλένια χρηματοκιβώτια... Ξανάβλεπε τὸ παράξενο δωμάτιο μὲ τὶς κόκκινες πλάκες... τὸ μυστηριῶδες κάτοπτρο, τοὺς ποντικοὺς ποὺ εἶχαν γίνει στάχτη μέσα σὲ μιὰ στιγμή... Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Πὼλ: «Ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀγάπη μου, πῶς μποροῦσες νὰ μὴν εἶχες καὶ τὴ ἐμπιστοσύνη μου;» καὶ ἐπανεστάτησε διὰ μιᾶς κατὰ τοῦ μητρικοῦ ἐνστίκτου ποὺ θὰ τὴν παρέδιδε δεμένη χειροπόδαρα στὴν συμμορία τῶν κακούργων ποὺ τὴν ἐξαπάτησε αὐτὴ τὴν στιγμή. Δὲν σκέφθηκε οὔτε κἂν νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἤξερε τὴν ὕπαρξη τῆς ἀκτῖνος τοῦ θανάτου. Ὥρθωσε τὸ φιδίσιο της κορμὶ καὶ εἶπε σταθερά, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν:

— Ὄχι! Χίλιες φορὲς ὄχι!... Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω!... Φύγετε!...

—Πάει καλά, εἶπε ὁ Μπονὼ χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ φλέγμα του. Ὁμολογεῖτε πρῶτα-πρῶτα ὅτι ξέρετε τὴν ὕπαρξη τῆς ἀκτῖνος τοῦ θανάτου καὶ ἀρνεῖσθε ἔπειτα νὰ μᾶς παραδώσετε τὰ ἔγγραφα ποὺ σᾶς ζητοῦμε! Τὸ δεύτερο δὲν σημαίνει τόσο ὅσο τὸ πρῶτο. Γιὰ μᾶς εἶναι σὰν νὰ τὰ ἔχουμε πάρει κιόλας τὰ χαρτιὰ αὐτά...

Ἐκείνη κατάλαβε τὴν ἀπροσεκψία της καὶ ἔγινε κατακίτρινη. Εἶχε πέσει ἀνοήτως στὴν παγίδα.

Ἄλλαξε ἀπότομα στάση ἔγινε ἱκετευτική...

— Κύριε, εἶπε, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, λυπηθῆτε με. Θὰ ἐργασθῶ σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ γιὰ σᾶς. Θὰ σᾶς δίνω ὅ,τι κερδίζω, καὶ κερδίζω ἀρκετά, ὅπως ξέρετε, ἀλλὰ λυπηθῆτε με... Λυπηθῆτε τὸ ἀθῶο πλασματάκι ποὺ μοῦ κλέψατε... Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ κρατήσω οὔτε παντάρα γιὰ μένα!... Μή μοῦ ζητᾶτε ὅμως, τὰ ἀδύνατα, μή μοῦ ζητᾶτε κάτι ποὺ δὲν μοῦ ἀνήκει!...

Ὁ Μπονὼ κύτταζε, ὄχι χωρὶς κάποια ὑπερηφάνεια, τὴν ὄμορφη αὐτὴ καὶ διάσημη γυναῖκα ποὺ τόσος κόσμος θαύμαζε, γὰ σέρνεται σχεδὸν στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ ὑποκείμενό του.

— Δυστυχῶς, κυρία μου, εἶπε, μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ὑποκριτικὸ χαμόγελό του, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἐγώ. Σᾶς μετέδωκα ἁπλῶς ὅσα ποὺ μοῦ εἶπαν αὐτοὶ ποὺ μ' ἔστειλαν. Δὲν μπορῶ νὰ ἀκούσω τίποτε, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ συζητήσω. Οἱ φίλοι δὲν θέλουν οὔτε λεπτὰ οὔτε τίποτα ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν ἀκτῖνα τοῦ θανάτου!

—Λοιπόν, φώναξε ἡ Ἀνριέτ ἀγριεμένη, νὰ πῆτε σ' αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἔστειλαν πὼς αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! Μ' ἀκοῦτε; ΠΟΤΕ!...

— Καλά, καλά, μήν φωνάζετε ἔτσι! ἔλανε ὁ Μπονώ, ρίχνοντας τρομαγμένες ματιὲς πρὸς τὴν πόρτα. Δικαίωμά σας νὰ μή δεχθῆτε τὸν μοναδικὸ ὅρο μας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐγὼ σᾶς προειδοποιῶ ἐκ μέρους τῶν φίλων, ὅτι ἔχετε τρεῖς μέρες μπροστά σας γιὰ νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ ἀπαντήσετε. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πρέπει νὰ προσέξετε πολύ. Ἂν κάνετε τὴν τρέλλα καὶ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία, ἢ βάλετε κανέναν νὰ μᾶς παρακολουθήσῃ δὲν θὰ ξαναϊδῆτε τὴν κόρη σας... Τουλάχιστον ζωντανή... Ἂν δεχθῆτε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὴν θέλησή μας, τότε θὰ ἀφήσετε τὰ «χαρτιὰ» στὸν μπουφὲ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἀνατολῆς μέσα σ' ἕνα σφραγισμένο φάκελλο στὸ ὄνομα τοῦ «κυρίου Ἰωσήφ». Ἂν μέχρι τὸ πρωΐ τῆς τετάρτης ἡμέρας δὲν ἔχει κατατεθῆ ὁ φάκελλος, δὲν θἄρετε πιὰ παιδί...

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν τὸν ἄκουνε πιά.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Ὁ Μπονὼ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔγῃκε ἀθόρυβα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ Μισέλ Περὲ εὕρισκε ἀναισθητη πάντοτε, τὴν Ἀνριέτ μέσα στὸ καμαρίνι της.

Ὅταν ἡ βεντέττα συνῆλθε, χάρις στὶς σύντονες περιποιήσεις του, τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε ἦταν «τρεῖς μέρες... ἡ ἀκτῖνα τοῦ θανάτου... ἡ κόρη μου...»

Ὁ Μισέλ τὴν κύτταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ:

— Τί συνέβη, κυρία Φράνς; τὴν ρώτησε. Γιατὶ λιποθυμήσατε;

Ἡ Ἀνριέτ πετάχθηκε ὄρθια φωνάζοντας:

— Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ ἔγῃκε ἀπ' ἐδῶ μέσα!... Πρέπει νὰ τὸν πιάσετε... Θέλω νὰ μάθω!..

Κατόπιν, ὅμως, μετανοιωμένη εἶπε:

— Ὄχι, ὄχι... Μήν κάνετε τίποτε... Δεν θέλω... Δὲν θέλω...

Λίγο ἔπειτα ὁ νεαρὸς ρεζισέρ μάθαινε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ τοῦ στούντιο γιὰ τὴν περίεργη ἐπίσκεψη ποὺ εἶχε δεχθῆ ἡ Ἀνριέτ. Κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ τί εἶπαν οἱ δυό τους, μὲ τὴν Ἀνριέτ.

Κεφάλαιον 20ὸν

Πρῶτα ἴχνη

Ὅταν ἡ Ἀνριέτ ξαναβρῆκε κάπως τὴν ἠρεμία της, δέχθηκε τὴν προσφορὰ τοῦ Μισέλ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ σπίτι της. Βιαζόταν μάλιστα νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ εὕρισκε ἐκεῖ κανένα νέο ἀπὸ τὸν Πώλ. Ἡ ἐλπίς της αὐτὴ διεψευσθηκε. Οὔτε γράμμα οὔτε τηλεγράφημα ὑπῆρχε στὸ σπίτι της. Ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Πονσαρτρέν. Ἤθελε νὰ ξαναβρεθῇ στὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ τόσο ἀγαπητά της, ἄλλοτε, ἀφοῦ ἔζησε ἐκεῖ ὅ,τι πιὸ ἀγαπημένο εἶχε στὴν ζωή, ἡ κόρη της. Ἔπειτα ἤθελε νὰ συναντηθῇ καὶ μὲ τὸν Ρομπέρ. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν σήμερα ἡ μόνη της παρηγοριά, ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ ἐλπίσῃ. Τί; Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἄφησε τὸν Μισέλ Περὲ νὰ τὴν συνοδέψῃ, νὰ διευθύνῃ μάλιστα τὸ αὐτοκίνητο. Δὲν εἶχε πιὰ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της, στὸ χέρι της. Φοβόταν μή συμβῇ κανένα δυστύχημα. Στὸ δρόμο ἡ Ἀνριέτ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα τῆς εἶχαν συμβῆ, ὅλα ὅσα εἶχε ζήσει αὐτὲς τὶς μέρες, ἀποφεύγοντας νὰ ἀναφέρῃ μονάχα γιὰ τὴν «ἀκτῖνα Ζ», λέγοντας ἁπλῶς, ὅτι τῆς ζητοῦσαν κάτι ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ δώσῃ.

Ὁ νεαρὸς ρεζισέρ ἦταν τῆς γνώμης ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ τὶς ἀπειλὲς τῶν παιδοκλεπτῶν ἀλλὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ταχύτερο τὴν ἀστυνομία.

— Δὲν εἴμαστε ἐδῶ στὸ Σικάγο, τῆς εἶπε. Οἱ παληανθρῶποι αὐτοὶ μποροῦν. Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ...

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πιστέψω, ἀπήντησε ἡ Ἀνριέτ ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Ἂν βλέπατε καὶ σεῖς τὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο ποὺ μοῦ ἔστειλαν, ἂν ἀκούγατε τὴν φωνή του, ἂν ἀντικρύζατε τὸ βλέμμα του, θὰ αἰσθανόσαστε νὰ σᾶς παγώνῃ τὸ αἷμα στὶς φλέβες... Σᾶς βεβαιῶ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἀποφασισμένοι γιὰ ὅλα...

Ὁ νέος δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ. Τοῦ εἶχαν κάνει, στ' ἀλήθεια, μεγάλη ἐντύπωση κι' αὐτοῦ τὰ διάφορα ἐπεισόδια ποὺ τοῦ ἀφηγήθηκε ἡ Ἀνριέτ. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ζήσει ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη. Διερωτᾶτο, ὅμως, ποιὸ νἦταν αὐτὸ τὸ ἀδύνατο ποὺ ζητοῦσαν οἱ ἀπαγωγεὶς ἀπὸ τὴν Ἀνριέτ.

Τὴν ἴδια ὥρα, μιὰ μεγάλη πάλη γινότανε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Ἀνριέτ. Ἀπόριζε νὰ διερωτᾶται ἂν ἄξιζε νὰ ὑποτάξῃ τὸ κυθῆκον τῆς μητέρας, νὰ θυσιάσῃ δηλ. τὴν κορούλα της μιὰ ζωντανὴ θυσία, σὲ μιὰ ἄθυγη ὑποχρέωση ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντι ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ στὴν ἀνάπη του δὲν τῆς ἐπιτρέπετο νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ παιδί της. Ἂν παρέδιδε τὸ μυστικὸ τῆς ἀκτῖνος «Ζ» στοὺς γκαγκστερς, ἡ κόρη της θὰ ἐσώζετο. Κάθε φορά, ὅμως, ποὺ κατέληγε σὲ ἀπόφαση ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, ἔβλεπε νὰ προβάλλῃ μπροστὰ στὰ μάτια της ἡ μορφὴ τοῦ Πώλ. Εἶχε σ' αὐτὴν τὴν πιὸ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του αὐτήν. Ἀποκαλύπτοντάς της τὸ σπουδαιότερο μυστικό του, τῆς εἶχε δώσει τὴν μεγαλείτερη ἀπόδειξη τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀγάπης του. Ἂν τὸ πρόδινε τώρα θὰ διέπραττε τὴν φρικτότερη ἀτιμία ἀπέναντί του! Ἐπὶ πλέον ἦταν καὶ οἱ συνέπειες τῆς προδοσίας της ποὺ μπορεῖ νὰ ἦσαν ἀνυπολόγιστες. Γιὰ νὰ ζητοῦν μὲ τόση ἐπιμονή, τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τῆς ἀκτίνος «Ζ» θὰ πῇ ὅτι ἐσκόπευαν νὰ τὸ παραδώσουν σὲ καμμιὰ ξένη δύναμη. Στὰ χέρια τους, τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὅπλο ποὺ κατὰ τὸν Πὼλ ἦταν προωρισμένο «νὰ σκοτώσῃ τὸν πόλεμο», θὰ ἀπέδαινε ὄργανον ὀλέθριον καὶ καταστροφῆ αὐτῆς τῆς ἴδιας, ἴσως, χώρας τους! Ἐξ ἄλλου, ποιὸς θὰ πίστευε ὅτι ὁ Πὼλ ἦταν ἀμέτοχος τῆς προδοσίας αὐτῆς; Ποιὸς δὲν θἄλεγε ὅτι παρεσυρόμενος ἀπὸ τὰ θέλγητρα μιᾶς γυναίκας παρέδωκε τὴν σπουδαιοτάτη αὐτὴ ἐφεύρεσή του στοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας;

Ἡ τελευταία ἰδίως αὐτὴ σκέψις ἔκαμε τὴν Ἀνριέτ νὰ φρικιάσῃ ὁλόκληρη. Ἠθανὸν προδίνοντας τὸν Πὼλ καὶ τὴν Γαλλία νὰ ἔσωζε τὴν κορούλα της, ἀλλὰ τί ὄνομα θὰ κληροδοτοῦσε τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ θἄταν ἡ κόρη ἑνὸς κιβδηλοποιοῦ καὶ μιᾶς κατασκόπου!...

Ὄχι! Δὲν θὰ παρέδιδε τὰ ἔγγραφα... Ἀλλὰ τότε θὰ γινότανε ὁ δήμιος τοῦ ἴδιου της παιδιοῦ... Ὄχι, αὐτὸ δὲν θἄταν ἀλήθεια! Αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν!...

Ἕνα φρικτὸ ὅραμα φάνηκε τώρα σὰν κινηματογραφικὴ προβολὴ μπρὸς στα μάτια τῆς ἄτυχης γυναίκας. Ἔβλεπε τὴν κόρη της, τὴν λατρευμένη της Ροζεττούλα νὰ τὴν βασανίζουν καὶ κατόπιν νὰ τὴν σφάζουν καὶ νὰ τὴν πετοῦν σ' ἕνα χωράφι, ἀρὰ στὰ ἀγρίμια καὶ στὰ κοράκια, αὐτὴν, ποὺ μόνο τὸ γάδι καὶ τὴν γλύκα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης εἶχε χορτάσει στὴν μικρὴ ζωούλα της! Ἔφερνε τὰ χέρια της στὰ μάτια ἀφήνοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή. Ὁ Μισέλ Περὲ ἔρριξε τρομαγμένος ἕνα βλέμμα τὸ μέρος της. Τὴν εἶδε νὰ γέρνῃ ἀναίσθητη στὸ κάθισμά της καὶ σταμάτησε ἀμέσως τὴν μηχανή.

Λίγη ὥρα ὕστερα καὶ ὁ καθένας ἀέρας τῆς ἐκγύτης ἔφθασαν μὲ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν Ἀνριέτ στὶς αἰσθήσεις τῆς...

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Πονσαρτρέν ἡ Ἀνριέτ ἦταν πτῶμα ἀπὸ τὴν κούραση. Ὁ φοβερὸ μαστύριο ποὺ ἔζησε τὴν εἶχε τσακίσει. Ἄβουλη σὰν αὐτόματο, ἀνέβηκε νὰ ὁδηγηθῇ ἀπὸ τὴν Κα Περὲ στὴν κρεββατοκάμαρά της.

Σὲ λίγο ὁ ὕπνος βαθὺς καὶ εὐεργετικὸς ἔκλεινε τὰ βλέφαρά της.

Ὁ Μισέλ Περὲ καὶ ὁ Ρομπέρ ποὺ εἶχαν συναντηθῆ πρὸ ὀλίγου γιὰ πρώτη φορὰ στὴν κάπα τῆς «Βίλλας τῶν Ρόδων» ἀντήλλασαν τώρα τὶς ἐντυπώσεις τους.

Δὲν χρειάσθηκε πολὺ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν οἱ δυὸ αὐτὲς εὐγενικὲς ψυχές.

Μὲ λίγα λόγια ὁ Μισέλ ἐνημέρωσε τὸν Ρομπέρ πάνω στὰ τελευταῖα γεγονότα.

— Ἀ! Ὥστε εἶχε νέα τους! ἔκανε

Ὁ Βάγγος συζητεῖ...

Ἕνα καλό σύστημα!

Μέσα στὸ καφενεδάκι τῆς συνοικίας ὁ Βάγγος ἔβγαζε λόγο, ὅπως τὸ συνήθιζε:

— Τὸ ὁποῖον, ὁ κόσμος δὲν ξέρει νὰ ψωνίσῃ φτηνά. Ἡ ζωὴ λένε πὼς εἶναι ἀκριβή. Κολοκύθια! Ἐγὼ περὶ ρουχισμὸ ξοδεύω τὰ λιγώτερα ἀπ' ὅλους!...

—Γιατὶ Βάγγο; Πῶς τὰ καταφέρνεις;

— Τὸ ὁποῖον ἐγὼ εἶμαι ἀτσίδας, ἔξυπνο πουλί δηλαδής, καὶ ξέρω τί κάνω.

—Τί κάνεις;

— Περὶ ρουχισμὸ ἐννοῶ. Γουστάρω παλτὸ χειμωνιάτικο... Πότε θὰ τὸ ἀγοράσω;

— Πρίν μπῆ ὁ χειμῶνας βέβαια. Στὶς ἀρχές...

— Μπᾶ! Μπᾶ! μπᾶ!... Ἐδῶ εἶναι τὸ σφάλμα. Κάθε πράμμα στὴν ἐποχή του, ζητιέται περισσότερο καὶ εἶναι πιὸ πολὺ ἀκριβό. Λοιπόν, παλτὸ χειμωνιάτικο, ἐγὼ ἀγόρασα τόν...Ἰούλιο!...

—Ἰούλιο;

— Βέβαια! Τί δηλαδής;... Νὰ πιαστῶ ἐγὼ κῶτσος; Δὲν πιάνομαι κύριος! Πάω στὸ μαγαζί: Χαίρετε τοὺς λέω, χαίρετε μοῦ λένε.

— Λοιπόν;

—Τὸ ὁποῖον, τοὺς ἀρωτάω: ἔχετε πανωφόρια χειμωνιάτικα;

— Μάλιστα μοῦ λένε, ἀλλὰ τἄχομε στὴ ναφθαλίνη!

— Νὰ τὰ βγάλετε!

— Θ' ἀγοράσετε παλτὸ χειμωνιάτικο;

— Μάλιστα.

— Μὰ ἔξω σκάει ὁ τζίτζικας.

— Ναί, μὰ ἐγὼ κρυώνω!

Νὰ μή σᾶς τὰ πολυλογῶ, φασαρία στὸ μαγαζί, ἔρχεται τὸ παλτὸ μὲ τὶς ναφθαλίνες. Πόσο; Τόσο μοῦ κωζάρουνε. Ἐγὼ δίνω τόσα λέω, καὶ τοὺς κοπανάω τὸ μισά.

— Δὲν γίνεται...

— Δὲν γίνεται; Χαίρετε κι' ἀντίο σας καὶ μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸν κόπο...Τότε ὁ καταστηματάρης κάνει σκέψη ἀστραπιαία. Βρέ!... Ἕνας πελάτης θὰ μοῦ φύγῃ, τὸ ὁποῖον ζητάει εἶδος ποὺ δὲν λογαριάζαμε νὰ τὸ πουλήσωμε. Δὲν τοῦ τὸ δίνομε; Καὶ τὸν παίρνω τὸν Παμεινώντα μισοτιμῆς...

— Ποιόν;

— Τὸν Παμεινώντα... Τὸ πανωφόρι δηλαδής.

— Μὲ ἄλλους λόγους;

— Ντύνομαι μισοτιμῆς ἐγώ. Τὸν Ἰούλιο ἀνόρασα πανωφόρι, τὸν Φλεβάρη νὰ τὰ γιόνια ἀγοράζω ψαθάκι, τώρα τὸν Αὔγουστο θὰ ψωνίσω γαλότσες, τὸν Γενάρη, θὰ πάω μπανιερό...

Καὶ ὁ Βάγγος ἐξακολούθησε τὶς πρωτότυπες θεωρίες του!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

—Ναί, σήμερα. Ἦρθε καὶ τὴν βρῆκε στὸ στούντιο ἕνας ἀπεσταλμένος τῶν ἀπαγωγέων καὶ τῆς ἔδωκε τρεῖς μέρες καιρὸ νὰ κάμῃ ὅ,τι τῆς ἐζήτησαν, ἀλλοιῶς θὰ σκοτώσουν τὴν μικρή.

— Τί πρᾶγμα τῆς ἐζήτησαν;

— Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ εἶπε ἡ Κα Φράνς εἶναι ὅτι αὐτὸ ποὺ τῆς ἐζήτησαν τῆς εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

— Καὶ γιατὶ δὲν εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία νὰ συλλάβῃ τον γκάγκστερ;

— Τὸ σκέφθηκα ἀλλὰ δὲν θέλησε ἡ ἴδια.

— Περίεργη αὐτὴ ἡ ἄρνησίς της, ψιθύρισε ὁ Ρομπέρ. Καὶ μᾶς ἐδῶ, μᾶς ἔχει ἀπαγορεύσει ἀπολύτως νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία.

— Θἄχῃ, φαίνεται, σοβαροὺς λόγους, παρετήρησε ὁ Μισέλ.

— Ναί, ἀλλά, καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἀφήσουμε ἐμεῖς τὰ πράγματα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο! διεμαρτυρήθη ὁ Ρομπέρ.

— Ἔχετε δίκηο, ἀλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάνωμε;

— Πρῶτον, εἶπε ὁ Ρομπέρ, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε—καὶ ἄς μήν τὸ ξέρουμε—ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔχουν ζητήσει ἀπὸ τὴν Κα Φράνς εἶναι ἐντελῶς ἀπραγματοποίητον. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σκεφθοῦμε ὅτι μποροῦμε, πιέζοντάς την, νὰ δώσουμε μιὰ λύση στὸ ζήτημα, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς. Καὶ δεύτερον νὰ συνεχίσωμε μόνοι μας τὴν προσπάθεια ἀπελευθερώσεως τῆς μικρῆς.

— Δύσκολο πρᾶγμα αὐτό...

— Ἴσως, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατον.

— Ναί, βέβαια, ἀλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάνωμε μέσα στὶς τρεῖς μέρες τῆς προθεσμίας ποὺ ὥρισαν οἱ γκάγκστερς τῆς Ἀνριέτ;

— Πολλὰ πράγματα, ἄν κινηθοῦμε ἀμέσως καὶ μὲ δραστηριότητα! εἶπε ὁ Ρομπέρ.

Ὁ Μισέλ Περὲ κύτταξε τὸν νεαρὸ ἀνάπηρο μὲ ἔκπληξη μαζὶ καὶ θαυμασμό Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀποφασιστικότης αὐτοῦ τοῦ ἀσθενικοῦ πλάσματος τοῦ φαινόνταν ἀπίστευτα.

Ὁ Ρομπὲρ συνέχισε:

— Ἐγὼ τουλάχιστον ἔχω κιόλας ἀρχίσει τὴν δράση μου ἀπ' ἐδῶ. Πρῶτα-πρῶτα ἔβαλα τὸν γιατρό μας ποὺ εἶναι παληὸς οἰκογενειακὸς φίλος, νὰ διαδώσῃ σ' ὅλο τὸ χωριὸ ὅτι, εἶμαι στὸ κρεββάτι, πολὺ ἄρρωστος...Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιατὶ σκοπεύω νὰ φύγω ἀπόψε γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου θὰ ἀργίσω τὶς ἐρευνές μου. Δὲν ἔπρεπε κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ τὴν ἀπουσία μου. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι στὸ Πουσατρέν κάποιος καὶ νὰ παρακολουθῆ τί γίνεται στὴν «Βίλλα τῶν Ρόδων» καὶ στὸ σπίτι μας.

— Θὰ φύγετε ἐντελῶς μόνος;

— Ναί, ἐκτὸς ἄν θέλετε νἀρθῆτε μαζί μου...

—Θἀρθῶ! ἔκανε ὁ Μισέλ Περέ. Τίποτε καλύτερο δὲν ζητῶ παρὰ νὰ συντελέσω κι' ἐγὼ στὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἄτυχης μικρούλας καὶ στὴν ἀπόδοσή της στὴν ἀποπνιγόρηση μητέρα της. Ὅ,τι θὰ κάνωμε, ὅμως, πρέπει νὰ γίνῃ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Κας Φράνς.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Σημειωματάριὸς μου

Εὑρεσιτεχνία

Ἀμάν! Ἀμάν!... Ἴστὲ καριποῦζι ἀορασμένο ἔκανα, γιόκ κιρμιζὶ ἰστὲ κόκκινο - μόκκινο ἐνότανε ἀμὰ καριποῦζι ἀναιμικὸ τζάνουμ ἤτανε!...

— Ἀναιμικὸ καριποῦζι Καραμπέτ;

— Ἀναιμικό, Τακουί!... Φαωμένο ντέν ἔνεται. Τατλὶ γιόκ!... Κιρμιζὶ γιόκ!... Σόουκ γιόκ!... Ἴστὲ καριποῦζα ἄντρωπο ἐλασμένο ἐμένα ἔκανε...

— Ἰπεταγμένο τὰ ἔνεται, Καραμπέτ!

—Γιόκ Τακουί! Τσόκ παρὰ ἰκοστισμένο ἔνεται, ἰπεταγμένο ντέν κάνει...

— Τὰ ἰτρῶμε;

— Τὰ ἰτρῶμε Τακουί, ἀμὰ γιόκ ἔτσι. Μηανὴ βρεσμένο τὰ ἰκάνωμε τατλὶ τὰ ἔνεται!...

—Τατλί;

— Τατλὶ κουζούμ. Τατλί, ἰστὲ ἰγυλκὸ ἰγυλκὸ καριποῦζι τὰ ἰτρῶμε...

—Ἀπρέ; ἀρωτημένο ἔκανε Τακουί.

— Ἕνα ἰτρύπα ἀνοιγμένο καριποῦζι τὰ ἰκάνωμε, ἀμὰ φιτίλι-μιτίλι περασμένο τὰ ἔνεται ἀπὸ καριποῦζι ποτῆρι νερὸ ζααρωμένο μέσα!...

— Ἀπρέ;

— Ἀπρὲ Τακουί, νερὸ ζααρωμένο καριποῦζι ἰπερνάει μὲ φιτίλι-μιτίλι ἰστὲ, καριποῦζι ζάαρη ποτισμένο ἔνεται, τσόκ τατλὶ τὰ ἰτρῶμε!...

— Ἀμὰν Καραμπέτ! Μεάλο ἰντέα ἔκανες!..

— Ἐβιρισιτεχνία λέεται, Τακουί. Ὑπουργεῖο τὰ παείνω ντίπλωμαμίπλωμα, ἐβιρισιτεχνία τὰ ἰπαίρνω!... Τσόκ παρὰ τὰ ἰβγκάζωμε!...

— Ἄφεριμ Καραμπέτ!...

Ἰστὲ τζάνουμ, Ὑπουργεῖο παιμένο ἐνόμουνα, ἰτηματάρχη ἐβιρισιτεχνία λεάμενο ἔκανα...

Μουσιοῦ ἰτιματάρχη τυμωμένο ἄντρωπο ἐνότανε.

—Καριποῦζι ταπλὶ τὰ ἔνεται ἐβιρισιτεχνία ζητημένο ἰκάνω...

— Τοελλὸ ἄντρωπο εἶσαι; εἶπε ἐμένα μουσιοῦ ἰτηματάρχη.

— Πουρκουᾶ μουσιοῦ ἰτηματάρχη;

Ἐξηημένο ἐμένα ἔκανε:

— Ἐβιρισιτεχνία ἔνεται μουσιοῦ Καραμπέτ. ἀμα ἕνα μηανὴ φτιαγμένο ἰκάνεις, ἄμα μιὰ ὡραία πιτᾶμμα σκαωμένο ἔνεται... ἄνα καριποῦζι ἐβιρισιτεχνία γιόκ τζάνουμ!...

Ἀμάν!... Ἀμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

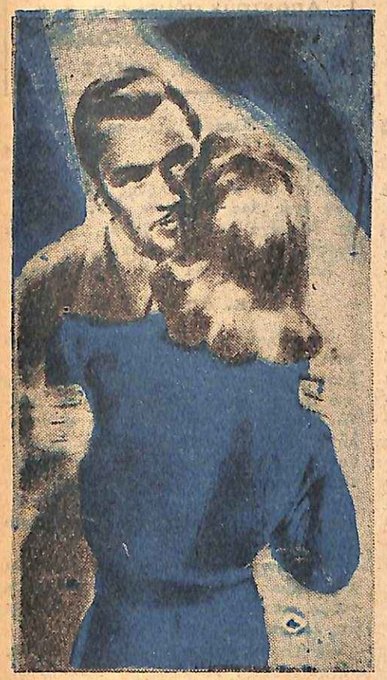

Περίμενέ με ἐδῶ!

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κανεὶς στὸ χωριὸ δὲν γνώριζε πὼς ὁ Πεπίνο Μάζι ἀναχωροῦσε. Ὅσοι τὸν εἶδαν νὰ πηγαίνῃ στὸν σταθμὸ σκυφτὸς ἀπὸ τὸ βάρος τῆς βαλίτζας του, σκέφτηκαν πὼς ὁ νέος ἐκεῖνος θὰ κουράστηκε τέλος πάντων μὴ κάνοντας τίποτα καὶ ὅτι θὰ πήγαινε στὰ περίχωρα νὰ πουλήσῃ μυστηριώδη ἐμπορεύματα. Ὁ Μάζι ἄλλως τε δὲν πῆγε νὰ ἀποχαιρετήσῃ κανέναν καὶ τραβήχτηκε στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ βαγονιοῦ.

Ἦταν ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Ἰουνίου. Ὁ Μάζι κύτταξε ἀπὸ τὸ παραθυράκι αὐτὴ τὴν ἐξοχὴ, ποὺ τὴν ἤξερε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται.

Μὰ κεῖνο ποὺ τοῦ προξενοῦσε ἀκόμη μεγαλύτερο πόνο, ἦταν πὼς ἔφευγε ἔτσι λαθρεῖα, σὰν νὰ φοβόταν. Καὶ πράγματι ὁ Μάζι φοβόταν. Φοβόταν μήπως ὁ κόσμος τὸ μάθαινε: «Ὁ Πεπίνο Μάζι ὑπάλληλος Τραπέζης στὴν πόλη».

Ἔλεγε καὶ τὰ ξανάλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, σὰν μοιρολόϊ, ξαφνιασμένος καὶ ὁ ἴδιος, καὶ δυσκολευόταν νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἐκείνη ἡ λέξη «Τράπεζα» τὸν ἔκανε κάθε φορὰ ν' ἀνατριχιάζῃ ἐλαφρά. Ἀλοίμονο ἂν τὸ μαθαίνανε στὸ χωριό του. Ἄκουγε ἀπὸ τώρα τοὺς καγχασμοὺς τῶν χωριανῶν. Μὰ τὸ χειρότερο, φοβόταν μήπως ἐπέμβουν οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ χωριοῦ καὶ ἐμποδίσουν μιὰ παρόμοια κουταμάρα. Τί ἀφροσύνη, νὰ ἀφήσουν τὸν Πεπίνο Μάζι, αὐτὸν τὸν ρέμπελο, σὲ μιὰ Τράπεζα!

Σὲ λίγο, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο. Τὸ τραῖνο ἦταν τόσο ἄδειο καὶ ἀπ' τὸ χωριὸ, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν, δὲν εἶχε ἀνέβη κανένας ἄλλος.

Ὡστόσο, δὲ μποροῦσε νὰ ἠρεμήσῃ. Περπατοῦσε πάνω κάτω στὸν διάδρομο, κυττάζοντας ὕποπτα τοὺς συνταξιδιώτες του. Ἦταν ὅλοι ἀσήμαντα πρόσωπα. Μονάχα μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα καθόταν ἐκεῖ κοντὰ στὸ παραθυράκι. Ὁ Μάζι πῆγε καὶ κάθησε κοντά της. Τοῦ ἔκανε καλὸ ποὺ μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀνόητη ἀνησυχία ποὺ τὸν καταβασάνιζε ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες.

Ἡ νέα δὲν φαινόταν νὰ τὸν εἶχε καταλάβει. Ἀλλὰ ὁ Μάζι παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸ τέλειο προφίλ της, ὅπως διαγραφόταν στὸ ἀνοιχτὸ τετράγωνο πλαίσιο τοῦ παραθύρου.. Κι' ὅσο πιὸ πολὺ τὴν κυττοῦσε, τόσο πιὸ μεγάλη συγκίνηση ἔνοιωθε. Κάποια στιγμὴ τῆς πρόσφερε μιὰν ἐφημερίδα γιὰ νὰ διαβάσῃ κι' ἐκείνη τὴν δέχτηκε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ποὺ μόλις ἄφησε νὰ διαγραφοῦνε δυὸ μικροσκοπικὲς γραμμοῦλες στὴν ἄκρη τοῦ στόματός της.

Ὁ Μάζι δὲν εἶχε ποτὲ προσέξει μ' αὐτὸν τὸ τρόπο τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας ἴσως γιατὶ λὲν εἶχε βρεθῆ ποτὲ κοντὰ σὲ μιὰ γυναίκα μὲ τὴν πνευματικὴ διάθεση ποὺ εἶχε τώρα. Ὅλα στὸ πρόσωπο αὐτὸ τοῦ φαινόντουσαν θαυμάσια.

Πλησίαζαν στὴν πόλι. Ἡ νέα φτιάχτηκε μπροστὰ σ' ενα μικρὸ καθρεφτάκι καὶ φάνηκε ἠρεμώτερη.

Ὁ Μάζι σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Ἀσφαλῶς, τοῦ τὴν εἶχε στείλει ἡ τύχη γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν τόσο σοβαρὴ στιγμὴ τὴν ζωῆς του ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρεμόταν ὁλόκληρο τὸ μέλλον του. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν χάσῃ. Μαζί της ὅλα θὰ ἤτανε πιὸ ἁπλᾶ καὶ πρὸ πάντων πιὸ σίγουρα. Τώρα, καταλάβαινε τὶ τοῦ εἶχε λείψει ἀνέκαθεν. Ἡ ζωή του ὑπῆρξε μιὰ ὁλόκληση σειρὰ σφαλμάτων, γιατὶ δὲν εἶχε σταθῆ ποτὲ κοντά του καμμιὰ γυναῖκα ! Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ χρειαζόταν τώρα πάνω ἀπ' ὅλα ἦταν ν' ἀποκτήσῃ μιὰ γυναίκα ποὺ νὰ εἶναι ὁλόκληρη δικιά του καὶ πάντα μαζί του. Ἐκείνη!

❁

Ὅλα αὐτὰ τὰ σκεφτόταν μπερδεμένα ἐνῷ ἀκολουθοῦσε τὴν νέα στὴν ἔξοδο λιγάκι στενοχωρημένος μὲ τὶς βαλίτζες ποὺ τὸν χτυποῦσαν στὰ γόνατα. Δὲν εἶχε ἀκριβῆ ἰδέα γι' αὐτὸ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Δυσκολεύόταν νὰ ἐξηγήσῃ καὶ στὸν ἑαυτό του ἀκόμα τὸ τὶ σκεφτόταν. Ἂν τὸ εἶχε ξεκαθαρίσει, ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἦταν ἴσως εὐκολότερα. Ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ χωριὸ, εἶχε τελείως ξεκαθαρισμένα σχέδια. Θὰ ἔψαχνε νὰ βρῆ ἕνα δωμάτιο καὶ θὰ παρουσιαζόταν στὴν Τράπεζα. Τώρα, ὅλα αὐτὰ μπαίνανε σὲ δεύτερη μοῖρα. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶχε ἀναστατώσει ὅλες του τὶς ἰδέες. Ὅλη του ἡ σκέψη εἶχε συγκεντρωθῆ ἀποκλειστικὰ στὴ σημασία ποὺ ἔδινε ἐντελῶς ἀπροσδόκητα στὴ ζωή του αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις. Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο πράγμα ποὺ τοῦ φαινόταν ὁλότελα καθαρό.

Τὴν ἀκολούθησε μέσα ἀπὸ πολλοὺς ἐλικοειδεῖς, ἀνώμαλους καὶ ἄγνωστους δρόμους, χωρὶς ν' ἀποφασίζῃ νὰ τὴν σταματήσῃ. Τὰ χέρια του πονοῦσαν καὶ καταριόταν αὐτὲς τὶς δυὸ πελώριες βαλίτζες ποὺ τοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ μολύβι.

Τέλος τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ ἕνα δημόσιο πάρκο, ὁ νέος τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἀπέτεινε τὸν λόγο. Ἐκείνη δέχθηκε νὰ σταματήσῃ καὶ τὸν ἀκολούθησε ὑπάκουα σ' ἕνα παγκάκι. Στάθηκε ἀντίκρυ στὸν ἥλιο ποὺ ξαφνικὰ εἶχε σκίσει τὰ νέφη, καὶ ὁ Μάζι τὴν ἔβλεπε τώρα τελείως διαφορετική. Ἴσως νὰ ἤτανε κι' αὐτὴ κουρασμένη καὶ κάποιες ρυτίδες πικρίας στὶς ἄκρες τοῦ στόματος, ἀφαιροῦσαν ἀπὸ τὸ πρόσωπό της τὴν γαλήνη ποὺ εἶχε κάνει τόση ἐντύπωση στὸν Μάζι.

Τὸν ἄφησε νὰ τὴν κυττάζῃ, μὰ ὕστερα, στενοχωρημένη, ἐκνευρισμένη, τὸν ρώτησε ἀπότομα:

— Τί θέλετε;

Πῆρε στὰ δυό του χέρια τὸ ἕνα της χεράκι καὶ ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ ἀργὰ. χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ. Σταματοῦσε κάθε τόσο στενοχωρημένος καὶ τῆς ἔριχνε πεταχτὲς ματιές. Τὸ πρόσωπο τῆς νέας φωτιζόταν ὁλόκληρο ἀπὸ τὸν ἥλιο μὰ ἐκεῖνος δὲν κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Ὁ Μάζι ξαφνιάστηκε ποὺ τὰ λόγια τοῦ ἐρχόντουσαν τόσο εὔκολα. Ἀκόμη καὶ στὰ σημεῖα ποὺ δυσκολευόταν νὰ διηγηθῆ καθαρὰ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του, ἦταν βέβαιος πὼς τῆς ἔδινε νὰ καταλάβῃ μὲ τὰ λόγια του.

❁

— Ἔχω τὴν ἀνάγκη σας. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω αἰώνια μόνος. Ἂν εἶχα οἰκογένεια, θὰ ἤμουν πολὺ πιὸ ἤρεμος καὶ θὰ μποροῦσα ν' ἀρχίσω πραγματικὰ μιὰ νοικοκυρεμένη ζωή. Καὶ μονάχα σεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε!

Ὅταν μπόρεσε νὰ κυττάξῃ καθαρὰ τὸ πρόσωπο τῆς νέας, εἶδε πὼς ἤτανε μουσκεμμένο στὰ δάκρυα. Τὰ μάτια της ἦταν κατακόκκινα καὶ τὸ φτιασίδι της, ἕνα βαρὺ, πρόστυχο φτιασίδι, εἶχε ξεβάψει κι' ἔτρεχε πάνω στὰ μάγουλά της. Ἔκλαιγε χωρὶς λυγμοὺς, σιωπηλά. Ὁ Μάζι ὡμολόγησε τότε στὸν ἑαυτό του πὼς δὲν τὴν εἶχε κυττάξει ἀκόμα προσεκτικά. Δὲν εἶχε προσέξει ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ κάτι ποὺ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ σὲ κανένα. Ἔνοιωσε ἕνα αἴσθημα καταπλήξεως. Ἡ νέα τὸν κυττοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της, χωρὶς νὰ σφυγγίζῃ τὸ μάτια της, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα.

— Κάνετε λάθος, τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. Δὲ μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμένα ἀνάγκη. Οἱ ἄνθρωποι ἐμένα δὲ μὲ χρειάζονται παρὰ γιὰ λίγες στιγμὲς πρόστυχης ἡδονῆς....

Ὁ Μάζι ἔκανε νὰ ξαναπάρῃ τὶς βαλίτζες στὰ χέρια του. Ἔξαφνα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του τόσο ἤρεμο, ὅσο δὲν ἦταν ἐδῶ καὶ χρόνια. Ἤξερε πιὰ καθαρὰ τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

— Περίμενέ με ἐδῶ, τῆς εἶπε ἀκουμπώντας πάλι τὶς βαλίτζες κατὰ γῆς. Ἐγὼ πάω νὰ παρουσιασθῶ στὴν Τράπεζα καὶ ὕστερα νὰ ψάξωμε μαζὶ νὰ βροῦμε σπίτι....

Ἡ νέα κάθησε πάνω στὴ μιὰ βαλίτζα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ κυττώντας τον ν' ἀπομακρύνεται. Χαμογελοῦσε καὶ χάϊδευε μηχανικὰ τὶς βαλίτζες, σὰν νὰ ἦταν ζωντανὰ πλάσματα....

ΕΔΜΟΝΔ ΖΑΛΟΥ

Μιά πρωτότυπη καμπάνια

- Ἐπεινάσατε ποτέ;

Τῆς δ. Χριστίνας Μέγα

Ἀπαντοῦν σήμερα οἱ κ. κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ καὶ ΔΗΜ. ΖΩΤΟΣ

ΕΙΝΑΙ ἡ σειρὰ δύο ἐκ τῶν γνωστοτέρων δικηγόρων τῆς πόλεώς μας νὰ ἀπαντήσουν σήμερα στὸ ἐρώτημά μας: Τοῦ κ. Γεωργίου Οἰκονόμου καὶ τοῦ κ. Δημητρίου Ζώτου, οἱ ὁποῖοι, ὅπως συχνότατα συμβαίνει, τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ποὺ ἦσαν ἀφιερωμένοι στὴν μελέτη τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, δὲν παρέλειψαν νὰ ἀσχοληθοῦν πότε-πότε καὶ μὲ τὴν δημοσιογραφία.

Ὥστε... παλαιοὶ συνάδελφοι τρόπον τινά, οἱ ἀνακρινόμενοι.

Τόσα χρόνια ποὺ ἀσχολοῦντ α ι, μὲ τὴν Θέμιδα, ποιος ξέρει πόσες ἀνακρίσεις θὰ τοὺς ἔτυχε νὰ παρακολουθήσουν. Καιρὸς λοιπὸν νὰ δοκιμάσουν καὶ οἱ ἴδιοι τὴν γλύκα. Ἀρχίζομε μὲ τὸν κ. Οἰκονόμου. Γνωστότατος σήμερα δικηγόρος τῶν Ἀθηνῶν, μὲ πόση νοσταλγία δὲν θυμᾶται τὰ χρόνια ὅπου, νεαρὸς ἀκόμα, καθόταν καὶ ξενυχτοῦσε γιὰ νὰ γράψη τὶς θεατρικὲς κριτικές του στὶς ἐφημερίδες. Ἔτσι, οἱ δημοσιογράφοι τοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ συμπαθεῖς.

Μὰ ἄς δοῦμε καλύτερα τί ἔχει νὰ ἀπαντήση στὸ ἐρώτημά μας.

— Εἶναι γνωστό, μᾶς λέει, πόσο στενὰ εἶναι συνυφασμένο τὸ δικηγορικὸ ἐπάγγελμα μὲ κάποιον εὐγενικό... μισεμισμό, ποὺ χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς λειτουργούς του στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀσκήσεώς του. Δὲν μπορεῖ εὔκολα νὰ γίνῃ κανεὶς ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας— δικηγόρος ἐν προκειμένῳ— ἂν δὲν δοκιμάση ὡρισμένες στερήσεις. Ἐξ ἄλλου, ὑπήρξαμε ὅλοι μας φοιτηταί, καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς ἐπαρχιῶτες φοιτηταί, ὥστε... καταλαβαίνετε φαντάζομαι. Ὅσο γιὰ μένα, προσωπικά, καθὼς δὲν γνώρισα ποτέ, ἐκ χαρακτῆρος, τὴν ἀριθμομέτρηση τοῦ χρήματος, ἦταν φυσικὸ οἱ πρῶτες τέσσερες - πέντε μέρες τοῦ μηνὸς νὰ καταβροχθίζουν ὅλο τὸ ποσὸν τὸ προοριζόμενο γιὰ τριάντα—δυστυχῶς — μέρες. Τί γινόταν λοιπὸν ἔπειτα; Τὸ ρίχναμε στὶς διάφορες κομπίνες καὶ στό.. «ἔχει ὁ Θεός». Κανόνι στὰ ξενοδοχεῖα ὅπου μέναμε— λογαριασμοὶ ποὺ πληρώθηκαν φυσικὰ ἀργότερα— λίγοι «γίγαντες» γιαχνὶ καὶ λίγα μακαρόνια. Οἱ κεφτέδες ἀποτελοῦσαν ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια.

— Ἔχετε κανένα ἀνέκδοτο αὐτῆς τῆς ἐποχῆς νὰ μᾶς πῆτε;

— Ναί, ἕνα ἀρκετὰ χαριτωμένο· μόνο ποὺ δὲν θυμᾶμαι τὄνομα τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ· πέρασε τόσος καιρὸς ἄλλωστε!.. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ταξίδευα γιὰ τὸ χωριό μου. Τὸ εἰσιτήριο εἶχε ὀγδῆ καὶ περίσσευαν καὶ κάτι λεφτάκια γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. «Χμ! Θὰ τὰ βολέψω!» σκεφτόμουνα. Ξαφνικὰ ὅμως, ἦρθε νὰ μοῦ τὰ κάνῃ θάλασσα ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος ἐν προκειμένῳ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ μιὰ τρισχαριτωμένη συνταξιδιώτισσά μου, μὲ τὴν ὁποία στὴν Ἀθήνα ἔκανα συχνὰ ρωμαντικοὺς περιπάτους στὴν Ἀκρόπολη καὶ στὸν Λυκαβηττό. Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν προσκαλέσω σὲ γεῦμα καὶ τὴν ἔβλεπα νὰ καταβροχθίζῃ ἕνα ὀρεκτικώτατο παστίτσιο καὶ ἕνα θεσπέσιο ψητό, ἐνῷ ἐγὼ ἔγλυφα τὰ χείλη μου καὶ ρούφαγα ἀργὰ-ἀργὰ ἕνα μπουκαλάκι... νεροῦ Σαρίζης! Ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσω, βλέπετε, τὴν ἀνορεξία ποὺ εἶχα προσποιηθῆ, ἀφοῦ δὲν ἔφταναν τὰ λεπτά μου γιὰ νὰ πληρώσω δυὸ γεύματα! Μὰ ἔλα ποὺ ἡ ὄρεξη ἀντὶ νὰ λιγοστεύῃ ὅλο καὶ μεγάλωνε!... Ἔτσι πέρασα μιὰ ἀπ' τὶς μαρτυρικώτερες ὧρες τῆς ζωῆς μου. Ὥσπου ἔφτασα στὸ πατρικό μου σπίτι καὶ ρίχτηκα κυριολεκτικὰ μὲ τὰ μοῦτρα στὸ ὀρεκτικώτατο κοττόπουλο ποὺ μοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ἡ μαννούλα μου.

— Καὶ ὅταν τελειώσατε τὶς σπουδές σας, ξαναπεινάσατε ποτέ;

—Ναί, δυὸ φορὲς ἀκόμη, ποὺ μοιάζουν πολὺ μεταξύ τους· μόνο ποὺ ἡ μία περιπέτεια ἀνήκει στὴν προπαντρειακὴ περίοδο τῆς ζωῆς μου, ἐνῷ ἡ ἄλλη στὴν μεταπαντρειακή.

Καὶ ὁ κ. Οἰκονόμου μὲ τὸν χαριτωμένο του τρόπο μᾶς διηγεῖται:

— Νεαρὸς δικηγόρος ἀκόμα, βρέθηκα στὴ Φλώρινα ὡς δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος σὲ κάτι ἐκλογές. Στὸ γυρισμό, μιὰ νύχτα παραμονῆς στὴ Θεσσαλονίκη κι' ἕνα ὁλονύκτιο γλεντάκι σ' ἕνα καμπαρέ, ἐξηνέμισαν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἀπόθεμα. Ἔται, τὸ ταξίδι ἐπιστροφῆς μοῦ ἐπεφύλαξε μιὰν ἀκόμα — δεκαπεντάωρον, αὐτὴν — ἐπαφὴ μὲ τὴν πείνα. Καὶ καλὰ πούσαν τὰ εἰσιτήρια ὀγαλμένα μετ' ἐπιστροφῆς. Γιατὶ ἀλλοιῶς ποιός ξέρει τί θὰ γινόταν.

Δὲν ἀποκλείεται νἄσπαζε ὁ κ. Οἰκονόμου τὸ φεκόρ...πεζοπορίας Θεσσαλονίκης-Ἀθηνῶν!

Καὶ ἡ «μεταπαντρειακὴ» περιπέτεια; Νάτην:

Σὲ ἄλλες πάλι ἐκλογές, ὁ κ. Οἰκονόμου ἐστάλη ὡς δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος σὲ κάποιο ληστροτροφικὸ χωριὸ τῆς Φθιωτιδοφωκίδος. Νειόπαντρος ἦταν, ἐρωτευμένος κι' οὔτε κἂν σκέφθηκε ν' ἀφήση τὴν σύζυγο μόνη· καὶ ἔτσι ξεκίνησαν καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὸ χωριουδάκι αὐτό.

Τὸ τραῖνο ἔφτασε νύχτα. Τὰ σπίτια ὅλα κατάκλειστα καὶ σκοτεινά. Ὅπου χτύπησαν, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀνοίξουν. Ἀναστατωμένο τὸ χωριὸ ἀπὸ κάποια ληστρικὴ ἐπιδρομὴ πούχε γίνει κείνες τὶς μέρες, φοβόταν ὡς καὶ τὸν ἴσκιο του ἀκόμα... Καὶ τὸ ζεῦγος ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ ἐκλογικὸ κέντρον. Πέρασαν τὴν νύχτα τους θεονήστικοι. Ὁ κ. Οἰκονόμου παρηγοροῦσε τὴν γυναῖκα του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ νὰ ξεχάση τὴν πεῖνα της μὲ γλυκόλογα κλπ. Ὥσπου ξημέρωσε...

—Δὲν ξέρω ποιὰ εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς γυναίκας μου ἀπ' αὐτὴ τὴν νύχτα, συμπληρώνει ὁ συνομιλητής μας. Πάντως ἐγώ, ἄμα ξημέρωσε διεπίστωσα... ὅτι δὲν εἶχα πεινάσει διόλου. Ὑπῆρχε τροφή, βλέπετε, αἰσθηματική...

Καὶ ὁ κ. Οἰκονόμου χαμογελᾶ πονηρά,

Ὁ κ. Δημ. Ζῶτος

Ὁ δικηγόρος Δημ. Ζῶτος ἔμεινε πιὸ πιστὸς στό... δημοσιογραφικὸ συνάφι. Καὶ τώρα, ἀκόμη ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους νομομαθεῖς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς γείτονος δὲν παύει νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν δημοσιογραφία, καὶ γενικώτερα μὲ τὴν λογοτεχνία. Οἱ ἠθογραφικές του μελέτες καὶ τὰ ἱστορικὰ θέματα ποὺ ἔχει ἀναπτύξει—ὅλα σχετικὰ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ἤπειρο—τὰ ἔχει πάντα ἐπαινέσει ὁμόφωνα ἡ κριτική.

Τὸ ἐρώτημά μας τὸν βρίσκει... μᾶλλον ἀπροετοίμαστο. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγη σκέψη, μπαίνει στὸ πνεῦμα τῆς ἐρεύνης μας καὶ σπεύδει νὰ μᾶς ἀπαντήση:

— Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων, μᾶς λέει, ἦταν ἀδύνατο νὰ αἰσθανθῶ ὁλοκληρωτικὴ πεῖνα, τὴν πεῖνα δηλαδὴ ποὺ φτάνει καὶ στὴν ἔλλειψη καὶ τοῦ ψωμιοῦ ἀκόμα. Ζοῦσα στὴν Ἑλλάδα, βλέπετε καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ τὸ περιβάλλον εἶναι στενό, ἡ πεῖνα καὶ ἡ στέρηση νομίζω πὼς εἶναι πάντοτε σχετικὰ πράγματα. Ἔπειτα, ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἐπίστευα πάντα ὅτι ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι ποτὲ ντροπή. Ὅταν ἔγινα 11 ἐτῶν, καὶ ἐγκατέλευα τὸ γραφικὸ Ἠπειρωτικὸ χωριό μου, γιὰ νὰ ἔρθω στὸν Πειραιά, ἄρχισα νὰ ἐργάζομαι ὡς ὑπάλληλος στὸν φοῦρνο τοῦ πατέρα μου. Καὶ ἐφόσον ἐργαζόμουν ἐκεῖ, ἐμελετοῦσα καὶ ἑκοιμώμουν μέσα στὸ ἀρτοποιεῖο... ἀγκαλιὰ μὲ τὰ καρβέλια, πλάϊ σὲ σακκιὰ ἀλεῦρι. Καὶ δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ πεινάσω, τουλάχιστον ἀπὸ ψωμί. Τὸ Σχολαρχεῖο καὶ τὸ Γυμνάσιο τὰ τελείωσα ἐργαζόμενος πάντα στὸ ἀρτοποιεῖο τοῦ πατέρα μου. Καὶ μόλις τελείωσα τὸ Γυμνάσιο, ἔλαβα τὴν ἄγουσαν ὄχι μόνο πρὸς τὸ Πανεπιστήμιο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν δημοσιογραφίαν, στὴν ὁποίαν καὶ ἐξηκολούθησα νὰ ἐργάζομαι ὡς τὸ τέλος τῶν σπουδῶν μου.

Καὶ ἀρχίζει ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἐφημερίδων ὅπου εἰργάσθη ὁ κ. Ζῶτος: «Ἀκρόπολις», «Σκρίπ», «Καιροί», «Ἐλεύθερος Τύπος», «Ἐλεύθερος Λόγος», «Ἑλληνική» «Ἀστραπή», κλπ. κλπ.

— Ὡς δημοσιογράφος δὲν πεινάσατε ποτέ;

— Ὄχι, εὐτυχῶς. Πείνασα ὅμως ἀργότερα. ὡς... ἐκδρομεύς!

» Ἤταν θαρρῶ, στὰ 1930 καὶ εἴχαμε πάει μὲ τὸ ἐκδρομικὸ σωματεῖο «Ζήνων» νὰ περάσωμε τὸ Πάσχα μας στὸν Νελμό. Περίφημη ἐκδρομή. Μὰ ἐλᾶτε ποὺ δὲν μᾶς ἄρεσε νὰ ἀκολουθοῦμε τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐκδρομῆς, ἐκεῖ ποὺ πήγαινε, ἀλλὰ θέλαμε νὰ κάνουμε μόνοι μας... ἀναγνωρίσεις! Ξεκινήσαμε λοιπὸν ἕνα πρωΐ κι' ἄλλοι... Ροβινσῶνες, γιὰ νὰ βρεθοῦμε σὲ λίγο ὄχι σ' ἕνα ὀνειρεμένο νησὶ ἀλλὰ σὲ κάτι χειρότερο: σὲ πάγους, χιόνια, καὶ βάραθρα, ὅπου καὶ πολὺ γρήγορα χαθήκαμε! Περιπλανηθήκαμε ἐπὶ 20 σχεδὸν ὧρες! Νηστικοὶ καὶ παγωμένοι. Καὶ χρειάστηκε νὰ βγῆ «παγάνα» ὁ «Ζήνων» γιὰ νὰ μᾶς ἀνακαλύψη καὶ νὰ μᾶς δώση μπόλικο κονιάκ καὶ φαΐ γιὰ νὰ συνέλθωμε ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα. Τότε διεπίστωσα γιὰ πρώτη φορὰ πὼς ὅσο καὶ ἂν κάνῃ πολύπλοκη τὴν ζωή του ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅσο καὶ ἂν ἀποκτᾷ ὁλοένα περισσότερες ἀξιώσεις. εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντα προεξέχουσα ἀνάγκη του ἡ ἀνάγκη τοῦ φαγητοῦ.

Καὶ ὁ κ. Ζῶτος ἀφοῦ βυθιστῆ στὶς σκέψεις του γιὰ λίγο, συνεχίζει.

— Αὐτὸ μοῦ θυμίζει καὶ μιὰν ἄλλη περίπτωση πείνας μου, ὅταν ἤμουν στρατιώτης... καὶ ἤπια κάποτε, ἔπειτα ἀπὸ νηστεία 24 ὁλοκλήρων ὡρῶν, ἕνα φλυτζάνι ταΐ ποὺ μοῦ φάνηκε σὰν τὸ εὐγεστότερο, τὸ ὑπεροχώτερο, τὸ νοστιμώτερο ρόφημα τοῦ κόσμου.

— Δὲν μᾶς διηγεῖσθε αὐτή σας τὴν περιπέτεια;

— Πῶς ὄχι; Ἤμουν στρατιώτης στὸ Βυσσοστάκι τῆς Δράμας, ὅταν ὁ σωματάρχης μας, ὁ ἀείμνηστος στρατηγὸς Ἰωάννου, διέταξε γυμνάσια σώματος στρατοῦ. Ξεκινᾶμε μὲ τὸ σύνταγμά μου ἀπ' τὸν καταυλισμό μας ὑπὸ ραγδαιοτάτην βροχήν. Πορεία ἀπελπιστικὰ ἀνυπόφορη. Καὶ λάσπες. Μιὰ γλοιώδης λάσπη...φρίκη! Ἔπειτα ἀπὸ καμμιᾶς ὥρας πορεία, ἀναγκάστηκα νὰ βγάλω τὶς ἀρβύλες μου γιατὶ κολλοῦσαν στὴ λάσπη καὶ μὲ ἐμπόδιζαν στὸ περπάτημα. Σὲ λίγο ἔξω καὶ οἱ γκέττες. Τὰ ροῦχα μας εἶχαν μεταστραπῆ σὲ καταρράκτες, κυριολεκτικά. Καὶ ἡ βροχὴ συνεχιζόταν πάντα. Οἱ ἀνώτεροι ἀναγκάσθηκαν νὰ διατάξουν ἐπιστροφή. Γυρίσαμε λοιπὸν στὸν καταυλισμό μας γιὰ νὰ βρεθοῦμε πρὸ θεάματος ποὺναι ἀδύνατο νὰ τὸ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία. Οὔτε ἴχνος καταυλισμοῦ ἁπλούσταστα! Ὁ ἀέρας καὶ ἡ βροχὴ τἄχαν παρασύρει ὅλα! Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε νυχτώσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτα γιὰ νὰ διορθωθῆ τὸ κακό. Τί νὰ κάνωμε; Ἀναγκαστήκαμε νὰ βολευτοῦμε ὅπως μποροῦσε ὁ καθένας μας. Ἐγὼ μπῆκα σὲ μιὰ ἐγκαταλελειμμένη ἀχυραποθήκη, γδύθηκα ὁλότελα γιατὶ ἤμουν μούσκεμα καὶ διενυκτέρευσα νηστικός χωμένος ὅλος μέσα στὰ ἄχυρα.

» Ἐ! Τὸ πρωΐ ἐκεῖνο, σᾶς βεβαιῶ, ὅταν μᾶς ἐπισκέφθηκαν ἐπὶ τέλους οἱ ζωογόνες ἡλιακὲς ἀκτῖνες, ἐγεύθηκα τὸ ὑπερεχώτερο ρόφημα τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη θυμᾶμαι πάντα τὸν καλό μας μάγειρο Τσάμη ποὺ μοῦ ἐπεφύλαξε τὴν μεγάλη αὐτὴ χαρά.

Ὥστε, συμπέρασμα αὐτῆς τῆς περιπετείας;

— Ἡ πεῖνα εἶνε τὸ ὡραιότερο ἄρτυμα τοῦ φαγητοῦ! μᾶς λέει ὁ κ. Ζῶτος δίνοντάς μας τὸ χέρι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΜΙΑ ΑΧΑΡΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἦταν βραδάκι. Ἡ αἴθουσα τοῦ καφενείου ἦταν βυθισμένη σ' ἕνα γλυκὸ ἡμίφως. Ὁ κ. Ἐδουάρδος, μὴ ἔχοντας τίποτε καλύτερο νὰ κάνῃ, ἦταν βυθισμένος στὸ διάβασμα τῆς βραδυνῆς ἐφημερίδος του, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε δίπλα του μιὰ γνωστὴ φωνή. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν φωνὴ αὐτή: Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ἕλενας, τῆς γυναίκας τοῦ φίλου του Γκροῦμπερ. Γρήγορα κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἑτοιμάσθηκε ν' ἀκούσῃ τί θὰ ἔλεγε.

— Σὲ βεβαιώνω πὼς δὲν ἔχει κα-

θόλου τρόπους, ἔλεγε ἡ Ἕλενα σὲ κάποια φίλη της. Κι' ἐπὶ πλέον εἶνε βλάκας. Τοῦ ἔχω ἐξηγήσει ἑκατὸ φορὲς ὅτι μπορεῖ ἄλλες γυναῖκες νὰ ἀνέχωνται ὡρισμένα πράγματα, ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ ἀνέχομαι. Φαντάζεσαι ὅτι θυμᾶται ποτὲ τίποτα ἀπ' ὅσα τοῦ λέω;

— Ἴσως καθμένη νὰ ἔχῃς μεγάλες ἀξιώσεις, ἀπαντοῦνε ἡ ἄλλη μὲ πνεῦμα διαλλακτικό.

— Μεγάλες ἀξιώσεις; Ὥστε λοιπὸν ἔχεις τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶμαι παράξενη, ἰδιότροπη, τρελλή; Περίεργο μοῦ φαίνεται, ἀφοῦ τὸν γνωρίζεις τόσο καλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀπορῶ πῶς δὲν μὲ δικαιώνεις ἀπολύτως. Ἡ ὑπομονή μου ἐξαντλήθηκε πλέον....

— Ἄς τα αὐτά, Ἕλενα. Ξέρεις πὼς πολλὲς φορὲς οἱ ἀλλαγὲς εἶναι δυσάρεστες. Μπορεῖ νὰ μετανοιώσης.

— Μὴν ἐπιμένεις, δὲν θ' ἀλλάξω γνώμη. Τὸ ἀπεφάσισα ὁριστικῶς. Ἴσως πράγματι στὴν ἀρχὴ δυσκολευθῶ λιγάκι, ἴσως μετανοιώσω. Τόσα χρόνια ὁμολογῶ πὼς τὸν ἔχω συνηθίσει... ἀλλὰ δὲν γίνεται ἀλλοιῶς. Ἄλλως τε κι' ὁ ἄλλος....

— Πῶς; Βρῆκες ἀμέσως ἀντικαταστάτη;

— Βεβαίως! Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο! Ὁ καινούργιος εἶναι πολὺ πιὸ νέος, πιὸ μοδέρνος, ἕνας ἄνθρωπος τέλειος ποὺ ἔχει ἀνώτερες ἀντιλήψεις, ποὺ καταλαβαίνει τὶς γυναικεῖες ἀδυναμίες καὶ πρὸ παντὸς ποὺ δὲν κάνει τὸν σπουδαῖο. Βαρέθηκα τὸν ἄλλον, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὸν ἀνεχθῶ.

❁

Ἡ καρδιὰ τοῦ κ. Ἐδουάρδου κατὰ τὴν ὥρα τοῦ διαλόγου αὐτοῦ κτυποῦσε δυνατά. Ὁ Γκροῦμπερ ἦταν παιδικός του φίλος κι' ἔνοιωθε τώρα νὰ τὸν βαραίνῃ ἕνα μεγάλο καὶ θλιβερὸ καθῆκον. Σηκώθηκε μὲ τρόπο, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν φίλο του..

— Φράντς! τοῦ εἶπε πέφτοντας κυριολεκτικῶς σὲ μιὰ πολυθρόνα, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ μὲ λυπεῖ τρομερά. Εἴμεθα ὅμως φίλοι καὶ τὸ καθῆκον μοῦ ἐπιβάλλει τὸ θλιβερὸν αὐτὸ καθῆκον. Ἡ γυναῖκα σου ἔλαβε τὴν ἀπόφαση νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ!

— Πῶς; Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Εἶσαι στὰ καλά σου;

— Δυστυχῶς, ναί. Μὴν ταράζεσαι καὶ ἄκουσέ με: πρὸ ὀλίγου ἤμουν στὸ καφενεῖο....

Καὶ συνεχίζοντας ὁ κ. Ἐδουάρδος ἐπανέλαβε λέξη πρὸς λέξη ὅσα ἄκουσε.

Ὁ Γκροῦμπερ προσπαθοῦσε νὰ δείξῃ κάποια ψυχραιμία, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερνε.

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Εἶναι ἀδύνατον, σοῦ λέγω! Δὲν θὰ ἄκουσες καλά. Ἐὰν ἡ Ἕλενα ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ, θὰ τὸ καταλάβαινα. Δὲν σοῦ λέω, σὰν ἀντρόγυνο κι' ἐμεῖς φιλονεικοῦμε καμμιὰ φορά, ἀλλὰ εἶναι γιὰ τιποτένιες ἀφορμές. Νὰ π.χ. χθὲς τὸ βράδυ ἤθελε νὰ πᾶμε σὲ χορό, κι' ἐγὼ τὴν πῆγα στὴν ὄπερα. Θύμωσε λίγο, ἀλλὰ κατόπιν τῆς πέρασε. Αὐτὰ συμβαίνουν σ' ὅλες τὶς οἰκογένειες.

Ἔτρεξε ὡστόσο ἀμέσως στὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει. Ὅταν φάνηκε ἐπὶ τέλους δὲν κρατήθηκε καὶ τὴν ρώτησε, τρέμοντας:

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἤσουν στὸ καφενεῖο. Μὴ μοῦ λὲς ψέμματα!

— Καὶ γιατὶ νὰ σοῦ πῶ ψέμματα; Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σοῦ τὸ κρύψω. Ἐπῆγα πράγματι κατὰ τὶς πέντε μὲ τὴν Ὄλγα.

— Καὶ εἶπες στὴν φιλενάδα σου πῶς θέλεις νὰ χωρίσωμε;

Ἡ Ἕλενα κύτταξε κατάπληκτη τὸν σύζυγόν της.

—Πῶς ξέρεις ἐσὺ τί εἶπα καὶ τί δὲν εἶπα τῆς Ὄλγας;

— Θέλεις νὰ μάθῃς; Ἄκουσε λοιπόν, Στὸ δίπλανὸ τραπέζι σας καθόταν κάποιος φίλος μου· καὶ σᾶς ἄκουσε. Τὰ ἄκουσε ὅλα, τ' ἀκοῦς; Ἔτσι, λοιπόν; Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ἀπότομος, χωρὶς τρόπους, ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀντιληφθῶ τὶς γυναικεῖες ἀδυναμίες; Εἶμαι καθὸς, φαίνεται, καὶ πολὺ γέρος γιὰ σένα. Καὶ σύ... Σύ... — ἡ φωνή του πνιγόταν μέσα του — κι' ἐσύ... Βρῆκες τώρα ἕναν νεώτερο....

Ἡ Ἕλενα ἔσκασε στὰ γέλια!

— Μάλιστα, κύριε! Βρῆκα, πράγματι ἕναν νεώτερο. Κι' ἀφοῦ ὁ φίλος σου ἀγαπᾷ, ὅπως φαίνεται, τὰ κουτσομπολιὰ καὶ κατασκοπεύει τοὺς ἄλλους δῶσε του καὶ μερικὲς πληροφορίες ποὺ τοῦ λείπουν: Πές του πὼς τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα θὰ πάω στὸν νέο κομμωτή μου ποὺ εἶναι νεώτερος καὶ πολὺ εὐγενέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Καλὰ θὰ κάμῃ, μάλιστα, κι' ἐσὺ νὰ πιάσῃς νέο φίλο, εὐγενέστερο καὶ ἐξυπνότερο ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἔχεις...

ΜΑΞΙΜ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ἀπὸ τὸν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Πῶς ἔγινε ὁ Πάουλ Κέμπ κωμικός

Ο ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΣ στὸ Ἀθηναϊκὸ Κοινὸ κωμικὸς Πάουλ Κέμπ διηγήθηκε πρὸ ἡμερῶν σ' ἕναν δημοσιογράφο τὴν ἱστορία τοῦ δι-

Ὁ Χέλγκε Ροσβένγκε στὸν ρόλο τοῦ Δόν-Ζωζέ.

πλοῦ του ντεμπούτου στὴ σκηνὴ καὶ στὴν ὀθόνη.

«Βρῆκα τὸν Πάουλ Κέμπ τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ μιὰ τουρνὲ στὸ Δ. Μέτωπο. Ὁ Κέμπ μοῦ τονίζει ὅτι τρέφει ἰδιαίτερη συμπάθεια στοὺς στρατιώτες, γιατὶ κι' ἐκεῖνος ὡς νεαρὸς στρατιώτης τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἔλαβε γιὰ πρώτη φορὰ μέρος σὲ θεατρικὴ παράσταση».

Ἤταν μόλις 18 χρονῶν ὅταν ἐξεράγη ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Καὶ μιὰ ποὺ ἡ ἡλικία του δὲν ἐκαλεῖτο ἀκόμη ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ καταταχθῇ ἐθελοντής. Καθὼς ἦταν ὁ μικρότερος στὸ λόχο του, τὸν ἔστειλαν ἀμέσως στοὺς.... στούλους νὰ περιποιηθῇ τὰ ἄλογα! Καὶ ἐκεῖ ἔκανε τὸ ντεμπούτο ποὺ ἔκρινε τὴν μελλοντική του καρριέρα. Ἤταν τόσο ἀδέξιος ποὺ ἕνα ἄλογο, ἐκνευρισμένο τὸν ἐδάγκασε σ' ἕνα μέρος τοῦ σώματος, ποὺ χρησιμοποιοῦν συνήθως οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ... κάθωνται. Καὶ μόνον χάρις στὸ χονδρὸ δερμάτινο πανταλόνι του ἀπέφυγε ὁ Πάουλ σοβαρώτερες συνέπειες. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸν δάγκασε τὸ ἄλογο, ὁ Κέμπ ἔκαμε ἕναν τόσο κωμικὸ μορφασμό, ποὺ ὁ ἀνθυπολοχαγός του, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶναι παρών, ἔσκασε στὰ γέλια καὶ τοῦ ἀνέθεσε ἀμέσως ἕναν κωμικὸ ρόλο σὲ μιὰ στρατιωτικὴ Χριστουγεννιάτικη παράσταση ποὺ ἑτοίμαζαν τότε.

Ἡ παράστασις αὐτὴ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος θρίαμβος τοῦ Πάουλ Κέμπ. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες δὲν μποροῦσαν ν' ἀναπνεύσουν ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια καὶ στὸ τέλος ἕνας στρατηγὸς τοῦ εἶπε:

— Κέμπ, πρέπει νὰ γίνῃς ἠθοποιός!

Τὸ δεύτερο ντεμποῦτο του, στὴν ὀθόνη τοῦ κινηματογράφου, ἔλαβε χώραν ἀρκετὰ ἀργότερα. Ὁ Πάουλ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ σπουδάσει θεατρικὴ τέχνη καὶ ἔπαιζε ἤδη γιὰ δεύτερο χρόνο σ' ἕνα μεγάλο θέατρο τοῦ Ἀμβούργου. Τότε ἀκριβῶς τὸν παρεκάλεσαν νὰ παίξῃ τὸν πρῶτο του ρόλο στὴν ὀθόνη. Ἀλλὰ ξέρετε σὲ τὶ συνίστατο ὁ ρόλος αὐτός;

Ὁ Πάουλ ἐνεφανίζετο ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι, ἐνῷ ἡ γυναῖκα του τοῦδινε ρετσινόλαδο. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο ὁ Πάουλ ζάρωνε τὸ μοῦτρο του, πηδοῦσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι πετώντας τὰ σκεπάσματα καὶ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὴν ὀθόνην, ὅπου ἐνεφανίζετο τώρα μὲ τεράστια γράμματα ἡ ἑξῆς φράσις:

«Μάλιστα ! Τὸ ρετσινόλαδο Μάγιερς εἶναι πάντοτε ἀποτελεσματικώτατο!»

Θὰ καταλάβατε βέβεαια ὅτι τὸ πρῶτο φίλμ τοῦ Πάουλ Κέμπ ἦταν ἁπλούστατα ἕνα φίλμ... ρεκλάμας γιὰ ρετσινόλαδο!

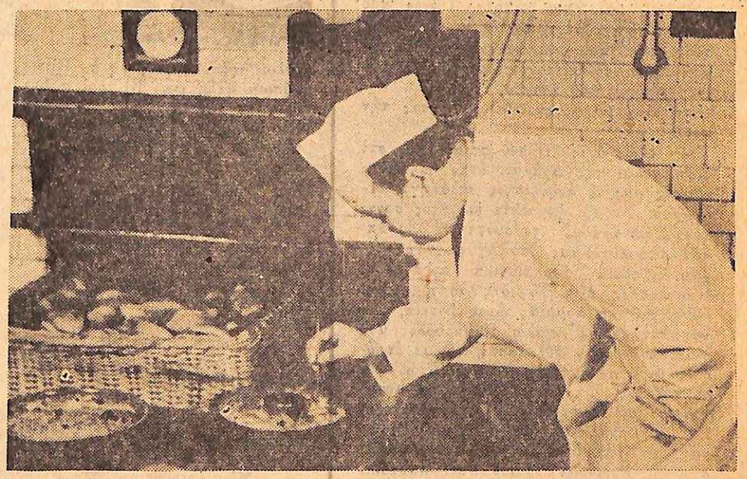

Ὁ Χέλγκε Ροσβένγκε ἐξετάζει τὰ...ψωμιά του, ποὺ μόλις τὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν φοῦρνο!

❁

Ἕνας τενόρος...ψωμᾶς!

Ο ΧΕΛΓΚΕ ΡΟΣΒΕΝΓΚΕ ἔγινε διάσημος τενόρος «κατὰ λάθος» — ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος πράγματι, ὁ τενόρος ποὺ χειροκροτεῖται στὶς Ὄπερες καὶ τὰ στούντιο τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Βιέννης σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους τραγουδιστὰς τῆς ὑφηλίου, ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαίσια καὶ γλυκυτάτη φωνὴ ἔχει γοητεύσει τὸν κόσμο ὁλόκληρο, χρησιμοποιεῖ τὶς ἐλεύθερες ὧρες στὸν.... φοῦρνο του ψήνοντας ψωμιά!

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἦταν φούρναρης, προτοῦ σπουδάσῃ τραγοῦδι. Ἄλλως τε τὰ ψωμιὰ ποὺ ψήνει στὸν φοῦρνο του δὲν εἶνε συνηθισμένα ψωμιά. Ὁ Χέλγκε Ροσβένγκε μπορεῖ νὰ ἔγινε ἕνας μεγάλος τενόρος χάρις στὸ περίφημο μέταλλο τῆς φωνῆς του, στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι χημικός.

Πρὸ ὀλίγου μάλιστα καιροῦ ἐπέτυχε νὰ φέρῃ εἰς πέρας μιὰ μεγάλη ἀνακάλυψη. Κατώρθωσε ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις καὶ πειράματα νὰ ἐφεύρῃ ἕνα τρόπο ἐξοικονομήσεως τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου (τοῦ προζυμιοῦ), οὕτως ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται πολὺ φθηνότερο ψωμὶ χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτα ἀπὸ τὴν θρεπτικότητα καὶ τὴ γεύση του. Τὴν ἐφεύρεση αὐτὴ ἀγόρασε ἤδη ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις.

Ὅταν κανεὶς βρίσκεται μὲ τὸν Χέλγκε στὸ ἐργαστήριό του — στὸν φοῦρνο του μᾶλλον — ξεχνᾷ ὅλως διόλου τὸν περίφημο τενόρο. Μπροστά του βρίσκεται μόνο ὁ φούρναρης - χημικός, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὰ τζάκια του, τὶς φόρμες του καὶ τὰ ψωμιά του.

Ἐπίσης πολλοὶ λίγοι ἄνθρωποι γνωρίζουν ὅτι στὸ ὡραῖο σπίτι ποὺ ἔχει ὁ Ροσβένγκε στὸ Βανζέε, δίπλα στὸ ἐργαστήριό του, εἶναι ἕνα δωμάτιο, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ ὡραιότατες ἐλαιογραφίες. Καὶ τὶς ἐλαιογραφίες αὐτὲς τὶς ἔχει ζωγραφίσει ὁ ἴδιος. Εἶναι δύσκολο νὰ ϑρῇ κανεὶς σ' ὅλο τὸν κόσμο ἕναν τενόρο μὲ τόσο πολύπλευρο τάλαντο.

Περιμένοντας ἕνα ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ...

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

●

Σπανίως μέσα σὲ μιὰ σελίδα συγκεντρώνεται τόσος ἐρωτικὸς πόνος, σπανίως τὸ ἀπελπισμένο παραλήρημα τῆς ἐρωτικῆς ἀναμονῆς ξετυλίγεται τόσο συγκλονιστικὰ ὅσο στὸν μονόλογο ποὺ δημοσιεύομε παρακάτω:

●

«Σ Ε ΠΑΡΑΚΑΛΩ, Θεέ μου κάνε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ τώρα, κάνε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ!

Δὲν θὰ σοῦ ζητήσω τίποτ' ἄλλο, στ' ἀλήθεια! Δὲν θὰ σοῦ ξαναζητήσω τίποτα πιά. Κι' ὕστερα, δὲ σοῦ γρεύω, Θεέ μου καὶ πολλὰ πράγματα! Αὐτὸ γιὰ σένα εἶναι ἕνα τόσο μικρὸ πρᾶγμα, τόσο μικρό, τόσο μικρό... Κάνε μονάχα νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ τώρα! Σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω... Ἴσως, ἂν δὲν τὸ ζητοῦσα τόσο, τὸ τηλέφωνο νὰ χτυποῦσε... Καμμιὰ φορὰ γίνεται ἔτσι! Νὰ μποροῦσα νὰ σκεφτόμουνα τίποτ' ἄλλο... νὰ μποροῦσα. Ἴσως, ἂν μετροῦσα ἴσαμε τὰ πενταχόσια, νὰ χτυποῦσε πρὶν τελειώσω τὸ μέτρημά μου. Θὰ μετράω ἀργά. Δὲν θὰ κλείσω στὸ μέτρημα. Κι' ἂν τύχῃ χτυπήσῃ τὸ τηλέφωνο σὰν θὰ βρίσκωμαι στὰ τρακόσια, δὲν θὰ σταματήσω: δὲν θὰ ἀπαντήσω παρὰ μονάχα σὰν θὰ φτάσω στὰ πενταχόσια! Ἕνα... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε...ἕξη... ἑπτά... εἴκοσι πέντε... τριάντα... τριανταπέντε... Ἄ, σὲ παρακαλῶ, τηλέφωνό μου, χτύπησε, χτύπησε!

» Ἄς κυττάξω, γιὰ τελευταία φορά, τὸ ρολόϊ... Δὲν θὰ ξανακυττάξω πιά. Εἶναι ἑφτὰ καὶ δέκα. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ μοῦ τηλεφωνοῦσε στὶς πέντε: «Θὰ σὲ πάρω στὶς πέντε, ἀγαπημένη.» Θαρρῶ ἀληθεια πὼς μὲ εἶπε «ἀγαπημένη». Εἶναι ἀρκετὰ σίγουρη πὼς τὸ εἶπε τότε. Ξέρω μάλιστα πὼς μὲ εἶπε «ἀγαπημένη» δυὸ φορές. Ἡ τελευταία φορὰ ἦταν ὅταν μὲ ἀποχαιρέτησε: «Ὠρεβουάρ, ἀγαπημένη». Εἶχε πολλὴ δουλειὰ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κουβεντιάσω πολλὴν ὥρα στὸ γραφεῖο, ἀλλὰ μὲ εἶπε «ἀγαπημένη» δυὸ φορές... Δὲν μπορεῖ νὰ δυσαρεστήθηκε ποὺ τὸν κάλεσα στὸ τηλέφωνο. Τὸ ξέρω πὼς δὲν πρέπει νὰ τηλεφωνοῦμε στοὺς ἄνδρες... Τὸ ξέρω πὼς αὐτὸ δὲν τοὺς ἀρέσει. Ἂν τὸ κάνῃς, αὐτοὶ ξέρουν πὼς τοὺς συλλογίζεσαι, κι' αὐτὸ γίνεται αἰτία νὰ σ' ἀπορεύγουν. Μὰ ἐγώ, εἶχα νὰ μιλήσω μαζί του τρεῖς μέρες!... Κι' ὕστερα, τὸν ρώτησα μονάχα τί κάνει: ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ρωτήσῃ καθένας. Δὲν μπορῶ νὰ φαν-ταστῶ πὼς τὸν ἐνόχλησα.

» Ὄχι, ὄχι βέβεια, μοῦ τὸ εἶπε κι' ὁ ἴδιος. Καὶ εἶπε ἀκόμα πὼς θὰ μοῦ τηλεφωνοῦσε. Δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ τὸ πῇ. Δὲν τοῦ τὸ ζήτησα! Εἶναι σίγουρη πὼς δὲν τὸ ζήτησα. Καὶ δὲν πιστεύω νὰ μοῦ εἶπε πὼς θὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἔχῃ σκοπό. Σὲ παρακαλῶ Θεέ μου, κάνε νὰ μὴν εἶναι ἔτσι! Σὲ παρακαλῶ...»

«Θὰ σὲ πάρω στὶς πέντε, ἀγαπημένη. Ὠρεβουάρ, ἀγαπημένη.» Εἶχε δουλειά, ἤτανε διαστικός, εἶχε κόσμο τριγύρω του, κι' ὡστόσο μὲ εἶπε «ἀγαπημένη» δυὸ φορές. Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε σὲ μένα, εἶναι δικά μου! Εἶναι δικά μου, ἀκόμα κι' ἂν δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ πιά. Ὠ! μὰ αὐτὸ εἶναι τόσο λίγο! Δὲν φτάνει... Δὲν φτάνει καθόλου, ἂν δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ. Σὲ παρακαλῶ, Θεούλη μου, κάνε νὰ τὸν ξαναδῶ! Θὰ εἶμαι καλή, θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω, ἀληθινὰ καλύτερη, ἂν τὸν ξαναδῶ. Ἂν μοῦ τηλεφωνοῦσε. Ἄχ! Κάνε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ, τώρα. Ἄχ! Εὐδόκησε νὰ μὴ δῇς ἀσήμαντη τὴν παράκλησή μου, Κύριέ μου. Εἶσαι κουρασμένος, δέβαια ἔτσι ἄσπρος καὶ γέροντας, μὲ ὅλους τοὺς ἀγγέλους τριγύρω σου καὶ τὰ ἄστρα ποὺ περνοῦνε κοντά σου. Κι' ἐγώ, τολμῶ νἄρθω σὲ σένα νὰ σὲ ἱκετέψω γιὰ ἕνα τηλεφώνημα. Κι' ὅμως, αὐτὸ τὸ τόσο ἀσήμαντο, εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μένα! Εὐσπλαγνίσου με Θεέ μου καὶ κάνε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ τώρα!

» Πρέπει νὰ πάψω. Δὲν πρέπει νὰ κάνω ἔτσι. Νά: ἂς ὑποθέσωμε πὼς ἕνας ἄνδρας λέει σ' ἕνα κορίτσι πὼς θὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ. Ὕστερα τοῦ συμβαίνει κάτι τι ἔκτακτο καὶ δὲν τὸ κάνει. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο τρομερό, δὲν εἶν' ἔτσι; Διάβολε, αὐτὰ συμβαίνουν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὠ, καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα τί συμβαίνει σ' ὅλο τὸν κόσμο; Γιατὶ νὰ μὴ χτυπήσῃ αὐτὸ τὸ τηλέφωνο; Δὲν μπορεῖς νὰ χτυπήσῃς, τηλέφωνο, ἐσύ; Ὠ, ἔτσι γιὰ γοῦστο, δὲν μπορεῖς; Καταραμένο, γυαλιστερό, μαῦρο παλιόπραμμα! Θὰ σὲ τσακίσω, συχαμένο, καὶ θὰ σοῦ σπάσω τὴ μαύρη σου μορφή καὶ θὰ σὲ λιανίσω σὲ χίλια κομματάκια. Κακὸ νὰ σοῦρθῃ!

❁

» Ὄχι, ὄχι, ὄχι! Πρέπει νὰ τ' ἀφήσω αὐτά. Πρέπει νὰ συλλογιστῶ κάτι ἄλλο. Νά, τί θὰ κάνω: θὰ βάλω τὸ ρολόϊ στὴν ἄλλη κάμαρα, γιὰ νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ τὸ ὀλέπω. Ἂν χρειαστῇ νὰ τὸ κυτάξω, θὰ πρέπει νὰ πάω ὡς τὴν κάμαρα, κι' ἔτσι θὰ ἔχω κάτι νὰ κάνω. Ἴσως πρὶν τὸ ξανακυττάξω νὰ μοῦ ἔχῃ τηλεφωνήσει. Θὰ εἶμαι τόσο εὐγενικὴ μαζί του ἂν τηλεφωνήσῃ... Ἂν μοῦ πῇ πὼς ἀπόψε δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ἰδωθοῦμε, θὰ τοῦ πῶ: «Πολὺ καλά, ἀγαπημένε.» Βέβαια, δὲν ἔχει σημασία. Θὰ εἶμαι ὅπως τὸν πρώτο καιρὸ ποὺ τὸν γνώρισα. Μπορεῖ τότε νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἀκόμη. Ἤξουνα πάντα τόσο εὐγενικά, στὴν ἀρχή! Δὲν πο-

νοῦσα ἀκόμη οπως πονῶ τῶρα... Ὦ, εἶναι κανεὶς εὐγενικὸς μὲ ἕνα πρόσωπο ποὺ τὸ ἀγαπάει. Ὡστόσο, φαίνεται πως τοῦ ἀρέσω κόμα λιγάκι. Ἀλλοιώς, δὲν θὰ μὲ ἔλεγε «ἀγαπημένη» δυὸ φορές, σήμερα, ἂν δὲν τοῦ ἄρεσα πιά. Δὲν τελείωσαν λοιπὸν ὅλα, φτάνει νὰ τοῦ ἀρέσω ἀκόμα τόσο-δά. Κύτταξε, κύριε, ἂν μοῦ τηλεφωνήσῃ, δὲν θὰ σοῦ γυρέψω πιὰ τίποτε ἄλλο. Θὰ εἶμαι τόσο εὐγενικὴ μαζί του, τόσο χαρούμενη! Ὅπως ἤμουνα πρῶτα, καὶ τότε θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀκόμα λίγο... Καὶ τότε, δὲ θὰ σοῦ ξαναζητήσω τίποτα πιά. Λοιπόν, γιὰ χάρη στὸ ζητῶ Θεέ μου, δὲν κάνεις νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ; Γιὰ χάρη στὸ ζητῶ, γιὰ χάρη! Ἂν δὲν μοῦ τηλεφωνήσῃ, θὰ πῇ πὼς εἶναι θυμωμένος μαζί μου. Θὰ μετρήσω πάλι ἴσαμε τὰ πεντακόσια καὶ ἂν δὲν μὲ φωνάξῃ πρωτήτερα, θὰ πῇ πὼς δὲν θὰ μὲ βοηθήσῃς ποτὲ πιά, γιατὶ δὲν τὸ ἀξίζω. Ἕνα— δύο— τρία—τέσσερα— πέντε — ἕξη—ἑπτά... δέκα... δεκαπέντε...εἴκοσι... εἴκοσι πέντε.

❁

» Δὲν πρέπει! Δὲν πρέπει νὰ κάνω ἔτσι. Ἂς ποῦμε πὼς ἄργησε λιγάκι νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ... Δὲν εἶναι σωστὸ πρᾶγμα νὰ γίνωμαι ὑστερική. Μπορεῖ νὰ μή μοῦ τηλεφωνήσῃ καὶ καθόλου... Μπορεῖ νἄρθῃ ἐδῶ κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ. Θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ μέ δῇ νὰ κλαίω. Ἐκείνου δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ κλαίω. Αὐτὸς δὲν κλαίει. Κι' ὅμως θὰ ἤθελα τόσο νὰ μποροῦσα νὰ τὸν κάνω νὰ κλάψῃ! Ἐκεῖνος δὲν ἔχει ποτὲ τέτοια ἐπιθυμία... Θαρρῶ μάλιστα πὼς δὲν ξέρει καθόλου πόσο μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω. Θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσε νὰ τὸ μάθαινε χωρὶς νὰ τοῦ τὸ πῶ. Στοὺς ἄνδρες, δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ τοὺς λέμε πὼς μᾶς ἔχουνε κάνει νὰ κλάψωμε. Δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ τοὺς λέμε πὼς εἴμαστε δυστυχισμένες ἐξ αἰτίας τους. Ἂν τοὺς τὸ ποῦμε, λένε πὼς εἴμαστε ὑπερβολικές. Ἴσως ἔρθει δῶ κατ' εὐθεῖαν. Μπορεῖ νὰ εἶναι κιόλας στὸ δρόμο. Μπορεῖ νὰ τοῦ συμβαίνῃ τίποτα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν φανταστῶ ξαπλωμένο, ἀκίνητο, νεκρό. Κι' ὅμως, τί τρομερό, Θεέ μου! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἤθελα, νά, θὰ ἤθελα νὰ πέθαινε. Αὐτὸ εἶναι ἀπαίσιο. Ὡστόσο, ἂν πέθαινε θὰ ἦταν δικός μου! Δὲν θὰ συλλογιζόμουνα πιὰ τίποτα, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα... Θὰ θυμόμουνα μόνο τὶς εὐτυχισμένες μέρες! Ὅλα θὰ ἦταν ἀραῖα! Ναί, θὰ ἤθελα νὰ πέθαινε...

» Θεέ μου! Θεέ μου! Συγχώρεσέ με γι' αὐτὰ ποὺ σκέπτομαι! Εἶμαι μιὰ τιποτένια! Εἶναι φρικτὸ νὰ ποθῆς νὰ πεθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος, μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν σοῦ τηλεφώνησε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ ὥρισε... Μπορεῖ τὸ ρολόϊ νὰ πηγαίνῃ μπροστά. Μπορεῖ ἐκεῖνος νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ τηλεφωνήσω ἐγώ. Νὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω! Νὰ μποροῦσα νὰ τηλεφωνήσω!

❁

» Δὲν πρέπει, δὲν πρέπει, δὲν πρέπει! Θεέ μου, μή μ' ἀφήσῃς νὰ τοῦ τηλεφωνήσω! Σὲ παρακαλῶ, ἐμπόδισέ με νὰ τὸ κάνω! Δὲν σοῦ ζητῶ πιὰ νὰ κάνῃς νὰ κλίνῃ ὑποφέρω. Δός μου μονάχα λίγη δύναμη! Μή μ' ἀφήνεις νὰ ἐλπίζω. Μ'ἀφήσῃς νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Σὲ παρακαλῶ, μή μ' ἀφήνεις νὰ ἐλπίζω, καλὲ Θεέ μου!

» Δὲν θέλω νὰ τοῦ τηλεφωνήσω! Δὲν θὰ τοῦ ξαναπῶ τηλεφωνήσω ποτὲ πιὰ ὅσο ζῶ. Καλύτερα νὰ πάω στὸ διάβολο παρὰ νὰ τοῦ τηλεφωνήσω. Ἂν θέλῃ τὸ καλό μου, μπορεῖ νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ ἐκεῖνος. Ξέρει ποῦ βρίσκομαι. Ξέρει πὼς τὸν προσμένω ἐδῶ. Αὐτὸς εἶναι τόσο σίγουρος γιὰ μένα, τόσο σίγουρος... Ἀναρωτιέμαι, γιατὶ μᾶς παραμελοῦνε τόσο μόλις βεβαιωθοῦνε γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἤτανε τόσο γλυκὸ, τόσο ἐξαίσιο, ἂν ἤμουνα κι' ἐγὼ σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη του... Πόσο θἄθελα νὰ τὸ ξέρω αὐτό, κι' ἂς ἔδινα τὴ ζωή μου!

❁

» Κι' ὅμως, θἄτανε τόσο εὔκολο νὰ τοῦ τηλεφωνήσω! Θὰ μάθαινα τότε τί συμβαίνει. Μπορεῖ νὰ μήν ἤτανε κουταμάρα: Μπορεῖ νὰ ζήτησε κι' ἐκεῖνος νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ζήτησε καὶ ξαναζήτησε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ πάρῃ γραμμή. Δὲν τὰ λέγω αὐτὰ γιὰ νὰ παρηγορηθῶ: συμβαίνει κάποτε κι' ἔτσι!...

❁

» Ὦ, Θεέ μου, κράτησέ με μακρυὰ ἀπὸ τὸ τηλέφωνο! Κάνε με νὰ ἔχω ἀκόμη λιγάκι περηφάνεια. Αἰσθάνομαι τόσο τὴν ἀνάγκη της. Θαρρῶ πὼς εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ θὰ μοῦ μείνῃ στὸ τέλος. Ἀχ! Κι' ὅμως ποιὰ σημασία ἔχει ἡ περηφάνεια τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πάψω νὰ τὸν σκέπτωμαι; Ποὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτό μου νὰ τὸν ζητᾷ μ' ὅλες τὶς ἶνες τῆς ὑπάρξεώς μου, μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, μ' ὅλη μου τὴ σκέψη, μ' ὅλη μου τὴ δύναμη μ' ὅλο μου τὸ σῶμα;

Μιὰ τέτοια ὑπερηφάνεια μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἕνα αἴσθημα μικρό, κουτό, ἑλεεινό. Νομίζω πὼς ἀληθινὴ ὑπερηφάνεια εἶναι νὰ μήν ἔχῃς ὑπερηφάνεια. Δὲν τὸ λέω αὐτὸ γιατὶ θέλω νὰ τοῦ τηλεφωνήσω. Ὄχι, βέβαια. Εἶναι ἀλήθεια, νοιώθω καλὰ πὼς αὐτὴ εἶναι ἀλήθεια! Θὰ σταθῶ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ψωροπερηφάνεια. Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου, κάνε νὰ μή μοῦ τηλεφωνήσῃ!

❁

» Ἂς προσπαθήσω νὰ σκεφτῶ τίποτε ἄλλο. Ἂς καθήσω ἥσυχα. Νὰ μποροῦσα νὰ ἤμουν λίγο εὐχαριστημένη, ἥσυχη! Ἴσως νὰ μποροῦσα νὰ διαβάσω. Ὠ! Ὅλα τὰ βιβλία μιλοῦνε γιὰ ἀνθρώπους ποὺ θέλουνε μὲ εἰλικρίνεια καὶ μὲ στοργὴ τὸ καλό σου. Γιατὶ γράφουνε μὲ τέτοιο τρόπο; Θὰ εἶμαι ἥσυχη. Αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐκνευριζόμαι. Νά: Ἂς ὑποθέσωμε πὼς αὐτὸς εἶναι κάποιος ποὺ μόλις τὸν γνωρίζω. Ἂς ὑποθέσωμε πὼς ἐγὼ εἶμαι ἕνα ἄλλο κορίτσι. Τότε θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσα καὶ θὰ τοῦ ἔλεγα:

«Μπᾶ, τί ἔχεις πάθει.» Νά, θὰ ἦταν σωστὸ νὰ φερθῶ ἔτσι καὶ δὲν θὰ τὸ σκεφτόμουνα καθόλου. Γιατὶ νὰ μή μπορῶ νὰ εἶμαι ἀδιάφορη καὶ φυσική, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ; Μπορῶ νὰ εἶμαι. Πρέπει νὰ μπορῶ νὰ εἶμαι. Θὰ τὸν καλέσω καὶ θὰ τοῦ μιλήσω εὐγενικὰ καὶ εὐχάριστα.

❁

Θεέ μου, δὲν θὰ βοηθήσῃς ἀληθινὰ νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ; Δὲν σοῦ γυρεύω νὰ τὸν κάνῃς νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ τούτην ἀκριβῶς τὴ στιγμή, φτάνει νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ σὲ λιγάκι. Θὰ μετρήσω σιγὰ καὶ ὥς τὸ τέλος. Ἂν δὲν μοῦ τηλεφωνήσῃ πρὶν τελειώσω, θὰ τοῦ τηλεφωνήσω ἐγώ. Θὰ τὸ κάνω. Ἀχ, σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου, κάνε νὰ μὲ πάρῃ πρὶν φτάσω στὰ πεντακόσια! Σὲ παρακαλῶ καλέ μου Θεέ σὲ παρακαλῶ... Ἕνα-δυό-τρία-τέσσερα-πέντε-ἕξη-ἑπτά... δέκα... εἴκοσι... εἴκοσι... εἴκοσι πέντε... τριάντα... τριάντα πέντε...σαράντα...»

ΤΟΥΛΛΙΟ ΛΑΝΤΕΡΙ

Ὁ δεκάλογος τῆς ΕΞΟΧΗΣ

1.— Ἐφέτος, ἡ ἐξοχή σου πρέπει νὰ τείνῃ περισσότερο πρὸς τὴν ἀνάπαυση παρὰ στὴν διασκέδασή. Καὶ μὴ παραπονεῖσαι γι' αὐτό, ἐπειδὴ τὴν ὥρα ποὺ ἐσὺ ἀπολαμβάνεις ἤρεμα τὴν ὡραία φύση, ἄλλοι θυσιάζουν τὴ ζωή τους στὰ μέτωπα τοῦ πολέμου.

2.— Ἂν στὶς διακοπὲς συμβῇ νὰ συμπαθήσῃς κάποιο πρόσωπο μὴ διερωτᾶσαι πόσον καιρὸ θὰ μπορέσῃς νὰ ἀπολαύσῃς τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ γίνῃς εὐτυχὴς ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή.

3.— Ἡ ἀμμοθεραπεία εἶναι θαυμάσιο μέσο γιὰ 'ν' ἀποκτήσουν ὑγεία τὰ κορίτσια ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ὡραῖο προσωπάκι καὶ μᾶλλον ἄσχημο σῶμα.

4.— Προσπάθησε νὰ συμβιβάσῃς τὴν ἀνάπαυσή σου στὴν ἐξοχὴ μὲ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἀνώμαλη κατάστασις τοῦ κόσμου.

5.— Τὰ εἰδύλλια ποὺ πλέκουν οἱ δεσποινίδες καὶ οἱ νέοι στὴν ἀροῦγιαλιὰ, πρέπει νὰ καταλήγουν στὴν ἐκκλησία.

6.— Μὴ ξεχνᾶτε πὼς οἱ περίπατοι ἔχουν καὶ ὡς σκοπὸ νὰ χωρίζεται ἡ συντροφιὰ κατὰ ζεύγη. Μὴ μένεις λοιπὸν ἀδιάκοπα πλάϊ στὸν καλύτερό σου φίλο ἢ πλάϊ σὲ μιὰν ἀρραβωνιασμένη νέα.

7.— Μὴν ὑποχρεώνετε ποτὲ ἕναν νέο νὰ σᾶς κόψῃ ἕνα λουλοῦδι ποὺ βρίσκεται στὰ χείλη τῆς ἀβύσσου γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξῃ τὸν ἔρωτά του. Ἐκεῖνος θὰ ζητήσῃ ἀργότερα μιὰ σύντροφο λιγώτερο ἀπαιτητική.

8.— Μὴν κάνετε ἐφέτος πολλὲς τουαλέττες. Οἱ περισσότερες δὲν δικαιολογοῦν τὴν μεγάλη πολυτέλεια, ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ εἶναι ἐπίδειξις μεγάης κομψότητος, ἀλλὰ δὲν φανερώνει καὶ πολὺ μυαλό.

9.— Ὅλα τὰ κορίτσια στὴν ἐξοχὴ εἶναι πολὺ φίλαθλα. Τὸ σπὸρ ὅμως στὸ ὁποῖον ἀσκοῦνται ἰδιαιτέρως εἶναι νὰ φλυαροῦν ἀδιάκοπα γιὰ ὅλα τὰ σπὸρ καὶ νὰ μὴ παίρνουνε μέρος σὲ κανένα μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι βρίσκονται στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν.

10.— Ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὴν ἐξοχὴ, μὴν ἀπελπίζεσθε. Μπορεῖτε νὰ χείψετε μερικὲς μέρες καὶ ἀρχίσατε ἔπειτα νὰ διηγῆσθε στὸν κόσμο πὼς ἐπιστρέφετε ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀφοῦ θὰ τὸ λέτε διαρκῶς, θὰ τὸ πιστέψετε καὶ σεῖς καὶ οἱ ἄλλοι!

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Στὸ περιδώριο τῆς ἱστορίας μας

Η ΑΛΑΝΗ

Ἡ βάρβαρη πριγκήπισσα ποὺ κατέκτησε ἕναν αὐτοκράτορα

Η ΟΜΟΡΦΗ, ἡ ἀρχοντικὴ δαπίλισσα Ζωή, εἶχε πεθανει πιὰ στὰ ἑόδομῆντα δυό της χρόνια. Μολονότι τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔτρεμε ὁλόκληρη, καὶ τὸ μυαλό της εἶχε χασει τὴν διαύγειά του, τὸ πρόσωπό της, πάντοτε ἀρρυτίδωτο καὶ βελουδένιο, κρατοῦσε τὴν πρωτινή του ὁμορφιά!

Μὲ τὸν θάνατό της, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ἔμενε γιὰ τρίτη φορὰ χῆρος. Ἡ ἐκκλησία ἀπαγόρευε τέταρτο γάμο· μὰ ὁ ἀθλητικὸς αὐτοκράτωρ μὲ τὴν θερμὴ καρδιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς γυναῖκα. Ἡ Σκληραινα, ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς του, εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ καὶ παρὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς μαυσωλεῖο ποὺ τῆς ἔστησε, ἦταν μοιραῖο νὰ μὴ μείνῃ γιὰ πάντα πιστὸς στὴν ἀνάμνησή της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε σταλῆ στὴν βασιλεύουσα ὡς ὅμηρος ἡ κόρη ἑνὸς βαρβάρου, τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἀλανῶν; Ὅπως ὅλοι οἱ δικοί της, ἦταν καὶ ἐκείνη τελείως ἄξεστη καὶ ἀμόρφωτη, καὶ φοροῦσε ἀκόμη τὰ χονδροειδῆ ροῦχα τῆς πατρίδος της.

Κανένας ζωγράφος δὲν θὰ τὴν ἔπαιρνε ποτὲ γιὰ ὑπόδειγμα, γιατὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της δὲν εἶχαν καμμιὰ ἁρμονία. Μὰ κάτω ἀπὸ τὰ πυρόξανθα μαλλιά της, πούχαν τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, τὸ δέρμα της ἄστραφτε μὲ τὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιοῦ τῆς μακρυνῆς πατρίδος της.

Τὸ βλέμμα τοῦ αὐτοκράτορος τὴν ξεχώρισε εὐθὺς ἀνάμεσα στοὺς ὁμήρους. Ἡ νεανική της δροσερότης ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἑλκύσῃ τὸν μεσόκοπο πιὰ Κωνσταντῖνο.

Μὲ τὴν πρόφαση πὼς ἀφοῦ ἦταν βασιλοπούλα, τῆς ἄρμοζαν ἰδιαίτερες περιποιήσεις,ὁ αὐτοκράτωρ τὴν ἐπισκέφθη τὴν ἑπομένη, τῆς ἔκανε μερικὰ φιλοφρονήματα καὶ τῆς προσέφερε γιὰ δῶρο μιὰ χρυσοποίκιλτη βυζαντινὴ φορεσιά. Ἡ βάρβαρη πριγκήπισσα θαμπώθηκε ἀπὸ τὶς περιποιήσεις αὐτὲς τοῦ αὐτοκράτορος, τὶς τόσο πρωτοφανεῖς γιὰ κείνη καὶ ἔτσι... δὲν ἄργησαν νὰ συνδεθοῦν στενά...

Μὰ ἡ Ἀλανὴ ὅσο καὶ ἂν εἶχε θαμπωθῆ ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα μεγαλεῖα τοῦ ἰσχυροῦ φίλου της, δὲν παράβλεπε πὼς ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἦταν πιὰ νέος.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀκριβῶς, κάποιος αὐλοκόλακας, ὁ Βοΐλας, ποὺ συνόδευε τὸν αὐτοκράτορα παντοῦ, ἀκόμη καὶ στὶς ἐπισκέψεις του στὴν ξένη πριγκήπισσα, ἄρχισε νὰ γλυκοκυττάζῃ κι' ἐκείνος τὴν αὐτοκρατορικὴ εὐνουμένη. Πρόσεξε πὼς ἡ ὄμηρος, παρὰ τοὺς ἀγροίκους τρόπους της εἶχε ἀρκετὸ θέλγητρο ὡς γυναῖκα καὶ ἄρχισε νὰ φλερτάρῃ τὴν Ἀλανή. Κι' ἦταν τόσο τὸ θράσος του. ὥστε μπροστὰ στὸν ἴδιον τὸν Ἰσαπόστολο τῆς ἔριχνε ματιὲς φλογερές. βαρυαναστέναζε, τὶς πετοῦσε γλυκόλογα κι' ἡ βάρβαρη, πάντα καλόβολη, εὕρισκε ἐπιθυμητὴ τὴν καινούργια αὐτὴ περιπέτεια καὶ ἐνεθάρρυνε τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ νεαροῦ ἀκολούθου.

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἀντιλαμβανόταν, ἢ μᾶλλον προσποιόταν ὅτι δὲν καταλάβαινε τὴν κωμωδία αὐτὴ καὶ μὲ τὴν συνηθισμένη του γενναιοδωρία ἄρχισε νὰ γεμίζῃ δῶρα τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ἄλλοτε ἁπλοντυμένη Ἀλανὴ φοροῦσε τώρα ροῦχα ἀπὸ καμουχᾶ καὶ ἀπὸ βλατί, χρυσοῦφαντα, μαργαριτοκέντητα. Ἀμάθητη στὴν τόση πολυτέλεια, περνοῦσε τώρα τὴν ἡμέρα της ἀλλάζοντας φορέματα. Ποτὲ δὲν παρουσιαζόταν μὲ τὴν ἴδια στολὴ καὶ εἰδῶν-εἰδῶν κοσμήματα συνώδευαν κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς φορεσιές της. Ἀπὸ τὸν καρπὸ ὥς τὸν ἀγκῶνα τὰ χέρια της ἦταν σκεπασμένα μὲ βραχιόλια. Βαρειὰ μαργαριτάρια κρεμόταν ἀπὸ τ' αὐτιά της, καὶ πολύτιμα περιδέραια στόλιζαν τὸν λαμό της. Ἀντὶ ζώνης, συνήθιζε νὰ φορᾷ ἕνα χρυσὸ δικτυωτό, σκεπασμένο ὁλόκληρο ἀπὸ πέτρες ἀνάλογες μὲ τὸ χρῶμα τῆς φορεσιάς της, καὶ ποὺ σὲ κάθε της κίνηση ἀστραποβολοῦσαν καὶ τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ κάποιο ὑπερφυσικὸ πλάσμα.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Μονομάχος φόρτωνε μὲ τόση πολυτέλεια τὴν εὐνουμένη του, ὁ Βοΐλας, ὁ ταπεινὸς ἀντεραστής του, ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ γιὰ νὰ κρατήσῃ ὁλόκληρη δική του τὴν γοητευτικὴ βάρβαρο.

Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς ποὺ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνουν στὸν αὐτοκρατορικὸ κοιτῶνα, ἀπεφάσισε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Κωνσταντῖνο ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ κοιμόταν. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἀκριβῶς θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἀπόφασή του αὐτή, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ὡρισμένη ὥρα τῆς δολοφονίας, ἕνας ἔμπιστός του ὡρμησε στὰ βασιλικὰ διαμερίσματα καὶ τοὺς κατήγγειλε στοὺς φρουρούς.

Ἔτσι ἡ ἀπόπειρα ματαιώθηκε καὶ ὁ Βοΐλας συνελήφθη. Ὁ Κωνσταντῖνος, νεμᾶτος γενναιοφροσύνη, συγχώρησε τὸν ἄπιστο αὐλικὸ καὶ ἀρκέσθηκε νὰ τὸν ἐξορίσῃ γιὰ λίγο στὴν Πρίγκηπο.

Ἡ ἀγάπη του ὅμως γιὰ τὴν γοητευτικὴ Ἀλανὴ μεγάλωνε καθημερινῶς. Δὲν ἤξερε πὼς νὰ τῆς δείξῃ τὴν λατρεία του καὶ διαρκῶς φανταζόταν ὅτι κάποιος θανάσιμος θὰ τοῦ τὴν ἔκλεβε. Τῆς ὥρισε λοιπὸν τιμητικὴ φρουρὰ, τῆς ἔδωσε τὸν τίτλο τῆς Σεβαστῆς— ποὺ ἐκεῖνος ἄλλοτε εἶχε δημιουργήσει γιὰ μιὰν ἄλλη εὐνουμένη του, τὴν Σκληραινα—καὶ ἡ βάρβαρη ξένη ἄρχισε νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις γιὰ κάθε τι: ὅσοι ἤθελαν κάποια χάρη, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τῆς τὸ ποῦν καὶ ὁ Μονομάχος ἦταν πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ κάθε της ἀπαίτηση.

Συγχρόνως οἱ κρουνοὶ τοῦ δημοσίου ταμείου εἶχαν ἀνοίξει ἀστείρευτοι πρὸς χάριν της. Οἱ φόροι τοῦ δημοσίου διωχετεύοντο στὰ πάλλευκα χεράκια της, καὶ ἐκείνη ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ σπαταλήσῃ ἐπάνω της ὅλον αὐτὸν τὸν θησαυρόν, ἔστελλε φορτώματα ὁλόκληρα στὸν πατέρα της, ποὺ θὰ εὐλογοῦσε τὴν τύχη γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς κόρης του!...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀλανὴ δὲν θεωροῦσε ἀναγκαῖο νὰ μένῃ πιστὴ στὸν γέρο αὐτοκράτορα. Ὁ Βοΐλας εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ τὸ παλιὸ εἰδύλλιο εἶχε ζωντανέψει.

Μιὰ μέρα μάλιστα ὁ νεαρὸς αὐλικὸς εἶχε τὸ θράσος νὰ γνέψῃ στὴν φίλη του μπροστὰ στὸν ἴδιον τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Κωνσταντῖνος ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν κωμωδία, δὲν φάνηκε νὰ πειράχθηκε πολύ. Εἶχε κι' ἐκεῖνος τόσες φορὲς ἀπατήσει τὴν σύζυγό του Ζωή, καὶ ἐκείνη τοὺχε δείξει τόση ἀνεκτικότητα ὥστε ἦταν τώρα ἐπιεικὴς στὰ σφάλματα τῶν ἄλλων.

— Ἡ ἐξορία δὲν σὲ σωφρόνισε! ἀρκέσθηκε νὰ πῇ στὸν Βοΐλα.

Τὸ παράξενο αὐτὸ τρίγωνο κράτησε λίγο ἀκόμη. Ὁ βασιλιᾶς πέθανε καὶ τότε ἡ Ἀλανή, χωρὶς τιμητικὴ φρουρά, χωρὶς θαλαμηπόλους, χωρὶς μεγαλοπρέπεια, ξαναγύρισε ἀνάμεσα στοὺς ὁμήρους ὅπου ἦταν ἡ θέση της, ἀφοῦ προηγουμένως ἀναγκάσθηκε νὰ ἀφήσῃ τὸν τίτλο τῆς Σεβαστῆς.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος
(Ἀπὸ ἀνάγλυφο τῆς ἐποχῆς)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τὰ ἐλαφρὰ κορίτσια ἔχουν τὴν ἰδέα πὼς εἶναι ἀρκετὸ νὰ φοροῦν σκοῦρα φορέματα γιὰ νὰ φαίνωνται πολὺ σοβαρὲς καὶ νὰ ξεχωρίζουν.

★ Ὅταν οἱ γυναῖκες [illegible] περισσότερο ἀπὸ ὅ[illegible] φορεσιά τους, συμβαίνει ὅτι δὲν τ[illegible] πιὰ κανεὶς ὅμορφες.

★ Οἱ ἄνθρωποι κλείνουν κάθε τόσο ἕναν τρελλὸ στὸ φρενοκομεῖο γιὰ νὰ πειστοῦνε πὼς αὐτοὶ δὲν εἶναι τρελλοί.

★ Πόσες κουταμάρες θὰ εἶχα κάνει Ρίτα γιὰ σένα, ἂν τυχὸν δὲν τὶς εἶχαν κάνει ἄλλοι πρὶν ἀπὸ μένα!

★ Ἕνας ἔξυπνος ἄνδρας ποὺ ὑποφέρει γιὰ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ πάντα νὰ παρηγορηθῇ μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα κάποιος ἀνόητος θὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ λογαριασμό του.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης

Η ΛΕΣΧΟΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Τὸ ΛΟΝΔΙΝΟ ἔχει τὶς περισσότερες λέσχες — Κλοῦμπ, ὅπως τὶς λένε— ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες πόλεις τοῦ κόσμου μαζί. Οἱ λέσχες τοῦ Λονδίνου εἶναι πάνω ἀπὸ 20.000 καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς περιλαμβάνουν ἑκατοντάδες χιλιάδες μέλη, ἐνῷ ἄλλες ἀριθμοῦν μόνον 3, 2 ἢ ἀκόμη καὶ ἕνα μόνο μέλος. Ἡ λέσχη ποὺ ἔχει σήμερα ἕνα μονάχα μέλος, εἶναι ἡ «Κριμαϊκὴ Λέσχη». Ἡ ἱστορία της εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο (1854 — 1856) οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες ποὺ εἶχαν συμμετάσχει σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Ρώσσων, ἵδρυσαν μιὰ λέσχη ποὺ πῆρε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα. Σιγὰ - σιγὰ ὅλα της τὰ μέλη πέθαναν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, τὸν ταγματάρχη Κρόμπτον. Ὁ ταγματάρχης Κρόμπτον εἶναι σήμερα ὁ πιὸ γέρος ἠλεκτρομηχανικὸς τοῦ κόσμου καὶ ἔκλεισε ἐφέτος τὰ 97 του χρόνια. Ὅταν ὁ Κρόμπτον πῆρε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Κριμαίας ἦταν 11 χρονῶν καὶ δόκιμος τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ «Κριμαϊκὴ Λέσχη» θὰ διαλυθῇ μετὰ τὸν θάνατό του.

Ἡ λέσχη τῶν καρδιῶν!

Ἀλλὰ μὴ νομίσετε πὼς ἡ λέσχη αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ πιὸ παράξενη. Ὑπάρχει ἡ «Λέσχη τῶν καρδιῶν ποὺ δὲν εἶναι στὴ θέση τους». Μέλη τῆς λέσχης αὐτῆς εἶναι οἱ Ἄγγλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν καρδιά τους... δεξιὰ καὶ ὄχι ἀριστερά! Ἡ λέσχη αὐτὴ ἔχει 14 μέλη.

Ὑπάρχει ἀκόμα ἡ «Λέσχη τῶν λιλιπουτείων», μέλη τῆς ὁποίας εἶναι νάνοι, ἢ τούλάχιστον ἄνθρωποι ποὺ τὸ ἀνάστημά τους δὲν ξεπερνᾷ τὸ 1,20 μ. Ὑπάρχει ἐπίσης ἡ «Λέσχη τῶν προδομένων συζύγων», ποὺ ἀριθμεῖ μερικὲς ἑκατοντάδες μέλη. Οἱ φουκαράδες αὐτοὶ δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ ντροπὴ νὰ διακηρύσσουν δημοσίᾳ αὐτὴ τὴ ἐλάχιστα ἀξιοζήλευτη ἰδιότητά τους.

Ἄλλη λέσχη τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶναι ἡ «Λέσχη τῶν ἰδιωτικῶν ἀστυνομικῶν ἢ ντέτεκτιβ». Στὴν λέσχη αὐτὴ τὰ μέλη της ἔδωσαν τὸ ἀμφιβόλου γούστου ὄνομα «Λέσχη τοῦ ἐγκλήματος».

Θὰ ἦταν, φυσικά, ἀδύνατο καὶ ν' ἀπαριθμήσῃ κανεὶς μονάχα τὶς διάφορες αὐτὲς λέσχες, ποὺ ἡ κάθε μιά τους ἀποτελεῖ ἕνα ἰδιαίτερο κλειστὸ περιβάλλον ὅπου καταφεύγουν τὰ μέλη γιὰ νὰ πιοῦν τὸ οὐΐσκυ, τὸ τζὶν καὶ τὸ μπράντυ τους, γιὰ νὰ παίξουν μπρίτζ, ἢ, ἁπλούστατα, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν καιρό τους.

Ἡ λέσχη τοῦ πλούτου

Ὑπάρχει ὅμως μιὰ λέσχη μὲ τὴν ὁποίαν ἀξίζει νὰ γίνῃ ἰδιαίτερη μνεία: εἶναι ἡ «Λέσχη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου».

Πολὺ κοντὰ στὸ μέγαρο τοῦ βρεττανικοῦ Κοινοβουλίου, ὑψώνεται ἕνα οἰκοδόμημα μὲ 5 πατώματα, ποὺ παρακολουθεῖ ἀδιάφορα, μὲ τὴν γρανιτένια του πρόσοψη, τὴ πλημμυρίλα καὶ τὴν ἄμπωτι τοῦ ἄπειρου πλήθους ποὺ περνᾷ μπροστὰ στὰ πόδια του σὰν θολὸ ποτάμι. Τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ ἐξωτερικῶς φαίνεται σὰν ἄψυχο. Καμμιὰ ἐπιγραφὴ δὲν προδίδει γιατὶ προορίζεται τὸ σιωπηλὸ αὐτὸ ἐνδιαίτημα μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου, ποὺ πίσω ἀπὸ τὰ παραθυρά του, πάντα σκεπασμένα μὲ κουρτίνες, λάμπουν ἄκμα καὶ μέρα μεσημέρι τὰ φῶτα πολυτελῶν πολυελαίων.

Ἔτσι παρουσιάζεται στὰ μάτια τοῦ διαβάτη ἡ «Λέσχη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου» σὰν

Τὰ μέλη ὡρισμένων ἀγγλικῶν λεσχῶν παρίστανται μὲ ἰδιόρρυθμες στολές, ὑπολείμματα τοῦ μεσαίωνος, ὅπως ἡ ἀνωτέρω.

καταφύγιο καὶ πύργος μιᾶς συναγωγῆς ἀτόμων ποὺ ἔμειναν ἀμετάβλητα μέσα στὸ χρόνο καὶ παρακολουθοῦν ἀδιάφορα τοὺς «ἀνθρώπους τοῦ δρόμου». Μοιάζει μὲ διαβολικὸ κοχύλι ποὺ κρύβει μέσα του τὸ μαργαριτάρι τοῦ πλούτου τῆς βρεττανικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἀπὸ τὴν μεγάλη κεντρική του πόρτα σχεδὸν ποτὲ δὲν μπαίνει κανείς. Τὰ μέλη τῆς λέσχης προτιμοῦν νὰ κινοῦν μέσα ἀπὸ μιὰ πορτοῦλα καὶ ἀκόμα καλύτερα νὰ περνοῦν μέσα ἀπὸ μιὰ στοὰ ποὺ συνδέει τὸ ἀνάκτορο τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου μὲ τὴν «Λέσχη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου». Ἀπὸ τὴν στοὰ αὐτὴ διαβαίνουν κάθε μέρα τὰ ἑκάστοτε μέλη τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως γιὰ νὰ πάνε στὴ λέσχη, ἡ ὁποία, ὅπως καταλαβαίνει ὁ ἀναγνώστης, περιλαμβάνει τὰ ἰσχυρότερα πρόσωπα τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας.

5 ἄνδρωποι μὲ 50 ἑκατομμύρια λίρες

Ἀλλὰ τὰ ἰσχυρότερα πρόσωπα δὲν εἶναι πάντοτε καὶ τὰ γνωστότερα στὸ πολὺ κοινό. Νὰ π.χ. ὁ δοὺξ τοῦ Πόρτλαντ, ἕνας σαραβαλιασμένος γεροντάκος 82 χρονῶν, στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ μισὴ σχεδὸν περιοχὴ τοῦ Λονδίνου. Μαζὶ μ' αὐτὸν συγκεντρωμένοι γύρω - γύρω πέντε ἕως ἕξη ἰσχυροὶ κεφαλαιοῦχοι, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν μιὰν ἰδιωτικὴ περιουσία 50 ἑκατομμυρίων λιρῶν, συζητοῦν τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ πηγαίνουν γιὰ νὰ συζητήσουν μαζί τους καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ κυβερνῆτες τῆς ἡμέρας.

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος τῆς Λέσχης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου πρέπει νὰ εἶναι ἀποφοίτος τῶν Πανεπιστημίων τοῦ Ἤττον, τοῦ Χάρου κ'τπ., λόρδος ἐκ καταγωγῆς καὶ ὅσο γιὰ κείνους ποὺ φθάνουν νὰ γίνουν ἀρχηγοὶ κομμάτων, ὅπως οἱ ἐργατικοὶ Γκρήνγουντ καὶ Ἄτλυ, αὐτοὶ γίνονται δεκτοὶ μόνον ἐφ' ὅσον διατηροῦν τὴν θέση τους αὐτή. Ὅταν τὰ κόμματά τους τοὺς ἀνακαλέσουν, κλείνουν γι' αὐτοὺς καὶ οἱ πόρτες τῆς «Λέσχης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου».

Ἡ λέσχη 48

Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη λέσχη μὲ τὸν περίεργο τίτλο: «Λέσχη 48». Ἡ λέσχη αὐτὴ ἀδιαφορεῖ ἀπολύτως γιὰ τὴν διωτικὴ ζωὴ τῶν μελῶν της. Μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς πρωθυπουργὸς ἢ δραπέτης τῶν κατέργων, Πρῶτος λόρδος τοῦ Ναυαρχείου ἢ ὕποπτος ἐπιχειρηματίας. Αὐτὸ ἀφήνει τὴν λέσχη ἀδιάφορη. Δυὸ μόνον ὅροι εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος, ὅροι ποὺ τηροῦνται αὐστηρότατα: Τὰ μέλη νὰ φέρωνται πάντοτε «σὰν τζέντλεμαν» καὶ νὰ πληρώνουν μιὰ χρυσῆ λίρα στερλίνα τὸν μῆνα. «Ἡ Λέσχη 48» εἶχε στὰ τέλη τοῦ 1939 ἀκριβῶς 655 μέλη.

ΚΟΝΡΑΔΟ ΡΟΣΣΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΕΤΑ 20 ΕΤΗ

Ἐκείνη (πρὸς τὸν σύζυγόν της).—Πόσο ἄλλαξες καϊμένε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σὲ πρωγνώρισα! Τότε μοῦ μιλοῦσες διαρκῶς γιὰ τὸ τί αἰσθανόταν ἡ καρδιά σου. Σήμερα δὲν μοῦ μιλᾶς πιὰ παρὰ γιὰ τὸ στομάχι σου καὶ γιὰ τὰ νεφρά σου.

ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ

Ἡ κυρία (πρὸς τὴν νέα ὑπηρέτρια).— Πρόγθες ἔσπασες ἕνα πιάτο. Χθὲς δύο ποτήρια. Σήμερα τὴν κανάτα. Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ σπάσῃς αὔριο.

Ἡ ὑπηρέτρια.—Ἀ! Μείνετε ἥσυχη. Δὲν θὰ σπάσω τίποτα ἐπειδὴ αὔριο ἔχω ἔξοδο.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΝΤΕΚΛΑΡΑΣΙΟΝ

Ὁ ἰατρὸς (πρὸς τὴν ὡραία του ἀσθενῆ). Ὁ πυρετός σας δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου σήμερα. Ὅλα σας τὰ ἄλλα ὅμως μοῦ ἀρέσουν ὑπερβολικά.

ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕ

Ἐκεῖνος.— Εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησες στὴν ζωή σου;

Ἐκείνη. — Ἀλήθεια χρυσό μου. Ὄχι μόνον ὁ πρῶτος ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ συμπαθητικός.

Γαλλικὴ λογοτεχνία

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ,

τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

— Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν ἰατρὸ κ. Καστελλάν;

— Σᾶς ἔχει ὁρίσει συνέντευξη κυρία μου;

— Ὄχι. Προσπάθησα τρεῖς φορὲς νὰ τηλεφωνήσω ἀλλὰ δυστυχῶς ἐστάθη ἀδύνατον. Καθὼς ἔμαθα ἀργότερα, εἶχε χαλάσει τὸ τηλεφωνικὸ δίκτυο τῆς συνοικίας σας. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη, ἦρθα μόνη μου.

— Ὑπάρχουν ἄλλοι τέσσερες μέσα στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς. Ἐλπίζω, ἐν τούτοις, νὰ μὴν ἀναγκασθῆτε νὰ περιμένετε πολύ.

Ἡ ἄγνωστη κυρία, ντυμένη μὲ ἕνα μαῦρο ἁπλὸ φόρεμα, ὑποκλίθηκε καὶ προχώρησε μέσα στὴν μισοσκότεινη αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς. Ἦταν μιὰ αἴθουσα μὲ μέτρια μᾶλλον ἐπίπλωση ποὺ ὁ φωτισμός της δὲν ἦταν ἀρκετός. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἡμίφως εἶδε ἡ ξένη τέσσερα ἄλλα πρόσωπα, τὰ πρόσωπα τῶν πελατῶν ποὺ εἶχαν σειρὰ πρὶν ἀπ' αὐτήν. Κάθησε δίπλα σ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ μικρὸ πάρκο. Ὁ χειμώνας εἶχε μαδήσει τὰ φύλλα του. Ἀραιὰ καὶ ποὺ φαινόταν κανένας περιπατητὴς ὁ ὁποῖος ἀψηφώντας τὴν ψιλὴ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε, ἐννοοῦσε νὰ κάνῃ τὸν ἀπογευματινό του περίπατο.

Ἀφωσιωμένη στὶς σκέψεις της ἡ κυρία, δὲν πρόσεξε πὼς εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἕνας - ἕνας ὅλοι οἱ ἄλλοι πελάτες, καὶ τρόμαξε ὅταν εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ γιατροῦ ποὺ τῆς ἔλεγε:

— Περάστε, κυρία μου! Εἶμαι στὴν διάθεσή σας.

Ὁ γιατρὸς Καστελλὰν ἦταν ἕνας κύριος καμμιὰ πενταριὰ ἐτῶν ποὺ εἶχε ἀκόμη ὅλα τὰ σημάδια μιᾶς πραγματικῆς ἀνδρικῆς καλλονῆς. Τὰ μαλλιά του ἦταν ἀκόμη κατάμαυρα, ἀσφαλῶς βαμμένα. Κι' ὅλο του τὸ ἐξωτερικὸ πρόδινε ἕνα ἄνθρωπο φιλάρεσκο, ποὺ ἔδινε μεγάλη σημασία στὴν ἐμφάνισή του. Ἡ φήμη του ὡς γιατροῦ δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλη. Περισσότερο ἦταν γνωστὸς γιὰ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους ποὺ εἶχε ἀπέναντι στοὺς πελάτες του. Λένε μάλιστα ὅτι τὴν πελατεία του τὴν χρωστοῦσε περισσότερο στοὺς τρόπους του παρὰ στὴν ἐπιστημονική του ἀξία. Μὲ τὴν ἰδίαν αὐτὴν εὐγένεια ὑποδέχθηκε καὶ τὴν ἄγνωστη ἐπισκέπτρια καὶ τὴν κάλεσε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι στὸ γραφεῖο του. Μιὰ ἐπιτραπέζια λάμπα ποὺ φώτιζε τὸ δωμάτιο, ἔρριχνε ὅλο της τὸ φῶς ἐπάνω στὸ πρόσωπό του, ἐνῷ τὸ πρόσωπο τῆς ἐπισκεπτρίας ἔμενε στὴν σκιά. Μπόρεσε ἐν τούτοις νὰ διακρίνῃ πὼς ἡ ἄγνωστη εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ σιλουέττα, πὼς ἦταν ντυμένη πάρα πολὺ ἁπλᾶ καὶ πὼς φοροῦσε ἕνα δακτυλίδι μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλες πέτρες ποὺ δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ εἶναι ψεύτικες. Διαφορετικὰ θ' ἀντιπροσώπευαν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, κυρία μου; τὴν ρώτησε ὑποχρεωτικά.

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα. Πρόκειται γιὰ κάποιο ἄρρωστο παιδάκι.

Στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς της, ὁ γιατρὸς ἀνατινάχθηκε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ πλησίασε ὅσο περισσότερο μποροῦσε τὴν ἄγνωστη.

— Μάρθα, φώναξε. Σεῖς! Σεῖς ἐδῶ;

Τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰν ἀπάντηση. Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα χαμόγελο ποὺ πρόδινε περιφρόνηση μαζὶ καὶ ἱκανοποίηση. Ὁ Καστελλὰν σταύρωσε τὰ χέρια του.

— Μοῦ ἐξηγῆτε σᾶς παρακαλῶ γιὰ ποιὸν λόγο ἤρθατε ἐδῶ; τὴν ρώτησε.

Ἐκείνη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν ἔκπληξή σας. Κάτω στὴν πόρτα ὑπάρχει μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ λέει: «Δόκτωρ Ροζὲ Καστελλάν. Ὧραι ἐπισκέψεως 2—4». Νομίζω ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ δίνει τὸ δικαίωμα σὲ ὁποιονδήποτε ἔχει τὴν ἀνάγκη σας νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ.

— Πρὸς Θεοῦ! Μιλᾶτε πιὸ σιγά. Ἀγνοεῖς ἴσως ὅτι ἔχω παντρευθῆ καὶ ἡ γυναῖκα μου βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ἡ Μάρθα ξέσπασε σὲ ἕνα δυνατὸ γέλιο:

— Ἀλήθεια; Δεχθῆτε τότε τὰ συγχαρητήριά μου. Τί περίεργη σύμπτωσις! Τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ παντρεμένη....

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, κυρία μου;

Εἶχαν γνωρισθῆ δεκαπέντε χρόνια πρίν. Ἐκεῖνος ἦταν ἀκόμη ἕνας νεαρὸς γιατρὸς μὲ μεγάλα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον του. Ἐκείνη ἔδινε μαθήματα ξένων γλωσσῶν γιὰ νὰ κερδίζῃ τὴν ζωή της. Εἶχαν ἀγαπηθῆ καὶ ἡ Μάρθα λὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς θὰ γινόταν κάποτε κυρία δόκτορος Καστελλάν. Ξαφνικὰ ὅμως ἐκεῖνος τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ἡ νέα ἀναγκάσθηκε ν' ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὴν ζωή. Ἡ πόλις στὴν ὁποία ζοῦσανε ἦταν μικρή. Τὸ σκάνδαλο δὲν ἄργησε νὰ μαθευτῆ. Καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ γιὰ τὰ παιδιά του μιὰ δασκάλα ποὺ εἶχε παρόμοιο παρελθόν. Ὁ Καστελλὰν τὴν εἶχε ξεχάσει πιά. Ἐπειδὴ μάλιστα γνώριζε πὼς ἡ ὑγεία της δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐξαιρετική, τὴν θεωροῦσε πεθαμένη. Ἀργότερα ἔκανε ἕναν γάμο ἐντελῶς συμφεροντολογικό, ἐλπίζοντας πὼς θὰ μποροῦσε νὰ διορθώσῃ τὴν καρτέρα του χάρις στὴν προῖκα τῆς γυναίκας του. Μὰ γελάστηκε σ' αὐτό. Ἡ κυρία Καστελλὰν ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν τεράστιες ἀξιώσεις ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ ἡ προῖκα της ἀπεδείχθη ὄχι καὶ τόσον σημαντική. Ἔτσι δὲν κατώρθωσε ὁ γιατρὸς νὰ ἐπιτύχῃ τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ μείνῃ μιὰ ἐπιστημονικὴ μετριότης σὲ μιὰ λουτρόπολη δευτέρας κατηγορίας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συμφοιτητάς του εἶχαν ἀποκτήσει φήμη καὶ περιουσία, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀγωνιζόταν γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὰ μεγάλα ἔξυδα τῆς γυναίκας του.

— Ἀ! ὥστε εἶσαι καὶ σύ... παντὸν, εἶσαστε καὶ σεῖς παντρεμένη; εἶπε.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἀνακούφισε. Εἶχε

φοβηθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἡ παλιά του ἐρωμένη ἐρχόταν γιὰ νὰ τοῦ κάνη σκάνδαλο ἢ νὰ τοῦ ζητήση βοήθεια. Ἀλλὰ μιὰ καὶ ἦταν παντρεμμένη, ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλος. Τὴν κύτταξε προσεκτικὰ καὶ ψιθύρισε:

— Τὶ ὄμορφη ποὺ εἶσα!; Πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— Σσστ! τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ εἰρωνικὸ ὕφος. Προτιμότερο νὰ μιλᾶμε στὸν πληθυντικό. Ἡ κυρία Καστελλὰν βρίσκεται ἐδῶ δίπλα καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούση. Μὴν ξεχνᾶτε ἄλλως τε ὅτι δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω τὰ κομπλιμέντα σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζητήσω τὴν ἐπιστημονική σας βοήθεια.

— Ναί, ναί, εἶπε ὁ γιατρὸς παίρνοντας σοβαρὴ ἔκφραση. Μοῦ μιλήσατε γιὰ κάποιο παιδάκι....

Πρόφερε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις μὲ ἀγωνία ποὺ δύσκολα προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύψη.

— Πρόκειται γιὰ τὸ παιδάκι τοῦ κ. Ντωντύ, εἶπε ἡ Μάρθα.

Ὁ γιατρὸς πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση του :

— Τοῦ κ. Ντωντύ, εἴπατε;

— Μάλιστα. Τὸν γνωρίζετε;

— Μὰ καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν κ. Ντωντύ;

Πράγματι ἦταν στ' ἀληθινὰ πασίγνωστος ὁ βαθύπλουτος καὶ ἰδιόρρυθμος Ἀμερικανὸς ποὺ, Κύριος οἶδε ἀπὸ ποιὰν ἰδιοτροπία, εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν μικρὴ ἐκείνη λουτρόπολη. Εἶχε κτίσει μιὰ πολυτελεστάτη βίλλα, μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο κῆπο γεμᾶτον ἀπὸ σπάνια ἐξωτικὰ φυτά. Ζοῦσε ἐγεῖ μέσα μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ μονάκριβό τους παιδάκι, ἐντελῶς ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὴν ζωή. Μὰ ἀπὸ τὰ λεγόμενα τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν λίγων εὐνοουμένων ποὺ ἔμπαιναν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἴχαν γίνει γνωστὰ τὰ μυθικὰ πλούτη τοῦ Ἀμερικανοῦ. Ὅταν ἐγκατεστάθηκε ἐκεῖ ὁ γιατρὸς Καστελλὰν εἶχε ἐλπίσει νὰ τὸν κάνη πελάτη του. Μὰ οἱ ἐλπίδες του διαψεύθηκαν ἐπειδὴ ἡ οἰκογένεια Ντωτρὺ εἶχε μαζί της ἕναν μόνιμο ἐσωτερικὸ γιατρό. Ὅταν ἄκουσε λοιπὸν πὼς τὸν καλοῦσαν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ παιδὶ τῆς οἰκογενείας, ἔνοιωσε νὰ ἀναβαρρεύουν μέσα του ὅλες οἱ χαμένες του ἐλπίδες. Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νὰ εἶχαν δυσαρεστηθῆ μὲ τὸν ἐσωτερικὸ γιατρό. Μπορεῖ νὰ τὸν εἶχαν διώξει.

— Συνδέεσθε μὲ τὴν οἰκογένεια Ντωτρύ; ρώτησε δειλὰ - δειλὰ τὴν παλιά του φίλη. Μήπως εἶσθε στὴν ὑπηρεσία της...

— Στὴν ὑπηρεσία της; Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀκριβὴς λέξις. Μὰ αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο τὴν στιγμὴ αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἂν δὲν ἐξεφράσθην καλά, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν ἐννοοῦσα φυσικὰ ὅτι ἀνήκετε στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ εἶσθε ἀσφαλῶς ἡ δασκάλα τοῦ παιδιοῦ. Δασκάλα στοὺς πολυεκατομμυριούχους Ντωτρύ. Δὲν εἶναι δίδολου ἀξιοκαταφρόνητη θέσις.

❁

Ὁ δόκτωρ Καστελλὰν παρηκολούθησε πίσω ἀπὸ τὰ στὸρ τοῦ παραθύρου τὴν Μάρθα καθὼς ἔφευγε. Κανένα ἀπὸ τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα τοῦ Ντυτρὺ δὲν τὴν περίμενε στὴν πόρτα. Τὴν εἶδε νὰ προχωθῆ μὲ βιαστικὸ βῆμα, κάτω ἀπὸ τὴν ψυχὴ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε. Μέσα στὸ μυαλό του τριγύριζε ἀδιάκοπα ἡ σκέψις: «Τὶ ὄμορφη ποὺ ἦταν στ' ἀλήθεια ἡ Μάρθα! Ποιὸς νὰ ἦταν τάχα ὁ ἄνδρας της ; Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ εἶναι κανένας σπουδαῖος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἄφηνε τὴν γυναῖκα του νὰ ἐργάζεται σὲ ξένα σπίτια».

Ὅταν χάθηκε πιὰ ἀπὸ τὰ μάτια του ἡ παλιά του φίλη, ὁ γιατρὸς κάθησε στὸ γραφεῖο του, ἔπιασε τὸ ὡραῖο ἀνδρικὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια, καὶ βυθίστηκε σὲ βαθειὰ συλλογή. Μιὰ ἰδέα τὸν βασάνιζε: Πῶς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ γίνη μόνιμος γιατρὸς τῆς οἰκογενείας Ντωτρύ. Ὦ ! Πόσες σκοτοῦρες θὰ ἔβγαζε τότε ἀπὸ τὸ κεφάλι του! Ὁ βαθύπλουτος Ἀμερικανὸς δὲν θὰ τοῦ ἔκανε ποτέ του παζάρια στὸν λογαριασμό. Θὰ εἶχε ἕνα ὡραῖο στρογγυλὸ εἰσόδημα καὶ θὰ εἶχε συγχρόνως καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ βλέπη τὴν Μάρθα, τὴν ὄμορφη Μάρθα ποὺ ἦταν τώρα πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

«Ἀσφαλῶς, θὰ μπορέση νὰ μοῦ φανῆ χρήσιμη — συλλογιζόταν ὁ γιατρός. Εἶνε δασκάλα τοῦ μικροῦ. Καὶ οἱ δασκάλες ἐπηρεάζουν πάντοτε πολὺ τοὺς γονεῖς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Θάρρος, Καστελλάν! Ἴσως ἀνατείλουν καλύτερες ἡμέρες γιὰ σένα».

Λίγην ὥρα ἀργότερα ἑτοιμάσθηκε γιὰ τὴν ἐπίσκεψη στὸ πλουσιόσπιτο τῶν Ντωτρύ. Εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ πάη στὶς ὀκτώ. Ἀλλὰ ἡ ἀδημονία του τὸν ἔκανε νὰ ξεκινήση ἀπὸ τὶς ἑπτάμισι. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει στὸ μεταξύ. Προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ πλουσιόσπιτο στὸ ὁποῖο τὸν τραβοῦσαν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ντωτρὺ καὶ ἡ ὀμορφιὰ τῆς Μάρθας. Ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε ἰδῆ νὰ ἑτοιμάζεται καὶ εἶχε ἀπορήσει γιὰ τὴν μεγάλη φροντίδα ποὺ ἔδινε στὴν ἐμφάνισή του.

— Ποῦ πηγαίνεις τέτοια ὥρα; τὸν ρώτησε. Ἔχεις μιὰ τόσο παράξενη ἔκφραση.....

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ κλείνοντας πονηρὰ τὸ ἕνα του μάτι ἀποκρίθηκε:

— Ἐπαγγελματικὸ μυστικό! Ἂν ἀργήσω νὰ γυρίσω, μὴ θυμώσης ἀγάπη μου. Ἐξαρτῶνται πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν σημερινή μου ἐπίσκεψη.

Ἡ κυρία Καστελλὰν δὲν ζήτησε νὰ μάθη περισσότερα ἐπειδὴ τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς ἀνήγγειλαν πὼς εἶχε ἔρθει ἡ μοδίστρα της γιὰ τὴν πρόβα.

❁

Ὁ ὑπηρέτης ποὺ ὑποδέχθηκε τὸν γιατρὸ στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας, τὸν ὡδήγησε ἀμέσως μέσα στὸν πολυτελέστατο προθάλαμο ποὺ ἦταν στρωμένος μὲ βαρύτιμα χαλιὰ καὶ ποὺ οἱ τοῖχοι του ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ πίνακες τῶν διασήμων ζωγράφων.

— Ἂν εἶχα τὸ ἕνα δέκατον ἀπὸ τὴν ἀξία ὅλων αὐτῶν ἐδῶ μέσα, συλλογίσθηκε ὁ Καστελλὰν, θὰ μποροῦσα ν' ἀνοίξω τὸ πολυτελέστερο ἰατρεῖο στὸ Παρίσι καὶ νὰ γίνω ὁ πιὸ περιζήτητος γιατρός.

Καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, παρουσιάσθηκε μιὰ καμαριέρα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Τὸν ὡδήγησε μέσα σὲ ἕνα πολυτελέστατο σαλονάκι. Μιὰ γυναικεία σιλουέττα σηκώθηκε ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Καστελλὰν ἑτοιμαζόταν κιόλας νὰ κάνη τὴν πιὸ βαθειὰ καὶ τὴν πιὸ εὐγενικὴ ὑπόκλιση τῆς ζωῆς του, μὲ τὴν ἴδια πὼς βρισκόταν μπροστὰ στὴν οἰκοδέσποινα. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ἀναγνώρισε τὴν Μάρθα καὶ ἀρκέσθηκε σὲ μερικὲς τυπικὲς εὐγενικὲς φράσεις.

— Θὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ τὸν κύριο Ντωτρύ; ρώτησε.

—Ὄχι, δυστυχῶς, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα. Ὁ κ. Ντωτρὺ ἀποσύρεται πάντοτε νωρίς. Ὁ γιατρός του, ὁ κ. Οὐγκὲρ, τοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει αὐστηρῶς νὰ ξαπλώνεται ἀργότερα ἀπὸ τὰς ἑπτά.

— Καὶ ἡ κυρία Ντωτρύ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ γιατρός.

— Αὐτὴν, μάλιστα ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Ἀκολουθήστε με, σᾶς παρακαλῶ.

❁

Ἡ νοσοκόμος ποὺ κατόταν δίπλα στὸ κρεββατάκι τοῦ μικροῦ, σηκώθηκε ἀμέσως μόλις τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν.

— Πῶς εἶναι; ρώτησε ἡ Μάρθα.

— Καλύτερα, πολὺ καλύτερα, ἀποκρίθηκε ἡ νοσοκόμος. Νομίζω πὼς εἶναι ἐντελῶς ἀπύρετος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε πάλι ἡ Μάρθα. Πηγαίνετε! Ὅταν σᾶς χρειασθῶ, θὰ σᾶς φωνέξω.

Ὁ Καστελλὰν παραξενεύθηκε λίγο ἀπὸ τὸν ἐπιτακτικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε ἡ παλιά του φίλη. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ἀπεριόριστα δικαιώματα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. «Τόσο τὸ καλύτερο, συλλογίσθηκε. Θὰ μπορέση νὰ μὲ βοηθήση νὰ ἐπιτύχω στοὺς σκοπούς μου».

Πλησίασε στὸ κρεββατάκι καὶ ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸν μισοκοιμισμένο μικρὸ γιὰ νὰ τὸν ἐξετάση. Καθὼς ἀντίκρυσε ὅμως τὸ προσωπάκι του, ἀποτραβήχτηκε τρομαγμένος: τὸ παιδὶ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ μιὰ δική του φωτογραφία ποὺ τὴν εἶχε ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία!

Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ καρφώθηκαν ἐρωτηματικὰ ἐπάνω στὰ μάτια τῆς Μάρθας. Ἐκείνη ὅμως ἦταν ἀφωσιωμένη στὸ παιδὶ ποὺ καθὼς ἀντίκρυσε τὸ ἄγνωστο πρόσωπο τοῦ Καστελλὰν ἄπλωσε τὰ χεράκια του φωνάζοντας:

— Μαμά, μαμά! Μὴ μ' ἀφήσης μονάχο μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ γιατρὸς ὠχρίασε. Γύρισε καὶ κύτταξε κατάπληκτος τὴν Μάρθα. Ὑποχώρησε μερικὰ βήματα, καὶ ἔμεινε γιὰ κάμποσην ὥρα ἄφωνος.

— Εἴσαστε λοιπὸν ἡ κυρία Ντωτρύ, ψιθύρισε μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξή του. Καὶ τὸ παιδὶ αὐτό... Εἶναι... τὸ παιδί μας...

— Ναί, ἀποκρίθηκε ξερὰ ἡ Μάρθα καὶ ἔσφιξε ἀκόμη πιὸ δυνατὰ τὸν μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἐγκατέλειψες γνώριζες πολὺ καλὰ τὴν κατάστασή μου. Ἤξερες ὅτι θὰ γινόμουν μητέρα. Μὰ δὲν μενε χωρὶς πατέρα τὸ παιδί σου. Σήμερα Ντωτρὺ γνωρίζει καλὰ τὸ παρελθόν μου. Τοῦ τὰ διηγήθηκα ὅλα. Ἀλλὰ δὲν μὲ περιφρόνησε.

Ὁ γιατρὸς χαμήλωσε γιὰ λίγο ντροπιασμένος τὸ κεφάλι του. Μὰ δὲν κράτησε γιὰ πολὺ ἡ μετάνοιά του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο αὐτὴν τὴν στιγμὴ, ἦταν νὰ μπορέση ν' ἀποκτήση τὴν θέση τοῦ γιατροῦ στὸ πλουσιόσπιτο. Εἶχε νομίσει στὴν ἀρχὴ πὼς ἡ Μάρθα ἦταν ἡ δασκάλα τοῦ παιδιοῦ. Τώρα ἀνεκάλυπτε πὼς ἦταν ἡ οἰκοδέσποινα. Τόσο τὸ καλύτερο ! Ἀρκεῖ νὰ ἔπαιζε καλὰ τὸν ρόλο του καὶ ἡ δουλειά του θὰ γινόταν εὔκολα.

— Μάρθα. Μικρή μου Μάρθα, τῆς εἶπε. Θυμᾶσαι;...

Προσπάθησε νὰ πιάση τὸ χέρι της.

— Ἀφῆστε με, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ ἀνοίξη ἡ πόρτα.

Τὸν τράβηξε σιγὰ - σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐκεῖ ποὺ περίμενε ἡ νοσοκόμος.

Ὁ γιατρὸς ἔβγαλε μηχανικὰ τὸ καρνὲ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἔγραψε μιὰ συνταγή.

— Πάρτε του αὐτὸ τὸ φάρμακο, εἶπε, καὶ νὰ τοῦ δίνετε μιὰ κουταλιὰ κάθε 3 ὧρες. Θὰ ξαναπεράσω αὔριο γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς πηγαίνει ὁ μικρός.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, τοῦ εἶπε ἡ Μάρθα, ἀλλὰ νομίζω θὰ εἶναι περιττὸ νὰ ὑποβληθῆτε σ' αὐτὸν τὸν κόπο. Αὔριο τὸ πρωὶ γυρίζει ὁ δικός μας γιατρὸς ποὺ ἀπουσίαζε γιὰ δυὸ μέρες. Ἀντίο σας καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ λησμονήσετε νὰ μοῦ στείλετε τὸν λογαριασμὸ γιὰ τὴν σημερινή σας ἐπίσκεψη.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει τώρα μιὰν ἔκφραση σκληρή. Μιλοῦσε μὲ φωνὴ σχεδὸν προστακτική, χωρὶς νὰ δίνη τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπο τοῦ Καστελλάν.

Ἕνας ὑπηρέτης συνώδευσε τὸν γιατρὸ ὡς τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔτσι τελείωσε ἡ πρώτη καὶ τελευταία του ἐπίσκεψη στὸ πλουσιόσπιτο τῶν Ντωτρύ.

— Δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ «ἐπαγγελματικό σου μυστικό», τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του ὅταν εἶδε τὸ μελαγχολικὸ του πρόσωπο. Τὶ νὰ γίνη; Ἔχεις ἀποτύχει σὲ τόσες καὶ τόσες ἄλλες «σπουδαῖες ὑποθέσεις !» Μιὰ ἀποτυχία λιγώτερη, μιὰ περισσότερη, δὲν παίζει καὶ σπουδαῖο ρόλο. Ἐγὼ τούλάχιστον συνήθισα πιά...

Ὁ Καστελλὰν δὲν ἔβγαλε μιλιά. Τὸ μυαλό του τριγύριζε τώρα στὸ ἄρρωστο παιδί του καὶ σ' ἐκείνην ποὺ δὲν ἦταν ἡ δασκάλα του.

ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ

Τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Τὰ παράξενα τῆς καθημερινῆς ζωῆς

ΒΟΥΤΥΡΕΝΙΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙΑ

ΕΙΝΑΙ γνωστὸν ὅτι ἀνάμεσα στὰ πληρώματα τῶν μεγάλων ὑπερωκεανείων βρίσκει κανεὶς ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο συνηθισμένο πρᾶγμα νὰ βρῆ κανεὶς καὶ γλύπτες. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ πλήρωμα τοῦ ὑπερωκεανείου «Κόντε - Ρόσσο» ἀπεκαλύφθη ὅτι περιλαμβάνει καὶ ἕναν γλύπτη. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἰδιόρρυθμο γλύπτη, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὡς πλαστικὴ ὕλη τὸ.... βούτυρο! Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς, ποὺ συνδυάζει τὸ ταλέντο τοῦ μάγειρα μὲ τὸ ταλέντο τοῦ γλύπτη λέγεται Φερούτσιο Τσεμποκίν. Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια διατρέχει τὶς θάλασσες ὅλου τοῦ κόσμου μὲ τὰ ὑπερωκεάνεια, μοιράζοντας τὸν καιρό του ἀνάμεσα στὴν γαστρονομικὴ καὶ στὴν γλυπτικὴ τέχνη.

Ὁ Τσεμποκίν, ποὺ φοίτησε σὲ διάφορες μαγειρικὲς σχολὲς, δὲν πάτησε ὡστόσο τὸ πόδι του σὲ καμμιὰ καλλιτεχνικὴ σχολή. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν γλυπτικὴ γεννήθηκε αὐθόρμητα μέσα του καὶ χρονο ογεῖται ἀ ὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ, παιδὶ ἀκόμα, ἔπλαθε τὰ πρῶτα του ἀγαλματάκια μὲ τὴν ἄμμο καὶ τὸ χιόνι. Ἀργότερα, ὅταν ἔγινε μάγειρος στὰ καράβια καὶ δὲν εἶχε ἄμμο καὶ χιόνι, στράφηκε στὸ βούτυρο, κατ' ἐξοχὴν πλαστικὴ ὕλη, ὅπως λέγει, ἂν καὶ παρουσιάζη δυὸ σοβαρὰ ἐλαττώματα, ποὺ θ' ἀπεθάρρυναν πολλοὺς ἄλλους: λυώνει γρήγορα καὶ ἀπαιτεῖ νὰ τὸ ἐπεξεργάζονται παγωμένο. Γιὰ τὸν Τσεμποκὶν ὅμως τὰ δυὸ αὐτὰ μειονεκτήματα δὲν εἶναι τίποτα. Ἐργάζεται μέσα στὸ ψυγεῖο τοῦ πλοίου, χωρὶς νὰ παραστενοχωρίεται, μὲ θερμοκρασία κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν, ντυμένος μὲ πέτσινη μπλούζα καὶ ἕνα τρίχινο σκοῦφο. Ἀπὸ τὸ ψυγεῖο βγαίνει μονάχα κάπου—κάπου, ὅταν ἀρχίζουν νὰ παγώνουν τὰ δάχτυλά του καὶ ἡ σμύλη δὲν ὑπακούει στὴν καλλιτεχνική του θέλησι. Ὁ Τσεμποκὶν ἐργάζεται χωρὶς

Ὁ Τσεμποκίν.

μοντέλα. Καὶ φυσικὰ, ἡ ἐργασία του μέσα στὸ ψυγεῖο ἀπαιτεῖ μεγίστην ταχύτητα. Κάθε ἀγαλματάκι του πρέπει νὰ τελειώση μέσα σὲ μιὰν ὥρα, ἂν ὁ δημιουργός του δὲν θέλη νὰ διατρέξη τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν παγωνιά. Ἀλλὰ μιὰ ὥρα — διηγεῖται ὁ Τσεμποκὶν — φτάνει γιὰ νὰ μεταμορφωθοῦν τέσσερα κιλὰ βούτυρο σὲ ἕνα ὡραῖο ἀγαλματάκι ποὺ θὰ στολίση τὸ τραπέζι ἑνὸς σπουδαίου ἐπιβάτου ἢ τὸν πάγκο τῶν κρύων φαγητῶν τοῦ ἑστιατορίου τῆς πρώτης θέσεως.

Τὰ ἔργα τοῦ Τσεμποκὶν συγκεντρώνουν τὸν θαυμασμὸ τῶν ἐπιβατῶν καὶ οἱ αἰθέριες γυναῖκες ποὺ πλάθει, γυρίζουν ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι σὰν νύμφες μαζὶ μὲ τὰ ὀρεκτικὰ τῶν συνδαιτυμόνων, ποὺ ἐνδιαφέρονται ζωηρὰ νὰ γνωρίσουν ἐκείνον ποὺ τὶς ἔπλασε. Ὁ Τσεμποκὶν καλεῖται τότε νὰ ἀνεβῆ ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅπου ἐργάζεται καὶ παρουσιάζεται στὸ ἐπιβατικὸ κοινὸ, μὲ τὴν μαγειρικὴ του ἐνδυμασία, χαμογελώντας καὶ εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

-ΜΠΗΚΑΜΕ στὸν Αὔγουστο—μοῦ εἶπε σήμερα τὸ πρωὶ ἡ γυναῖκα μου. Θυμᾶσαι ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες ἕνα ξευγάρι παπούτσια κροκοντίλ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Αὔγουστος;

— Ναί, ναί, ἀπάντησα ἀόριστα.

— Καὶ λοιπόν;

— Ἔ, λοιπὸν, θὰ σοῦ τ' ἀγοράσω. Στὶς ἀρχὲς τοῦ Αὐγούστου — συνέχισα προσπαθώντας ν' ἀλλάξω θέμα— στὶς ἀρχὲς Αὐγούστου δὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίσουν οἱ Κορμπὲν ἀπὸ τὴν ἐξοχή; Γυρίσανε;

— Μάλιστα, γυρίσανε, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα μου. Καὶ σὲ πληροφορῶ μάλιστα πὼς ἐπισκέφθηκα τὴν κυρία Κορμπὲν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα καὶ φοροῦσε κάτι θαυμάσια παπούτσια κροκοντίλ....

—Ἀλήθεια; εἶπα ἐγὼ μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια καὶ ἄρχισα νὰ βηματίζω μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὕστερα βλέποντας ὅτι ἡ γυναῖκα μου ἄρχισε νὰ διαβάζη ἐφημερίδα, τὴν ρώτησα:

— Τί νέα;

— Τίποτα ! μοῦ ἀπάντησε. Μιὰ σύγκρουση στὴν ὁδὸν Ριβουρὲρ, μιὰ πυρκαϊὰ, μιὰ κλοπή. Συνηθισμένα πράγματα!

Καὶ γυρίζοντας γρήγορα τὴ σελίδα πρόσθεσε:

— Ἀ! Νά! Ἕνα ἀπρόοπτο κῦμα καύσωνος στὴν Αἴγυπτο. Ἀλήθεια, μοῦ ἔχουνε πῆ ὅτι στὴν Αἴγυπτο, στὸν Νεῖλο ὑπάρχουν πολλοὶ κροκοδείλοι. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί, ἔτσι εἶναι, ἀναγκάσθηκα ν' ἀπαντήσω βλέποντας πὼς μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ συζήτηση. Ὡραῖος καιρὸς σήμερα, ὡραῖος καιρός! εἶπα σὲ λίγο καὶ πλησίασα στὸ παράθυρο.

— Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ἐξηκολούθησε ἡ γυναῖκα μου ὅτι οἱ σαῦρες εἶναι μικροὶ κροκόδειλοι;

— Νομίζω ἀπάντησα.

Ὕστερα προσπάθησα πάλι νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο θέμα.

— Παρακολούθησες τὴν δίκη Κοραμπέλ; ρώτησα τὴ γυναῖκα μου.

— Ναί, μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Καὶ ποῦ κατέληξε;

— Χθὲς ἀναγγέλθη ἡ καταδίκη. Ὁ Κοραμπὲλ εἶναι εἴκοσι χρονῶν. Καὶ ἐγὼ εἶχα παρακολουθήσει τὴ δίκη μὲ ἀπροσδιόριστο ἐνδιαφέρον στὸ τέλος ἐξέπασε ἀποροδιόριστα σὲ κλάματα. Γιατὶ τάχα; Ἴσως νὰ θέλε ν' ἀποσπάση τὴν συμπόνια τῶν δικαστῶν. Μάλιστα — πρόσθεσε μὲ θριαμβευτικὸ χαμόγελο — ἔχουνε κροκοδείλια δάκρυα....

— Κατάλαβα, εἶπα στὴν γυναῖκα μου γιὰ κοντύτερα. Πᾶμε νὰ τ' ἀγοράσουμε ἐπὶ τέλους!

— Ποιά ; ρώτησε ἐκείνη μὲ ἀπάθεια.

— Τὰ παπούτσια κροκοντίλ.

— Ἀ! ναί!... Σ' δρκίζομαι ὅτι τὰ εἶχα κιόλας ξεχάσει....

ΠΕΛΙΚΑΝ

-ΘΑ ΕΛΘΩ ΟΤΑΝ ΜΕ ΖΗΤΗΣΗΣ!

—Ἡ εὐτυχία μου εἶσαι ἐσύ!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο ΖΑΝ μπῆκε διαστικὸς μέσα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐκείνη χτενιζόταν:

—Καλησπέρα, Κλάρα. Πόση ὥρα σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ ντυθῆς; Ἐκρατήσα δυὸ καλὲς θέσεις στὸν κινηματογράφο «Μοντιάλ». Θὰ ἔχουν ἀπόψε μιὰ πρεμιέρα γιὰ τὴν ὁποία γίνεται μεγάλη συζήτησις.

Διορθώνοντας κάτι μαλλάκια ποὺ πετοῦσαν, ἡ Κλάρα τοῦ ἀπήντησε ἀδιάφορα:

— Δὲν ἔχω πολὺ κέφι ἀπόψε. Ἄλλωστε, δὲν φαγαμε ἀκόμα..

—Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο. Δεκαπέντε λεπτὰ γιὰ νὰ ντυθῆς κι' ἄλλα τόσα γιὰ νὰ φάμε, προφθαίνομε. Κάνε γρήγορα.

— Τόσο πολὺ σ' ἐνδιαφέρει αὐτὸ τὸ φίλμ; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ Κλάρα.

—Φυσικά. Ὅλος ὁ κόσμος μιλᾶ γιὰ τὴν Λυδία Μπρέλ, τὴν καινούργια ἠθοποιὸ ποὺ θὰ πρωτοδοῦμε ἀπόψε. Λένε πως εἶναι ἐξαιρετική!

Ἡ Κλάρα δὲν ἀπάντησε τίποτε. Ἁπλῶς ἑτοιμάσθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Λέκα λεπτὰ ἀργότερα ἦταν ἕτοιμη. Ἴσως γιατὶ δὲν εἶχε πάρει τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον ἕναν φλυτζάνι ζωμό, ἕνα μπισκότο καὶ μιὰ μπανάνα. Ἔρθασαν λοιπὸν στὸ σινεμὰ πολὺ ὥρα τους.

Κατὰ τὰ πέντε χρόνια ποὺ διαρκοῦσε ἡ συζυγική τους ζωή, οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη δὲν εἶχαν ποτὲ αἰσθανθῆ μιὰ παρόμοια ἀγωνία, σὰν κι' αὐτὴν ποὺ πέρασαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸν κινηματογράφο. Ὅταν τελείωσε ἡ παράστασις καὶ βρέθηκαν στὸν φαρδὺ κι' ἐλεύθερο δρόμο, ἐκείνος τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ πονέσῃ.

— Ἄκουσέ με, σὲ παρακαλῶ, ἔκαμε ἡ Κλάρα τρομαγμένη. Μὲ πόνεσες!

— Ἄστα αὐτά! Ἀπηντησε ἐκεῖνος σ' ἕναν περίεργο τόνο. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μ' ἀντικρύσῃς. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ταπεινωτικὸ γιὰ σένα!

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, συνέχισε ἡ Κλάρα.

—Οὔτε κι' ἐγὼ σὲ καταλαβαίνω! ἔκαμε ὁ Ζάν. Ἔλα ἐμπρός, ἐξηγήσου! Πές μου γιὰ ποιὸ λόγο ἐσύ, ἡ γυναῖκα μου, ἔγινες κρυφὰ ἀπὸ μένα ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Λυδία Μπρέλ; Ἐκτὸς πιά, ἂν δὲν εἶσαι σύ, καὶ πρόκειται γιὰ μιὰ ἄλλη ποὺ σοῦ μοιάζει καταπληκτικά.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ζάν ἔνοιωθε νὰ τὸν κυριεύῃ ἕνας παράξενος θυμός. Ἕνας θυμὸς ἀνάμικτος μὲ φόβο καὶ μὲ ζήλεια. Ζήλευε τώρα τὸν κινηματογράφο ποὺ τοῦ ἀφισθητοῦσε τὴν γυναῖκα του. κι' ἔνοιωθε ἕναν ἀποσδιόριστο φόβο μήπως τοῦ τὴν πάρῃ. Ζήλευε ἀκόμα κι' ὅλους αὐτούς— τὶς γιλάδες τῶν θεατῶν— ποὺ εἶχαν γειροκροτήσει μὲ τόσο ἐνθουσιασμό τὴν ἐμφάνιση τῆς Λυδίας Μπρέλ στὴν ὀθόνη. Ὡστόσο δὲν ἐπρόκειτο νὰ διστάσῃ: ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ξεκαθαρίσῃ ἀμέσως καὶ μιὰ γιὰ πάντα τὴ θέση του. Ἴσως, κατὰ βάθος, νὰτρεφε ἀκόμα καὶ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ Κλάρα θὰ τὰ ἀρνιόταν ὅλα, καὶ θὰ ἔδιωχνε ἔτσι τὸ βάρος ποὺ τὸν ἐπίεζε.

Μὰ ἐκείνη δὲν ἀρνήθηκε τίποτα: τουναντίον, τοῦ εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια:

— Καὶ δὲν χαίρεσαι; Ὥστε ὅσα εἶδες, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ, οἱ ἐγκωμιαστικὲς κριτικές, ὅλα αὐτά, δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία γιὰ σένα;

Ὁ Ζάν δὲν πίστευε τ' αὐτιά του. Κι' ὅταν ἡ Κλάρα τελείωσε, δὲν βρῆκε παρὰ δυὸ λέξεις:

— Καὶ τώρα;

— Τί καὶ τώρα; συνέχισε ἐκείνη. Τώρα θἄμαστε καλύτερα ἀπὸ πρίν...

— Ποτέ! ἔκαμε ἐκεῖνος. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ παραδεχθῶ αὐτό! Γνωρίζεις καλὰ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ παραδεχθῶ καὶ γι' αὐτὸ μοῦ τἀκρυψες ὅλα. Ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ παραδεχθῶ νὰ σὲ βλέπω στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου ἄλλου, ἔστω καὶ στὰ ψέμματα.

Ἡ Κλάρα δὲν ἀπήντησε· ἐτάχυνε μόνο τὸ βῆμα της γιὰ νὰ μπορέσῃ μιὰ ὥρα ἀργότερα νὰ βρεθῆ μόνη της γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξαναζήσῃ τὴν στιγμὴ τῆς μεγάλης της δόξας, τὴν ὁποία εἶχε δηλητηριάσει αὐτὸς ὁ ζηλιάρης ὁ ἄνδρας της ποὺ δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπὸ τὰ συναισθήματά της.

Τώρα πιὰ ζοῦσε μόνη της. Στὴν ζωή της δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τέχνη. μ' ἕνα μεγάλο Τ, καὶ τὰ νέα της καθήκοντα. Ἦταν ἐλεύθερη ν' ἀφοσιωθῆ στ' ὄνειρό της.

Ὁ Ζάν φεύγοντας τῆς εἶχε πῆ: «Θὰ γυρίσω πίσω ὅταν θὰ μὲ θέλῃς, ὅταν θὰ μὲ φωνάξῃς. Ξέρεις ὅμως ὑπὸ ποίους ὅρους!»

Χαμογελῶντας, ἥσυχη, εὐχαριστημένη, ἡ Κλάρα τοῦ εἶχε ἀπαντήσει: «Θὰ γυρίσῃς μόνος σου καὶ πολὺ γρήγορα, χωρὶς νὰ σὲ φωνάξω, ὅταν θὰ μὲ καταλάβῃς. Καὶ εἶμαι βεβαία πὼς θὰ μὲ καταλάβῃς».

Κι' ὅμως περνοῦσαν οἱ μέρες, οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες καὶ δὲν εἶχε λάβει ἀπὸ κεῖνον οὔτε δυὸ λόγια διαστικὰ κι' ἀδιάφορα. Ἡ ἐργασία στὴν ὁποία εἶχε ἀφοσιωθῆ μὲ τόσο πάθος στὴν ἀρχὴ τῆς γινόταν τώρα βαρεὰ καὶ κουραστική. Εἶχε φαντασθῆ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν Τέχνη καὶ τὸ πίστευε βαθειὰ αὐτό. Ἄλλωστε ὅλες οἱ κριτικὲς τῶν ἐφημερίδων διατυμπάνιζαν πὼς εἶχε γεννηθῆ γιὰ τὴν Τέχνη. Δὲν ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἀναγνώρισις αὐτὴ τὸ πιὸ ἀγαπητό της ὄνειρο; Δὲν εἶχε δαπανήσει τόσες δυνάμεις γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν ἀναγνώριση αὐτή; Κι' ὅμως, δὲν αἰσθανόταν τώρα τὴν εὐτυχία ποὺ αἰσθανόταν τότε, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος της περιωρίζετο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζάν! Καιροὶ μακρυνοὶ αὐτοί, καιροὶ περασμένοι! Τώρα γι' αὐτὴν ὑπῆρχε ἡ δόξα. ἡ λαμπρὴ καριέρα της. Κι' ὅμως τί σκληρὴ ποὺ εἶνε κάποτε ἡ δοξασμένη ζωή!

Μὰ γιατὶ σκεπτόταν τώρα αὐτὰ τὰ πράγματα;

❁

Χριστούγεννα! Ἡ Κλάρα σκέπτεται ἄλλα περασμένα Χριστούγεννα, ὅταν ὅλα ἦταν τόσο εὔκολα καὶ τόσο ἁπλᾶ. Σκέπτεται ὅτι δὲν ἔλαβε ἀπάντηση σὲ κάποιο γράμμα ποὺ ἔχει στείλει. Καὶ τὴν πιάνουν τὰ κλάμματα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀπαγορεύσῃ νὰ κλάψῃ ὅπως θὰ ἔκλαιγε μιὰ ὁποιαδήποτε γυναῖκα!

Κι' ἔτσι δὲν ἄκουσε κάτι βήματα πίσω της. Ἦταν ὁ Ζάν! Τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Σὲ λίγο τῆς εἶπε:

— Μὲ φώναξες καὶ ἦρθα ἀμέσως. ὅπως σοῦ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ. Εἶσαι τώρα εὐτυχισμένη;

Εἰς ἀπάντησιν. ἐκείνη ἔκουψε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο του καὶ ψιθύρισε:

— Ἡ εὐτυχία μου εἶσαι σύ!

ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΑΝ

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ Τῆς ΒΡΑΖΕΛΩΝΗΣ

Τὸ ἀθάνατο ἱπποτικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρὸς)

Τὰ προηγούμενα

(Χάρις στοὺς δυὸ Γάλλους φίλους του, τοὺς ἱππότας Ἄθω ντὲ λὰ Φὲρ καὶ ντ' Ἀρτανιὰν, ὁ ἐξόριστος στὴν Γαλλία βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος 2ος, ἀνακτᾷ τὸν θρόνο του. Ἐν τῷ μεταξὺ στὴν Γαλλία, ἡ ὑγεία τοῦ πρωθυπουργοῦ καρδιναλίου Μαζαρίνου χειροτερεύει. Λίγες μέρες ζωῆς τοῦ μένουν. Ὁ καρδινάλιος κατὰ συμβουλὴ τοῦ ἐμπίστου του Κολμπὲρ, κάνει τὴν διαθήκη του καὶ ἀφήνει ὅλη του τὴν περιουσία στὸν βασιλέα. Αὐτὸς διστάζει νὰ δεχθῆ τὴν δωρεάν).

12ον

Ἡ ἀγωνία τοῦ Μαζαρίνου

ΤΗΝ ΙΔΙΑ μέρα ποὺ ἔκανε τὴν δωρεά του, ὁ Μαζαρίνος αἰσθάνθηκε τὴν κατάστασή του νὰ χειροτερεύῃ. Δὲν ἦταν πιὰ ἡ ἀγωνία τῆς ἀρρωστειας ποὺ τὸν παίδευε ἀλλὰ ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου. Καὶ ἡ ἀγωνία αὐτὴ γινόταν ἀκόμη μεγαλείτερη ὅσο συλλογιζόταν ὅτι μποροῦσε νὰ διαψευσθοῦν οἱ προβλέψεις τοῦ Κολμπὲρ καὶ νὰ δεχθῆ ὁ Λουδοβίκος τὴν δωρεά.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ ὧρες καὶ δὲν ἐρχόταν ἡ ἀπάντησις μὲ τὴν Βασιλικὴ ἀρνηση τόσο μεγάλωνε καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ἑτοιμοθάνατου. Κάθε φορὰ ποὺ ἄνοιγε ἡ πόρτα γύριζε καὶ κυττοῦσε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔβλεπε νὰ ξαναμπαίνῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ περιουσία του.

Τὸ ψυχορράγημα τοῦ Μαζαρίνου ἦταν τώρα τὸ θέμα τῶν συνομιλιῶν ὅλων. Ἡ Βασιλομήτωρ εἶχε πάρει ὕφος λυπημένο ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν κακογλωσσιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι δὲν τῆς ἦταν ἐντελῶς ἀδιάφορος ὁ Καρδινάλιος. Ὁ Λουδοβίκος εἶχε κλεισθῆ στὰ διαμερίσματά του ἀπὸ φόβο μήπως προδώσῃ ἄθελα τὰ συναισθήματα ποὺ πλημμύριζαν τὴν καρδιά του. Καὶ ὁ γιατρὸς Γκενὼ γύριζε μὲ πρόσωπο περίφροντι, ἀποφεύγοντας νὰ ἀπαντήσῃ συγκεκριμένα στὶς ἐρωτήσεις μὲ τὶς ὁποῖες τὸν πολιορκοῦσαν διαρκῶς..

Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Καρδινάλιο, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ φαίνεται περισσότερο εὐδιάθετος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν στὴν πραγματικότητα. Εἶχε πάντοτε τὴν ἐλπίδα πὼς, ὅσο σπουδαῖος γιατρὸς κι' ἂν ἦταν ὁ Γκενώ, μποροῦσε νὰ εἶχε γελασθῆ στὶς προβλέψεις του. Σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση βρισκόταν ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν πὼς ὁ Λουδοβίκος ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Ἡ Βασιλομήτωρ ποὺ βρισκόταν τὴν στιγμὴ αὐτὴ στὸ προσκέφαλο τοῦ ἑτοιμοθάνατου τὸν εἶδε νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος.

— Θὰ περάσῃ ἀμέσως, εἶπε ὁ Καρδινάλιος καὶ ἔκανε ἕνα νύημα στὸν Κολμπὲρ ποὺ καθόταν ἀπέναντί του καὶ ποὺ ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως.

Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἄννας, πρόσθεσε:

— Μεγαλειοτάτη, Ἔκαμα πρὸ δύο ἡμερῶν μιὰ δωρεὰ στὸν Βασιλέα. Ἴσως ἀπὸ λεπτότητα δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιὰν ἀπάντηση ὡς τὴν στιγμὴ αὐτή. Τώρα, ὅμως, πλησιάζει ἡ στιγμὴ τῶν ἐξηγήσεων. Σᾶς παρακαλῶ, πῆτε μου, μήπως γνωρίζετε τὶς σκέψεις τοῦ Λουδοβίκου; Θέλω, ὅμως, νὰ μοῦ πῆτε ὅλην τὴν ἀλήθεια. Μὴ δώσετε ματαίως ἐλπίδες σὲ ἕναν ἑτοιμοθάνατο...

Ἦταν ἕτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀλλὰ ἐπενέβη ὁ Κολμπὲρ ποὺ μ' ἕνα νύημά του, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ.

— Γνωρίζω, εἶπε ἡ Ἄννα πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ὅτι κάνατε μιὰν ἠγεμονικὴ, δωρεὰ στὸν Βασιλέα. Γνωρίζω ἐπίσης πόσο δύσκολο θὰ τοῦ εἶναι νά...

—Τί; τί; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Μαζαρίνος.

—... νὰ δεχθῆ μὲ εὐχαρίστηση αὐτὴν τὴν προσφορὰ σας.

Ὁ Μαζαρίνος ἔπεσε σχεδὸν ἀναίσθητος στὸ μαξιλάρι του ρίχνοντας κεραυνοβόλες ματιὲς στὸν Κολμπέρ.

— Γνωρίζω ἐν τούτοις, συνέχισε ἡ βασιλομήτωρ, πόσο θὰ σᾶς λυποῦσε ἡ ἄρνησίς του, καὶ προσπάθησα νὰ τὸν πείσω νὰ δεχθῆ. Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο αὐτὴ γιατὶ διάφοροι ἄλλοι, ζηλεύοντας γιὰ τὴν δόξα ποὺ θὰ ἀποκτοῦσατε ὕστερα ἀπὸ τὴν γεισονομία σας αὐτή, προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν νὰ ἀρνηθῆ. Ἀλλὰ τί ἔχετε; φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ἄννα βλέποντας τὴν τρομερὴ ἔκφραση ποὺ εἶχε πάρει τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ Μαζαρίνου..

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ ξεντάσω, στὶς λίγες ὧρες ποὺ μοῦ μένουν ἀκόμη γιὰ νὰ ζήσω τὴν καλή σας προσπάθεια νὰ πείσετε τὸν Βασιλέα. Πιστεύετε, ὅμως, ὅτι ἔγκι πεισθῆ νὰ δεχθῆ. πιστεύετε ὅτι ἔρχεται τώρα νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ;

— Ναί. Ἔτσι νομίζω...

Τὴν ἴδια ὥρα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Λουδοβίκος. Ὁ Κολμπὲρ ἐξαφανίσθηκε μὲ τρόπο πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, ἐνῷ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ μητέρα του κάθησαν κοντὰ στὸ προσκέφαλο τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

Ἐπηκολούθησε μιὰ μακρὰ σιγὴ ποὺ φάνηκε στὸν Μαζαρίνο σὰν μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη. Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ τὴν Μεγαλειότητά σας, ποὺ ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῆ ἕναν ἑτοιμοθάνατο.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐπισκέπτομαι ἕναν ἑτοιμοθάνατο, ἀπήντησε ὁ Λουδοβίκος, ἀλλὰ ἕναν ἀσθενῆ ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ καλά.

— Δυστυχῶς, Μεγαλειότατε, θὰ εἶνε ἡ τελευταία ἐπίσκεψις ποὺ μοῦ κάνετε. Ἡ τελευταία...

— Ἂν εἶναι ἔτσι τότε δόστε μου τὶς τελευταῖες πολύτιμες συμβουλές σας. Σᾶς ὀφείλω τόσα πολλά...

Τὰ μάτια τοῦ Μαζαρίνου ἦταν καρφωμένα ἐπάνω στὸν Βασιλέα, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ διαβάσουν τὶς σκέψεις του.

—...Τὸ κυριώτερο ὅμως, ποὺ μὲ ἔκανε νὰ ἔλθω ἐδῶ—συνέχισε ὁ Λουδοβίκος — ἦταν γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ δεῖγμα τῆς φιλίας καὶ ἀφοσιώσεως ποὺ μοῦ ἐδώσατε.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ Μαζαρίνου ἦσαν τώρα σχεδὸν ἐντελῶς παραμορφωμένα.

Ἔκανε μιὰ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκρατήσῃ ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ ποὺ φούσκωσε τὸ στῆθος του καὶ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, Ἀφήνω τὴν πτωχή οἰκογένειά μου στοὺς δρόμους. Καταστρέφω τοὺς δικούς μου, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ κατηγορήσῃ κανείς. Θυσίασα τὰ πάντα στὸν Βασιλέα μου.

Ἡ βασιλομήτωρ δάκρυσε στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν.

— Κύριε ἀποκρίθηκε ὁ Λουδοβίκος μὲ ὕφος ἐξαιρετικὰ ἐπίσημο. Καθὼς καταλαβαίνω, δὲν ἀντελήφθητε τὴν ἔννοια τῶν λόγων μου.

Ὁ Καρδινάλιος ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του.

— Δὲν πρόκειται νὰ καταστρέψετε τὴν ἀναπτυγμένη σας οἰκογένεια, συνέχισε ὁ Λουδοβίκος.

— Κάτι θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ φαίνεται, συλλογίσθηκε ὁ Μαζαρίνος. Ἂς κυττάξω νὰ εἶναι τουλάχιστον ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλείτερο αὐτὸ τὸ κάτι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ βασιλομήτωρ συλλογιόταν:

— Φοβᾶμαι ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ θελήσῃ

νὰ κάνῃ τὸν γενναιόδωρο. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω. Τέτοια εὐκαιρία δὲν θὰ ξαναπαρουσιασθῇ ποτέ.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μαζαρίνος. Γνωρίζετε ὅτι ἔχω πολυάριθμη οἰκογένεια. Οἱ ἀνεψιές μου θὰ στερηθοῦν τὰ πάντα μετὰ τὸν θάνατόν μου.

— Ὦ! τὸν διέκοψε ἡ βασιλομήτωρ. Δὲν πιστεύω ν' ἀνησυχῆτε γιὰ τὴν τύχη τῶν ἰδικῶν σας. Γνωρίζετε ὅτ. θὰ μᾶς εἶναι πάντοτε ἐξαιρετικὰ προσφιλεῖς. Οἱ ἀνεψιές σας θὰ εἶναι σὰν παιδιά μου, σὰν ἀδελφὲς τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Μαζαρίνος γνώριζε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ποιὰν ἀξία ἔχουν οἱ βασιλικὲς ὑποσχέσεις καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν ἔδωσε τὴν παραμικρὴ σημασία στὰ λεγόμενα τῆς Ἄννας, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ τὴν ὁριστικὴ ἀπάντηση τοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ Βασιλεύς, σὰν νὰ εἶχε διαβάσει ὅλες του τὶς σκέψεις, ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος ἐξοχώτατε, ὅτι οἱ ἀνεψιές σας δὲν πρόκειται νὰ εἶναι οἱ πιὸ ἀδικημένες κληρονόμοι τῆς Γαλλίας. Μοῦ χαρίσατε τὴν ποίκα τους... Τοὺς τὴν ἐπιστρέφω.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε στοιχίσει τόση καὶ τόσην ἀγωνία στὸν Μαζαρίνο καὶ τοῦ τὸ ἐπέστρεψε.

—Τί σᾶς ἔλεγα; ἀκούσθηκε ψιθυριστὰ πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ἡ φωνὴ τοῦ Κολμπέρ.

— Μοῦ ἐπιστρέφετε τὴν δωρεά μου; φώναξε Μαζαρῖνος.

Ἦταν τόσο χαρούμενος ὥστε ξέχασε ἐντελῶς πὼς ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ μεγάλου εὐεργέτου.

—Ἐπιστρέφετε τὰ σαράντα ἑκατομμύρια; φώναξε μὲ τὴν σειρά της στὸν Λουδοβίκο ἡ βασιλομήτωρ, ξεχνώντας ἔλη της τὴν Βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια.

— Μάλιστα Μεγαλειοτάτη. Μάλιστα κύριε Καρδινάλιε.

Πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε μείνει ἐπάνω στὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ξεσχίζῃ λέγοντας:

—Ἐξαφανίζω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο ποὺ θὰ σήμαινε τὴν καταστροφὴ μιᾶς οἰκογενείας. Τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἀπόκτησε ὁ Καρδινάλιος στὴν ὑπηρεσία μου ἀνήκουν σὲ αὐτόν. Ὄχι σ' ἐμένα.

— Σκεφθῆκατε ὅτι δὲν ἔχετε οὔτε δέκα χιλιάδες πεντάρες στὰ ταμεῖα σας; εἶπε ἡ βασιλομήτωρ μὲ γωνία.

— Κυρία μου, ἀποκρίθηκε ὁ Λουδοβίκος. Ἔκαμα ποδ ὀλίνου τὴν πρώτη μου βασιλικὴ πράξη καὶ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐγκαινιάζω μ' αὐτὴν ὅπως πρέπει τὴν βασιλεία μου.

— Ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μαζαρίνος. Ἔχετε δίκηο. Αὐτὸ ποὺ ἐκάνατε εἶναι πραγματικὰ πολὺ μεγάλο. Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς εὐλογῇ. Εἴθε νὰ σᾶς ἀγαποῦν πάντοτε οἱ δικοί μου. Μὰ ἂν διανοηθῇ κανεὶς τους νὰ σᾶς κάμῃ κακό, ἀρκεῖ ἕνα σας νεῦμα, γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸν τάφο μου.

Ἡ βασιλομήτωρ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀπὸ φόβο μήπως ξεσπάσῃ ἡ ὀργή της γιὰ τὴν γενναιοδωρία τοῦ γιοῦ της καὶ γιὰ τὴν ὑποκρισία τοῦ Μαζαρίνου.

—Καρδινάλιε, εἶπε ὁ Λουδοβίκος. Ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ συμβουλή;

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Εἴσαστε μόνος σας ἡ προσωποποίησις

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

τῆς φρονήσεως καὶ τῆς σοφίας. Ὅσο γιὰ τὴν ἀφιλοκέρδειά σας, αὐτὴ ξεπερνᾶει πιὰ κάθε ὅριο.

Ὁ Λουδοβίκος ἄκουσε μὲ ψυχρότητα αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους.

— Δὲν ἔχετε τίποτα ἄλο νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε.

— Θὰ σᾶς προσφέρω κάτι εἰς ἀντάλλαγμα τῶν σαράντα ἑκατομμυρίων ποὺ ἐγκαταλείπετε μὲ τέτοια μεγαλοψυχία. Θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλὴ ποὺ ἀξίζει πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτό. Πλησιάστε. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος.

Ὁ Βασιλεὺς ἔσκυψε ἐπάνω του.

— Μεγαλειότατε, ψιθύρισε ὁ Μαζαρῖνος μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Μήν ξαναπάρετε ποτὲ σας πρωθυπουργό.

Ὁ Λουδοβίκος ἀναπιάχθηκε. Αὐτὸ ἦταν σὰν μιὰ ἐξομολόγησις. Ἦταν πραγματικὰ πολύτιμη ἡ συμβουλὴ τοῦ ἑτοιμοθανάτου. Λίγες λέξεις. Μὰ αὐτὲς οἱ λίγες λέξεις ἄξιζαν στ' ἀλήθεια σαράντα ἑκατομμύρια. Ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Ὕστερα ρώτησε:

—Καὶ τώρα; Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ συστήσετε ἰδιαιτέρως κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης σας;

Ἕνα ἐλαφρὸ γκρατζούνισμα ἀκούσθηκε ἐπάνω στὸ παραβάν.

— Ναί, ναί, φώναξε ὁ Μαζαρῖνος. Θὰ σᾶς συστήσω ἕνα σώφρονα, τίμιο καὶ ἱκανὸν ἄνθρωπο.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Τὸ ὄνομά του θὰ σᾶς εἶναι σχεδὸν ἄγνωστο. Εἶναι ὁ γραμματεύς μου Κολμπέρ. Δοκιμάστε τον. Ὅσα μοῦ προφήτευσε βγῆκαν πάντοτε ἀληθινά. Δὲν γελάσθηκε ποτέ του, οὔτε ὡς πρὸς τὰ πράγματα οὔτε ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα. Μεγαλειότατε. Σᾶς ὀφείλω πάρα πολλά. Νομίζω, ὅμως, ὅτι συστήνοντάς σας τὸν Κολμπέρ σᾶς τὰ ἐξοφλῶ ὅλα.

— Ἔστω, εἶπε χωρὶς τὸν παραμικρὸν ἐνθουσιασμὸ ὁ Λουδοβίκος.

Τὸ ὄνομα τοῦ Κολμπέρ τοῦ ἦταν στ' ἀλήθεια τελείως ἄγνωστο καὶ ἔτσι πῆρε τοὺς ἐνθουσιώδεις λόγους τοῦ Μαζαρίνου σὰν παραλήρημα ἑνὸς ἑτοιμοθάνατου.

Ὁ ἄρρωστος ἔπεσε πάλι ἐξαντλημένος στὸ μαξιλάρι του λέποντας:

— Ἀντίο, γιὰ σήμερα. Μεγαλειότατε. Εἶμαι κουρασμένος. Καὶ ἔχω ἀκόμη ἕνα πολὺ δύσκολο δρόμο μποροστά μου, ὥς τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ παρουσιασθῶ στὸν νέο μου κύριο. Ἀντίο Μεγαλειότατε.

Ὁ νεαρὸς Βασιλεὺς αἰσθάνθηκε νὰ ἀνεβαίνουν δάκρυα στὰ μάτια του. Κύτταξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸν ἄρρωστο. ποὺ ἦταν κιόλας σὰν πτῶμα, καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Κολμπέρ

Ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Μαζαρῖνος πέρασαν καὶ οἱ δύο ἀγωνιώδη νύχτα. Καὶ οἱ δύο περίμεναν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ κατὰ τρόπον διαφορετικὸ καὶ ὁ καθένας τὴν ἀπελευθέρωσή τους. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄρχισε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τοῦ Μαζαρίνου καὶ στὶς τέσσερες τὸ πρωὶ ἤρθαν γιὰ ν' ἀναγγείλουν στὸν Βασιλέα ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ὑπῆρχε πιὰ στὴν ζωή.

— Εἶναι βέβαιον; ρώτησε ὁ Λουδοβίκος. Ποιὸς ἔφερε τὴν πληροφορία;

— Ὁ κ. Κολμπέρ.

— Ὁ κ. Κολμπέρ;

— Μάλιστα.

— Εἶναι ἀκόμη ἐδῶ;

— Περιμένει νὰ μάθῃ ἂν ἔχετε νὰ τοῦ δώσετε καμμιὰν ἐντολή.

Ὁ Λουδοβίκος διευθύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ καθὼς τὴν ἄνοιξε βρέθηκε ἀπέναντι στὸν Κολμπέρ.

— Εἶναι βεβαία ἡ πληροφορία ποὺ μοῦ φέρατε· τὸν ρώτησε.

— Ὁ Καρδινάλιος δὲν ὑπάρχει πιά, εἶπε μὲ ἐπίσημο ὕφος ὁ Κολμπέρ.

— Σεῖς εἴσαστε ὁ κ. Κολμπέρ; Ὁ Καρδινάλιος μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ τοῦ εἴχατε προσφέρει. Ἂν δὲν κάνω λάθος γνωρίζετο μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστικά του.

— Ὅλα, Μεγαλειότατε.

— Οἱ φίλοι τοῦ μακαρίτη Καρδιναλίου, θὰ μοῦ εἶναι προσφιλεῖς, κύριε. Θὰ φροντίσω νὰ προσληφθῆτε στὰ γραφεῖα μου.

Ὁ Κολμπέρ ὑποκλίθηκε εὐγενικά.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος εἴσθε εἰδικευμένος στὰ οἰκονομικὰ ρώτησε ὁ Βασιλεύς.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ἐγὼ ὑπέδειξα στὸν Καρδινάλιο νὰ ἀφαιρεθοῦν οἱ ἀσημένιες δαντέλλες ἀπὸ τὶς στολὲς τῶν Ἐλβετῶν τῆς φρουρᾶς σας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπετύχαμε μιὰν οἰκονομία 300 χιλιάδων φράγκων τὸν χρόνο.

—Δὲν ἦταν ἄσχημη ἡ ἰδέα σας. Ποιὰ ἦταν κυρίως τὰ καθήκοντά σας στὴν ὑπηρεσία τοῦ Καρδιναλίου;

— Ἔκαμνα ἔλεγχο στοὺς λογαριασμοὺς τοῦ θησαυροφύλακος κ. Φουκέ.

— Θὰ γνωρίζετε, λοιπὸν σὲ ποιὰ κατάσταση βρίσκεται τὸ ταμεῖο μου. Μπορεῖτε νὰ μοῦ φέρετε ἕναν ἀπολογισμό;

—Περιττόν, Μεγαλειότατε. Εἶναι κενό. Ἐντελῶς κενό.

— Προσέξτε κ. Κολμπέρ. Αὐτὸ ποὺ λέτε εἶναι μιὰ κατηγορία ἐναντίον τοῦ κ. Φουκὲ ποὺ θεωρεῖται γενικῶς ἄνθρωπος πολὺ ἱκανός.

Ὁ Κολμπέρ ἔγινε στὴν ἀρχὴ κατακόκκινος. Ὕστερα χλώμιασε. Κατάλαβε ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ θὰ εἶχε γιὰ ἀντίπαλο τὸν Φουκέ, ἕναν ἄνθρωπο δηλαδὴ τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦταν τουλάχιστον τόση ὅση καὶ τοῦ Μαζαρίνου.

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ ταμείου μου εἶναι ἀπελπιστική; ρώτησε ὁ Βασιλεύς.

— Μάλιστα. Καὶ αὐτὸ δὲν ἰσχύει μόνον γιὰ ἐφέτος ἀλλὰ καὶ γιὰ τοῦ χρόνου καὶ γιὰ τὰ ἄλλα χρόνια ποὺ ἀκολουθοῦν.

— Ἐὰν λοιπὸν τώρα, ποὺ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Καρδιναλίου γίνομαι πραγματικὸς Βασιλεὺς χρειασθῶ λεπτά;

— Δὲν θὰ βρῆκε πουθενά, Μεγαλειότατε. Ὅσα δάνεια, ὅσες ὑποθῆκες, ὅσοι ἄλλοι τρόποι ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουν γιὰ νὰ βρεθοῦν χρήματα, ἔχουν γίνει.

—Μὲ ἄλλους λόγους εἶμαι κατεστραμμένος:

—Μάλιστα Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε

μὲ ἀνηλεῆ τρόπο ὁ Κολμπέρ.

— Καὶ τί ἔγιναν ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα; Κάποιο πρέπει νὰ ὑπάρχουν

— Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς κάποιο. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς ἀνευρέσεώς των τας φέρνω ἕνα ἔγγραφο ἀπὸ τὸ ἀρχεῖον τοῦ Καρδιναλίου. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς γιατὶ ὁ ἴδιος ὁ Καρδιναλιος δεν θέλησε να τὸ δείξῃ σὲ κανένα. Τὸ ἐμπιστεύθηκε μόνον σ' ἐμενα μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸ παραδώσω σε σᾶς. Πρόκειται γιὰ ἕνα περιουσιακὸ στοιχεῖο τοῦ Καρδιναλίου.

— Ἄσχετο μὲ τὰ σαράντα ἑκατομμύρια;

— Ἄσχετο.

— Εἶχε λοιπὸν καὶ ἄλλα λεπτὰ ὁ Καρδινάλιος;

Ὁ Κολμπέρ δὲν ἔδωσε ἀπάντηση στὴν ἐρώτηση αὐτή.

— Βέβαια, φώναξε ὠργισμένος ὁ Λουδοβίκος. Ὅταν αὐτοὶ οἱ δύο κύριοι, ὁ Μαζαρίνος καὶ ὁ Φουκέ, ἔχουν μαζὶ πεσσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ἑκατομμύρια, πῶς μπορεῖ νὰ περισσέψουν χρήματα γιὰ τὸ βασιλικὸ ταμεῖο. Πόσα εἶνε τὰ χρήματα ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο καὶ τού, καθὼς λέτε, προορίζονται γιὰ μένα;

— Δεκατρία ἑκατομμύρια.

— Δεκατρία ἑκατομμύρια; Καὶ τὰ ἀγνοεῖ ὅλος ὁ κόσμος; Καὶ βρίσκονται τὴν στιγμὴ αὐτὴ στὰ χέρια σας;

— Μάλισα Μεγαλειότατε.

— Πότε μπορῶ νὰ τὰ ἔχω;

— Μέσα σὲ δυὸ ὧρες τὸ πολύ. Βρίσκονται θαμμένα στὸ ὑπόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν διαθήκη τοῦ Μαζαρίνου, θὰ περιέλθῃ τώρα σὲ μένα.

— Γνωρίζετε, λοιπόν, ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς διαθήκης;

— Μάλιστα. Ἔχω μάλιστα ἐδῶ καὶ ἕνα ἀντίγραφόν της. Ἰδού το.

Ὁ Λουδοβίκος πῆρε τὸ ἀντίγραφο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κολμπέρ, καὶ διάβασε τὸ σημεῖο τὸ ὁποῖο ἀνέφερε γιὰ τὴν δωρεὰ τοῦ σπιτιοῦ.

— Μὰ ἐδῶ δὲν ἀναφέρεται τίποτε γιὰ τὰ 13 ἑκατομμύρια, εἶπε.

— Τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ δὲν εἶναι γραμμένα παρὰ μόνον μέσα στὴν δική μου συνείδηση, ἀποκρίθηκε ὁ Κολμπέρ.

— Εἶχε λοιπὸν τόσην ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς ὁ Μαζαρῖνος ποὺ δυσπιστοῦσε ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του;

— Καθὼς βλέπετε, ναί.

— Εἴσαστε ἄνθρωπος μὲ μεγάλες ἀρετές.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἀρετῆς, Μεγαλειότατε. Πρόκειται περὶ καθήκοντος.

— Μήπως προορίζονται καὶ τὰ δέκα τρία αὐτὰ ἑκατομμύρια γιὰ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Καρδιναλίου;

— Ἂν προορίζονταν γι' αὐτοὺς θὰ τὰ εἶχα ἀναφέρει στὸ ἔγγραφο τῆς δωρεᾶς τῶν σαράντα ἑκατομμυρίων ποὺ συνέταξα ἐγώ.

— Πῶς; Σεῖς εἴχατε προτείνει στὸν Μαζαρίνο νὰ μοῦ δωρήσῃ τὰ 40 ἑκατομμύρια;

— Ἐγώ.

— Καὶ ἐξηκολούθησε ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ νὰ σᾶς ἐκτιμᾶῃ;

— Τὸν εἶχα βεβαιώσει ἐκ τῶν προτέρων πὼς ἡ Μεγαλειότης σας δὲν θὰ δεχόταν ποτὲ αὐτὴν τὴν δωρεά.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο

«Τὸ ξύπνημα»

τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη

Ἡ τελευταία ἐξέλιξις τοῦ τόσου συμπαυσυς εις ολους τους κυκλους θεατρικοῦ συγγραφέως κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη, τοῦ ἐδημιούργησε τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως κάθε νέον ἔργον προσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν μὲ ἀξιώσεις θεατρικῆς δημιουργίας, ἂν ὄχι θεατρικοῦ γεγονότος. Εἰς τὴν δημιουργικήν του αὐτὴν προσπάθειαν, εἰς τὴν ἀντιταμειακήν του εἰλικρίνειαν, δὲν μᾶς διέψευσε καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κ. Λιδωρίκης μὲ τὸ «Ξύπνημα», τὸ νέον του ἔργον ποὺ ἐδόθη προχθὲς εἰς τὸ «Λυρικόν» ἀπὸ τὸν θίασον τῆς κ. Κοτοπούλη.

Ὁ κ. Λιδωρίκης λοιπὸν ἀπεγειώθη προχθὲς βράδυ καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ὄχι ἄψογον—γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ περιστεῖλῃ μέχρις ἐλαχίστου τὴν ἐνθυμίζουσαν κοινοτυπίαν ἐπιθεωρήσεως σκηνὴν τοῦ μπεκρῆ τῆς πρώτης πράξεως— διὰ νὰ ὑψωθῇ θαρραλέα καὶ ἀγέρωχα μετὰ τὴν πρώτην πᾶξιν σὲ ὕψη τολμηρὰ καὶ γεμᾶτα ὀξυγόνο ὅπου μὲ ἀγωνίαν, ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθειαν τὸν παρακολούθησαν οἱ θεαταὶ μέχρι τέλους, ὅπου ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὑπέροχον πτῆσιν ἔκανε τὴν προσγείωσίν του, ὄχι μὲ τὰς ἀτελείας τῆς ἀπογειώσεως ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν τελειότητα τῆς πτήσεως.

Ὁ χαρακτηρισμός μου εἶναι ὀλίγον μεταφορικός. Αὐτὸ δείχνει ὅτι μὲ ἐμπνέει ἀκόμα ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου τοῦ κ. Λιδωρίκη. Μιὰ ἀτμόσφαιρα μεταφορική, συμβολική, ποιητική. Μιὰ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐχάρισε στὸ νέο του ἔργο τὴν πνοὴ μιᾶς ἀπεσταγμένης πνευματικῆς δημιουργίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μῦθος καὶ τὰ πρόσωπα ἐστέκοντο ἁπλοῖ στρατιῶται εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν ἑνὸς ἰδεαλισμοῦ ὑφισταμένου τὴν ἀνάλυσιν τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὰς μεταπτώσεις βαθυτέρων ψυχολογικῶν ἐλατηρίων καὶ φαινομένων τῆς ἀνθρωπίνης ὑφῆς.

Μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παραπαίει ἄσκοπα κι' ἀνερμάτιστα στὴ ζωή του νὰ ξυπνήσῃ ξαφνικὰ καὶ ν' ἀλλάξῃ ριζικὰ τὴν κατεύθυνσή του; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ἐγέννησε ἐν ἑαυτῷ ὁ συγγραφεὺς καὶ ποὺ ἠθέλησε νὰ τὸ διαπραγματευθῇ καὶ νὰ τὸ διαλευκάνῃ εἰς τὸ ἔργον του. Ὁ συγγραφεὺς ἐκλέγει ὡς ἥρωά του ἕνα νέο κορίτσι. Ἡ ἐκλογὴ εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ ἔχει ἐπικαιρότητα γιὰ τὴν κοινωνία μας ὅπου πλῆθος κοριτσιῶν στερουμένων ἐγκαιροφαλικότητος καὶ ψυχικοῦ περιεχομένου ὑπάγουν καὶ βαδίζουν ἀνερμάτιστα, χωρὶς σκοπὸ καὶ χωρὶς κατεύθυνση. σπαταλῶντας ἐπιπόλαια καὶ ἀνικανοποίητα καὶ ἀντιουσιολογικὰ τὸν ἑαυτό τους γιὰ νὰ καταλήξουν στὴν πλήξη, ἢ στὸν ξεπεσμὸ ἢ στὴν ἀπόγνωση. Τὰ κορίτσια αὐτὰ ἀνθοῦν φυσικὰ σὲ μεγάλες πόλεις καὶ ἀνήκουν ἰδιαίτερα σὲ οἰκονομικῶς ἄνετη τάξη. Στὸ σημεῖον αὐτό, ἡ τοποθέτησις τῆς ἡρωΐδος τοῦ κ. Λιδωρίκη σ' ἕνα φτωχὸ καὶ ἁπλοῖκὸ περιβάλλον χωριοῦ ἦταν ἀκατάλληλη. Διότι δημιουργεῖ τὴν ἀπιθανότητα τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεων τῆς ἡρωΐδος καὶ τῆς ἀνεκτικότητος τῆς οἰκογενείας της. Τὸ ὅτι ἔζησε ὡς φτωχὸ κοριτσάκι λαϊκῆς τάξεως μέχρι δεκατριῶν ἐτῶν στὴν Ἀθήνα, δεν εἶναι ἀρκετὴ δικαιολογία. Πολὺ θὰ ἐκέρδιζε καὶ θὰ διηνεκόλυνε τὴν ἰδεαλιστικὴ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ δεσποινίδα μορφωμένη μιᾶς ἀνώτερης τάξεως, ὅπου συχνότερα παρόμοια φαινόμενα παρατηροῦνται καὶ ἡ εἰκόνα θὰ ἦταν συνεπῶς περισσότερο ζωντανή, ἀληθινὴ κι' ἐνδιαφέρουσα.

Ἂς ἔλθουμε τώρα στὸ ἐλατήριο τοῦ ξυπνήματος. Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸ παραστρατημένο καὶ ἐπιπόλαιο κορίτσι νὰ γίνῃ ξαφνικὰ μετρημένο καὶ στοχαστικό; Ὁ κ. Λιδωρίκης τῆς δίδει ἀφορμὴ μὲ τὴν γέννηση ἑνὸς ἀληθινοῦ ἔρωτα. Τὸ ἐλατήριο ὅμως αὐτὸ παύει νὰ συντηρῇ τὸ πρόβλημα. Τὸ μετατοπίζει σ' ἕνα φαινόμενο συνηθισμένο. Γιατὶ εἶναι τόσο καθημερινὸ ὁ μεγάλος ἔρωτας ν' ἀλλάξῃ ριζικὰ τὸν ἄνθρωπο, ὑπερπηδῶντας ὅλα τὰ ἐμπόδια, συνηθειῶν. ἡλικίας, περιβάλλοντος. Δὲν εἶναι ὅμως ξύπνημα. Δηλαδὴ δὲν ἀποτελεῖ ὁριστικὴν μεταστροφήν.

Ἐὰν ἔχωμεν τὰς ἀντιρρήσεις αὐτὰς ἐπὶ τῆς «θέσεως» τοῦ συγγραφέως ἀντιθέτως ἐκφράζομεν τὴν πλέον ἀνεπιφύλακτον ἱκανοποίησίν μας διὰ τὴν τεχνικήν του. Ὁ κ. Λιδωρίκης ὑπερέβη ἑαυτὸν καὶ ἴσως ὑπερέβη τὴν πνευματικότητα τῶν συνόρων τῆς Νεοελληνικῆς θεατρικῆς τεχνικῆς μὲ τὸ νέον του ἔργον. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὴν ἄτονον πρώτην πρᾶξιν καὶ τὴν κακὴν πρώτην σκηνήν, τὸ ὑπόλοιπον ἔργον χαρακτηρίζει τεχνικῶς μιὰ ἀνώτερη προσπάθεια, μὲ ποιητικὴν πνοήν, μὲ ὥριμον σκηνικὴν οἰκονομίαν, μὲ γοργὴν κίνησιν, ἐπιτυχῆ διάλογον, δραματικὰς συγκρούσεις (μεγαλειτέρα τῶν ὁποίων ὁ οἴκτος τῆς Τασούλας πρὸς τὴ Μάρω στὴν τελευταία πράξη,) ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον, κρυσταλλοποίησιν ἰδεολογικῶν συμβόλων σὲ πρόσωπα ἀνθρώπινα (ἡ Μάρω, ὁ Ἄγνωστος καὶ ὁ Ἰσκιερὸς) καὶ ἀναμφισβήτητη εἰλικρίνεια. Καὶ μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ποὺ δημιουργοῦν μιὰν αὐθύπαρκτη αἰσθητικὴ ὀντότητα, ὁ συγγραφεὺς ἐπεβλήθη ὡς μάγος καὶ ἐπὶ ἐκείνων ἀκόμη οἱ ὁποῖοι —ὅπως ἐγώ— ἔχουν τὰς ἐπὶ ὡρισμένων ἀπόψεων τοῦ ἔργου ἀντιρρήσεις των.

Τὸν πρῶτον ρόλον ἐκράτησε ἡ κυρία Ρίτα Μοράτ. Ἡ δημιουργία της ἦταν ἀσύγκριτη. Οἱ μεταπτώσεις της ἐπροκαλοῦσαν συναισθήματα μεταξὺ δέους καὶ θαυμασμοῦ. Ὁ ἐπικίνδυνος συγκερασμὸς τῆς συγκεκριμένης καὶ ἀφηρημένης ὑποστάσεώς της— ἕνας ρόλος διπλὸς καὶ ἀντίθετος—ἐπέτυχε ἀπόλυτα χωρὶς νὰ δημιουργηθῇ τὸ παραμικρὸν χάσμα. Ἐκάλυψε ἀριστοτεχνικὰ τὰς ἑνώσεις τῶν δύο της ὑποστάσεων μὲ δημιουργικὴ χρησιμοποίηση τῶν φωνητικῶν ἀποχρώσεων καὶ τῶν ἐναλλαγῶν τῆς ἐκφράσεως. Ὥστε νὰ δώσῃ ἕνα σύνολον ἐνταίου τύπου.

Ἐξαίρετοι ἦσαν ἐπίσης οἱ κ. κ. Λογοθετίδης. Γιαννίδης, Μουσούρης καὶ αἱ κυρίαι Χαλκούση καὶ Βολονάκη. Ὁ κ. Μοράτ πολὺ συμβατικός. Μέγας ἔπαινος ὅμως ὀφείλεται εἰς τὴν ραδιάραν ἐξέλιξιν τοῦ κ. Ζερβοῦ. Πολὺ καλὸς καὶ ὁ κ. Διανέλλος. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ κ. Κούν ἱκανοποιητικὴ καὶ οὐδὲν παράπονον διὰ τὰ σκηνικὰ τοῦ κ. Ἀνεμογιάννη

ΔΓΓ. ΔΟΞΑΣ

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ο ΚΑΚΟΗΘΗΣ ΜΑΡΝΤΕΝ ΝΤΑΛ

Τοῦ Χέρμαν Λάντον

Μιὰ σύλληψις

ΚΑΘΩΣ ἔπαιρνε τὸ ἀναψυκτικό της στὴν ταράτσα ἑνὸς κοσμικοῦ κέντρου, ἡ συμπαθητικὴ ἐκείνη νέα παρατήρησε κάποιον παχύσαρκο καὶ ροδοκόκκινο ἄνδρα ἀκαθόριστης ἡλικίας, ποὺ ἀπὸ τὸ τραπεζάκι του τὴν κύτταζε ἐπίμονα. Φαινόταν ἕνας τύπος εὐκαταστάτου καὶ καλοζωϊσμένου ἀστοῦ καὶ ἡ νέα κοπέλλα κάθε ἄλλο παρὰ ταράχθηκε ἢ ἀνησύχησε βλέποντάς τον νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ τόσην ἐπιμονή. Ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή της, σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν κάποιος, ποὺ τὴν ἔπαιρνε γιὰ μιὰν ἄλλη, συγγενῆ ἢ γνώριμό του. Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ παχύσαρκος ἐκεῖνος κύριος σηκώθηκε ἀποφασιστικὸς ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ πλησιάζοντας στὸ τραπεζάκι της, ὑποκλίθηκε λίγο καὶ κάθησε ρωτώντας την:

— Εἶσθε ἡ μὶς Λίλιαν Πέρτιγκ;

— Μάλιστα κύριε.

— Ἡ δακτυλογράφος τοῦ μίστερ Ζόζεφ Μέγερ;

— Εἶμαι δακτυλογράφος κύριε ἀλλὰ, ἀτυχῶς, ἀπὸ χθὲς δὲν εἶμαι ἡ δακτυλογράφος τοῦ μίστερ Ζόζεφ Μέγερ. Μήπως ζητεῖτε δακτυλογράφον;

— Πραγματικὰ ζητῶ μιὰ δακτυλογράφο. Εἴπατε λοιπὸν ὅτι ἀπὸ χθὲς δὲν εἶσθε ἡ δακτυλογράφος τοῦ Ζόζεφ Μέγερ;

— Μάλιστα. Μὲ ἔπαψε γιὰ λόγους οἰκονομίας. Καὶ ὅμως! Οἱ δουλειές του πηγαίνουν τόνο καλά! Βρῆκε ὅμως πὼς μιὰ δακτυλογράφος εἶναι μεγάλη πολυτέλεια γιὰ τὸ κατάστημά του. Ἔτσι, μ' αὐτὴν τὴν κρίση βρίσκομαι χωρὶς ἐργασία. Ἂν ἔχετε ἀνάγκην δακτυλογράφου κύριε...

Κυττάζοντάς την σὰν ἀφηρημένος, ὁ ἄγνωστος, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν τσιγαροθήκη του:

— Καπνίζετε μίς;

— Ὄχι στὰ κέντρα. Εὐχαριστῶ.

— Στὸ γραφεῖο σας;

— Ὅταν δὲν μοῦ τὸ ἀπαγορεύῃ ὁ προϊστάμενός μου....

— Σᾶς τὸ ἐπέτρεπε ὁ Ζόζεφ Μέγερ;

— Μάλιστα.

— Ὦ διάβολε! Κάπου ξέχασα τὸν ἀναπτῆρα μου.....

— Ἔχω σπίρτα.

Καὶ μὲ χαριτωμένη προθυμία, ἡ Λίλιαν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἕνα κουτάκι σπίρτα καὶ τοῦ προσέφερε. Ἐκεῖνος τὸ πῆρε, φόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ τὸ ἐξήτασε λίγες στιγμὲς προσεκτικά. Ἦταν ἕνα πλατὺ κουτάκι σπίρτων ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι κολλημένα στὸ βάθος τοῦ κουτιοῦ, ἑνωμένα σχεδὸν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἀριθμημένα. Ἀπὸ τὸ κουτάκι ἔλειπαν τὸ ὅλον πέντε σπίρτα. Κατάπληκτη τότε ἡ Λίλιαν, εἶδε τὸν ἄγνωστο νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φακελλάκι καὶ ἀπ' αὐτό, ἕνα μισοκαμμένο σπίρτο ἀπὸ τὴν ἴδια ποιότητα, ποὺ στὸ κάτω μέρος ἔφερε τὸν ἀριθμὸ 3. Τὸ τοποθέτησε τότε στὸ κουτάκι, στὴν θέση τοῦ τρίτου κατὰ σειρὰν σπίρτου καὶ τὴν κύτταξε μὲ ἀλλόκοτο ὕφος:

— Σὰν δικό σας δὲν φαίνεται τὸ σπίρτο αὐτό;

— Τί σύμπτωσις!....

— Μὶς Λίλιαν Πέρτιγκ, σᾶς συλλαμβάνω. Ἐπιθεώρητα Σοῦμερ τῆς Σκώτλαν Γυάρδ.

— Μὲ συλλαμβάνετε; Ἐμένα; Γιατί;

— Σᾶς συλλαμβάνω ὡς δολοφόνον τοῦ προϊσταμένου σας Ζόζεφ Μέγερ.

— Θεέ μου! Δολοφονήθηκε ὁ Ζόζεφ Μέγερ;

— Χθὲς τὸ ἀπόγευμα. Τὸ ἔγκλημα ἀνακαλύφθηκε σήμερα τὸ πρωΐ. Δὲν τὸ γνωρίζατε; Ἀκολουθῆστε με παρακαλῶ....

Περισσότερο πεθαμένη παρὰ ζωντανὴ, ἡ Λίλιαν Πέρτιγκ ἔμπαινε σὲ λίγο σὲ ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα ὅπου, ἀφοῦ τῆς πῆραν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά της, τὴν ἀπομόνωσαν μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο.

Καὶ μιὰ ἐπέμβασις

Καθὼς ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντὰλ ἔπαιζε στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου του μὲ τὸ πιστό του λυκόσκυλο, χαμογέλασε βλέποντας τὸν Μπίλιγκ νὰ πηγαινοέρχεται στενοχωρημένος στὴν βεράντα.

— Τί ἔπαθες Μπίλιγκ; Ἐκρύωσε τὸ φαγητό;

— Ὑποθέτω μίστερ...

— Δὲν πειράζει, Μπίλιγκ. Θὰ τὸ ζεστάνωμε! Τὶ νὰ κάνωμε; Ὁ φίλος μας ὁ Σοῦμερ κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται γιὰ τὴν γαστέρα του καταπλέει ἀπὸ τὶς 11, σήμερα ἔκρινε καλὸ νὰ ἀργήσῃ. Πάει! Χάλασε ὁ κόσμος! Θάχῃ φασαρίες πάλι.

— Οἱ ἐφημερίδες δὲν γράφουν γιὰ κανένα νέο κατόρθωμα τοῦ Λωποδύτη—Φάντασμα.

— Τὶ λές; Νὰ μὴ τὸν περιμένωμε;

— Εἶναι ἀπὸ τὰ φαγητὰ ποὺ δὲν σηκώνουν ξέσταμα.

— Ἂς τὸν τιμωρήσωμε λοιπόν! Σέρβιρε! Ὁ Σοῦμερ ἂς τὸ φάῃ παγωμένο!

— Αὐτὸ δὰ μοῦ ἔλειπε σήμερα! ἀκούσθηκε μιὰ βροντερὴ φωνή... καὶ ἐνέσκηψε ὁ Σοῦμερ πειναμένος. Σέρβιρε φίλεμου Μπίλιγκ ἂν θέλῃς τὴν φιλία μου!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, καταβροχθίζοντας ἕνα θαυμάσιο ροσμπὶφ, ὁ Σοῦμερ ἐξηγοῦσε:

— Ἄργησα γιατὶ δὲν μὲ ἀφήνουν μιὰ μέρα ἥσυχο.

— Τί ἔχεις πάλι;

— Μιὰ δολοφονία καὶ μιὰ σύλληψη. Τὰ κατάφερα, ὅμως, μιὰ χαρά. Ἐτέλειωσα μ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο περίμενα. Γιὰ νὰ ξέρῃς δηλαδή....

— Ποιὸν δολοφόνησαν;

— Κάποιον Ζόζεφ Μέγερ.

— Τὸν παλαιοπώλη; Δολοφονήθηκε αὐτὸς ὁ κτηνάνθρωπος; Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ!

— Τὸν γνώριζες;

— Πῶς; Ἦταν ἕνας λῃστὴς μὲ ὕφος ἁγίου. Ἔχω ἀκριβοπληρώσει στὸ κατάστημά του τῆς Ντέβονσαϊρ Στρῆτ, πολλὰ πράγματα ἀξίας ποὺ τὰ πῆρε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἀπὸ διαφόρους πεινασμένους, στὸ κατάστημά του τοῦ Σόχο. Γιατὶ τὸ σύστημα τῶν ἐργασιῶν ἢ μᾶλλον τῶν λῃστρικῶν πράξεων αὐτοῦ τοῦ λῃστοῦ, ἦταν τὸ ἑξῆς: Ἀγόραζε στὸ ρυπαρὸ καὶ γεμᾶτο σκόνη κατάστημά του τοῦ Σόχο... καὶ μεταπωλοῦσε στὸ πολυτελέστατο κατάστημά του τῆς Ντέβονσαϊρ Στρῆτ! Τὸ κατάστημά του τῆς Ντέβονσαϊρ Στρῆτ διευθύνεται ἀπὸ τὸν ἀντάξιο ἀνεψιό του καὶ μέλλοντα κληρονόμον του Σάμουελ Μέγερ.

— Θὰ γνωρίζῃς τότε καὶ τὴν δακτυλογράφο του.

— Τὴν μὶς Λίλιαν Πέρτιγκ; Τὶ θαυμάσιο κορίτσι! Τί συμπαθητικὸς τύπος!

— Καὶ πόσο στενὸ θὰ βρίσκῃ τώρα τὸ κελλί της!

Τὸ πηροῦνι ἔμεινε μετέωρο στὸ χέρι τοῦ Μάρτεν Ντάλ.

— Τί εἶπες;

— Αὐτὴ τὸν σκότωσε!

— Ἡ Λίλιαν Πέρτιγκ; Ἀδύνατο!

— Ἄκου με ποὺ σοῦ λέω! Αὐτὴ τὸν σκότωσε. Τὴν ἔδιωξε χθὲς τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὶς τέσσερες πῆγε στὸ σπίτι του καὶ τὸν σκότωσε μέσα στὸ δωμάτιό του! Ἐννοεῖται πὼς ἀρνεῖσαι καὶ πὼς ἰσχυρίζεται ὅτι πῆγε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ στὴ δουλειά του. Πιθανὸν νὰ πῆγε σπίτι του πραγματικὰ μ' αὐτὸ τὸν σκοπό. Φαίνεται ὅμως πὼς λογομάχησαν καὶ ἡ ὡραία Λίλιαν, σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, πῆρε τὸ περίστροφό του, ποὺ βρισκόταν στὸ μάρμαρο τοῦ κομοδίνου του καὶ τοῦ τὸ ἄδειασε κατάστηθα. Ὅλα εἶναι ἐναντίον της. Στὸ σπίτι ἔτυχε νὰ βρίσκεται ὁλομόναχος ὁ Ζόζεφ Μέγερ, ἀλλὰ ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀπέναντι κτιρίου τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ βγαίνῃ ἐξαιρετικὰ ταραγμένη, λίγο μετὰ τὶς τέσσερες. Μέσα στὸ τραγικὸ δωμάτιο βρῆκα αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίρτο. Εἶναι δικό της! Ἀπὸ τὸ κουτί της! Τὸ παραδέχθηκε ἀλλὰ ἐπιμένει πὼς μ' αὐτὸ ἄναψε τὸ τσιγάρο τοῦ Ζόζεφ Μέγερ. Τὰ δακτυλικά της ἀποτυπώματα βρέθηκαν σὲ διάφορα μέρη ἀλλὰ τὸ συντριπτικὸ γι' αὐτὴν εἶναι, ὅτι καὶ στὸ περίστροφο βρέθηκαν τὰ δακτυλικά της ἀποτυπώματα! Βλέπεις λοιπὸν πὼς ὅσο καὶ ἂν εἶσαι θαυμαστής της, δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ παραδεχθῆς ὅτι αὐτὴ τὸν σκότωσε καὶ ὄχι ἄλλος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε...

Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει ἀπὸ μιὰ νέα αὐτοτελῆ καὶ πρωτότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

Ὁ Λωποδύτης-Φάντασμα ἐπὶ τὸ ἔργον

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνα τηλεφώνημα ἔφερνε τὸν ἐπιθεώρητα Σοῦμερ στὴν κατοικία τοῦ Σάμουελ Μέγερ, ἀνεψιοῦ τοῦ Ζόζεφ Μέγερ, ποὺ διηύθυνε τὸ κατάστημα τῆς Ντέβονσαϊρ Στρῆτ. Ὁ ἀσύλληπτος Λωποδύτης — Φάντασμα εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἀπὸ βραδὺς τὴν κατοικία τοῦ γενικοῦ κληρονόμου τοῦ Ζόζεφ Μέγερ καὶ τὰ εἶχε κάνει θάλασσα. Ὅπως συνήθως, ἡ ἀστυνομία δὲν βρῆκε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ θρυλικοῦ λωποδύτη, ἀλλὰ ἀργὰ τὸ βράδυ ὁ ἐπιθεώρητα Σοῦμερ ἔλεγε στὸν Μάρτεν Ντάλ:

— Νομίζω ὅτι ἄρχισες κιόλας τὶς ἐνέργειές σου, γιὰ νὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητα τῆς Λίλιαν Πέρτιγκ.

— Διάβασες μήπως τὰ ἀπογευματινὰ φύλλα καὶ μοῦ τὸ λὲς αὐτό;

— Τ' ἀπογευματινὰ φύλλα; Τί γράφουν τὰ ἀπογευματινὰ φύλλα;

— Πῶς! Δὲν διαβάζεις ἐφημερίδες; Περίεργη πάστα ἀστυνομικοῦ! Νά! Διάβασε ἐδῶ....

Καὶ ἀνοίγοντας μιὰ ἐφημερίδα, ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ εἴδηση στὸν Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος τὴν διάβασε γουρλώνοντας τὰ μάτια του.

«Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΟΥ

»Ἡ δολοφονία τοῦ παλαιοπώλου Ζόζεφ Μέγερ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ ἀνάστατο τὸ προσωπικὸν τῆς Σκώτλαντ — Γυάρδ διότι, μολονότι ἐπιστεύθη κατ' ἀρχὰς ὅτι πλῆρες φῶς ἐχύθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν, αὕτη περιπλέκεται. Ἡ Σκώτλαντ—Γυάρδ τηρεῖ ἀπόλυτον σιγήν. Καθ' ἃς ὅμως ἔχομεν ἀσφαλεστάτας πληροφορίας, τὰ πράγματα πρόκειται νὰ λάβουν ὅλως νέαν τροπήν. Δὲν ἀποκλείονται τὰ ἀπροσδόκητα. Πάντως, ἡ συλληφθεῖσα ὡς δράστις τῆς δολοφονίας δακτυλογράφος τοῦ θύματος, μὶς Λίλιαν Πέρτιγκ, ἀφέθη ἐλευθέρα. Συντάκτης μας ἐπισκεφθεὶς αὐτὴν εἰς τὴν μονοκατοικίαν της, Ἀμλέιου Στρῆτ 142, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ. Εἴμεθα ὅμως εἰς Θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἡ Λίλιαν Πέτιγκ ὑπεσχέθη ρητῶς στὴν Σκώτλαντ — Γυὰρδ νὰ παραδώσῃ ἐντὸς τῆς αὔριον τὸν πραγματικὸν δολοφόνον τοῦ προϊσταμένου της».

Πελιδνὸς ἀπὸ τὴν σύγχυσή του ὁ ἐπιθεώρητα Σοῦμερ ἐδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα ἀφρίζοντας:

— Αὐτὸ εἶναι κακοήθεια! Ποιὸς τὴν ἔκανε;

— Ἐγώ!

— Σύ;

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ προδώσῃς. Ἐγὼ ἄῃρα στὸ λαιμό μου τὴν σύνταξη τῶν ἐφημερίδων. Ἐτηλεφώνησα τὴν τελευταία στιγμὴ ὡς ἀστυνομικὸς συντάκτης.

— Τὴν ἔκανες αὐτὴ τὴν κακοήθεια;

— Τί χυδαῖος ποὺ εἶσαι σήμερα στὶς ἐκφράσεις σου!...

— Καὶ τώρα; Ἂν σὲ ἀνακαλύψουν;

— Πῶς θὰ μὲ ἀνακαλύψουν; Μήπως σκοπεύεις νὰ μὲ προδώσῃς;

— Χμ!... Ὄχι ἐγώ... Εἶμαι περίεργος ὅμως νὰ μάθω σὲ τὶ ἀπέβλεπες κάμνοντας αὐτὸ ποὺ ἔκαμες.

— Σὲ τί ἀπέβλεπα; Ὥρα μου εἶναι νὰ κάνω «χμ!» Θὰ δῆς ἀπόψε σὲ τὶ ἀπέβλεπα, γιατὶ δὲν θὰ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ δῶ. Πρῶτα ὅμως θὰ φᾶμε, θὰ πάρωμε τὸ καφεδάκι μας καπνίζοντας θαυμάσια αἰγυπτιακὰ σιγαρέττα... Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος; Ἡ κοιλιά σου ἔχει τὴν εὐεργετική της σήμερα.

— Καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν; Ἂν τὰ πράγματα ἔχουν ὅπως τὰ φαντάζομαι.... Θὰ δεχθῆς καὶ πάλι συγχαρητήρια ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους σου διάσημε ἐπιθεώρητα!

Ἀπὸ τὴ μιὰ ἔκπληξη στὴν ἄλλη

Κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, οἱ δυὸ φίλοι φθάνανε στὴν μικρὴ καὶ σχεδὸν ἀπομονωμένη μονοκατοικία τῆς Λίλιαν Πέρτιγκ καὶ ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἀνοιξε τὴν πόρτα μὲ ἕνα μικρὸ διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο.

— Πέρνα μέσα, ἀλλὰ μὴν ἀνάψῃς φῶς. Ὡραῖα! Ἂς κλείσω ξοπίσω μας. Δὲ βλέπεις; Σὲ λίγο θὰ δῆς ὡραῖα πράγματα. Βρισκόμαστε στὸ χώλλ. Νὰ ποὺ τὰ μάτια μας ἀρχίζουν νὰ συνηθίζουν στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ δρόμου ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸν φεγγίτη. Αὐτὴ ἐκεῖ εἶναι ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας. Ἐκείνη ἐκεῖ ἡ πορτούλα ἀνοίγει σὲ μιὰ στενὴ σκαλίτσα ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ὑπόγειο.

— Εἶσαι βλέπω καλὰ κατατοπισμένος.

— Ναί. Κάποιος ποὺ ἐπεσκέφθηκε τὸ σπίτι μὲ κατατόπισε.

— Καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐπεσκέφθηκε χθὲς τὸ βράδυ, πρὶν ἢ ὕστερα ἀπὸ τὴν διάρρηξη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σάμουελ Μέγερ.

— Ἔχεις μεγάλη φαντασία ἀλλὰ αὐτὸ δὲν βλάπτει. Τὶ παληοκλειδαριές! Θὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ κανεὶς αὐτὲς τὶς πόρτες καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του! Νά! Γιὰ κύτταξε! Ἡ καϋμένη ἡ μὶς Λίλιαν θὰ μποροῦσε νὰ σφαγῇ σὰν ὀρνίθι ἐδῶ μέσα ἂν εἶχε ἐχθρούς. Τώρα θὰ πάρωμε θέσεις πίσω ἀπὸ τὶς γρίλλιες καὶ θὰ ἐπιτηροῦμε τὸν δρόμο. Οὔτε τσιγάρο θὰ ἀνάψωμε οὔτε τσιμουδιὰ θὰ βγάλωμε. Μιὰ στιγμὴ ν' ἀνοίξω καὶ τὸ πορτάκι τοῦ ὑπογείου... Πάει κι' αὐτό.

— Καὶ ποιὸν θὰ περιμένωμε νὰ δοῦμε στὸ δρόμο;

— Ποιόν; Τὴν μὶς Λίλιαν!

Ὁ Σοῦμερ ἐγούρωσε τὰ μάτια του.

— Τὴν μὶς Λίλιαν;

— Βέβαια! Τέτοια περίπου ὥρα ἐπιστρέφει συνήθως σπίτι της. Μεταξὺ ὀχτὼ καὶ μισὴ καὶ ἐννέα.

— Ἀλλὰ ἀφοῦ εἶναι στὴ φυλακή!

— Ποιά; Ἡ Λίλιαν Πέρτιγκ; Ἀπόψε θὰ διανυκτερεύῃ ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή της. Ἔκανα τὴν κακοήθεια νὰ κάνω... ἄλλη μιὰ κακοήθεια!

— Μὰ εἶσαι καταπληκτικός! Πῶς τὰ κατάφερες; Θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ ξεχάσω πὼς εἶσαι φίλος μου!

— Σκασμὸς Σοῦμερ! Κύτταξε τώρα ἀπὸ τὶς γρίλλιες στὸ δρόμο καὶ κλεῖσε τὴν πόρτα τοῦ μπουφέ σου.

— Τὴν πόρτα τοῦ μπουφέ μου;

— Τὸ στοματάκι σου δηλαδή...

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἀναμονὴ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὁ Σοῦμερ ἔβλεπε κατάπληκτος τὴν μὶς Λίλιαν Πέρτιγκ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο τυλιγμένη σέ ἕνα παλτουδάκι σπορτ καὶ μὲ τὸν γιακᾶ ὑψωμένο ὡς τ' αὐτιά της. Μὲ γοργὸ βῆμα διέσχισε τὸν δρόμο κυττάζοντας ὁλόγυρά της σάμπως νὰ φοβόταν μὴ τὴν δῇ κανεὶς καὶ ἔφθασε στὴν πόρτα τῆς μικρῆς μονοκατοικίας της. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἄνοιγε τὸ τσαντάκι της σὰν ἐκνευριασμένη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ κλειδάκι της, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔπιασε τὸν Σοῦμερ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν παρέσυρε στὴ σκαλίτσα τοῦ ὑπογείου συστήνοντάς του σιωπὴ καὶ κλείνοντας τὴν πορτούλα ξοπίσω τους.

Ἀπὸ τὴ σκαλίτσα ἐκείνη, ὁ Σοῦμερ ἄκουσε τὴν μὶς Λίλιαν νὰ μπαίνῃ, νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα ξοπίσω της, ν' ἀνάβῃ τὸ φῶς καὶ νὰ εἰσέρχεται στὴν κρεββατοκάμαρά της, τὴν πόρτα τῆς ὁποίας ἐκλείδωσε γυρίζοντας τὸ κλειδὶ δυὸ φορές.

— Τί σημαίνουν αὐτὰ Μάρτεν; ρώτησε σιγὰ ὁ Σοῦμερ

— Σκασμός!

— Τί θὰ κάνωμε τώρα;

— Γιὰ νὰ περάσωμε τὴν ὥρα μας; Συμβουλεύω τὸ ἀθόρυβο χασμούρημα.

Κάμνοντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμία, ὁ Σοῦμερ σούφρωσε τὰ χείλη του καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄρχισε νὰ ξεσαγωνιάζεται ἀπὸ τὸ χασμούρημα.

Ὕστερα ἀπὸ ἀναμονὴ δυὸ τούλάχιστον ὡρῶν, καθὼς οἱ λυὸ φίλοι καθόντουσαν σιωπηλοὶ στὸ σκαλοπάτι, κινδυνεύοντας νὰ ἀποκοιμηθοῦν, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔπιασε μὲ τὰ δυό του δάχτυλα τὸ μπράτσο τοῦ Σοῦμερ.

— Τὶ εἶναι;

— Σούτ... Ἄκουγε...

Κάποιος προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ ἀθόρυβα τὴν ἐξώπορτα! Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη ὁ Μάρτεν Ντὰλ πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση τοῦ Σοῦμερ καὶ πῆρε τὸ περίστροφό του. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἄκουγαν τὴν ἐξώπορτα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ ξανακλείνῃ. Κάποιος προχώρησε μὲ βήματα σιγανὰ πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα! Ἀκούσθηκε ἡ προσπάθειά του νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ξαφνικὰ, ἀκούσθηκε θόρυβος μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα, γρήγορα βηματάκια, μετατόπιση ἐπίπλων, τὸ παταγῶδες ἄνοιγμα ἑνὸς παραθύρου καὶ κραυγὲς τρομοκρατημένης γυναίκας:

— Βοήθεια! Γείτονες! Βοήθεια!

Ἀκρατητος τότε ὁ Μάρτεν Ντὰλ ὥρμησε στὸ χὼλλ κρατώντας ἕνα κλεφτοφάναρο ἀναμμένο καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Σοῦμερ:

— Στὸν τόπο! Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ἕνας ἄνδρας ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὶς γυναικεῖες φωνές, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος.

Κρατώντας τὸν ἀκίνητο ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρέφου, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἐγύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ δωμάτιο ἐπλημμύρισε ἀπὸ φῶς.

— Ἐπιθεώρητα Σοῦμερ, σοῦ παραδίδω τὸν δολοφόνο τοῦ Ζόζεφ Μέγερ!

— Ὁ Σάμουελ Μέγερ!

— Ἀκριβῶς! Ἡ κακοήθειά μου ἔπιασε! Ἤρθε νὰ σκοτώσῃ καὶ τὴν μὶς Λίλιαν Πέρτιγκ! Ψάξε τον!... Ἕνα στιλέτο;... Ὡραῖα!... Τὶς χειροπέδες σου τώρα!

Καὶ πηγαίνοντας στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας:

— Μὶς Λίλιαν! Μπορεῖτε νὰ βγῆτε! Δὲν κινδυνεύετε πιά!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀκούστηκε ἕνα κρυστάλινο γέλιο.

— Ἡ Κόρα Στίλλμαν! ἔκαμε ὁ Σοῦμερ κυττάζοντας σὰν ἀποβλακωμένος τὸ γελαστὸ προσωπάκι τῆς ἀραβωνιαστικιᾶς τοῦ Μάρτεν Ντάλ.

— Ναί ἐπιθεώρητα! Ἔλαβα καὶ ἐγὼ μέρος στὴν κακοήθεια!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Ἡ Κόρη τῆς Μαρσελίας

Ἕνα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ Ἐ. Νέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Προηγούμενα

Ἡ Κα Αἰμιλία, οἰκονόμος τοῦ βουλευτοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν που μόλις ἔχει πεθάνει, πηγαίνει στο Τροάϊγ νὰ παραλάβη τὴν κόρη του Ρενέ, ποὺ εἶναι ἡ μόνη κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας του. Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαλλεράν, ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, ποὺ ἐποφθαλμιᾶ τὴν κληρονομιά, τὴν ἀκολουθεῖ κρυφά. Ἡ Κα Αἰμιλία παίρνει τὴν Ρενὲ καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο ὅμως, ἕνα μικροατύχημα τοὺς σταματᾶ. Θέλοντας καὶ μὴ διακόπτει τὸ ταξίδι του καὶ ὁ Λαντιέ. Ὁ ἐξάδελφος καὶ συνένοχός του Πασκάλ, ἀποφασίζει νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ. Οἱ δυὸ συνένοχοι συναντῶνται καὶ κανονίζουν τὴν περαιτέρω δράση τους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ρενὲ ἀδημονεῖ ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴ αὐτὴ διακοπὴ τοῦ ταξιδιοῦ της.

23ον

ΝΑΙ ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ μένα, ψιθύρισε ἡ κ. Αἰμιλία μὲ ἀποθάρρυνση. Τί νὰ κάνω Θεέ μου; τί νὰ κάνω;...

Ἡ Ρενὲ δὲν ἀπήντησε. Σκεπτόταν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε ἀποφασιστικά:

— Ἀκοῦστε κ. Αἰμιλία, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνάγκη νὰ παρατείνεται τὸ μαρτύριό μου καὶ νὰ βασανίζεσθε καὶ σεῖς μὲ τὴν σκέψη, ὅτι ἀπὸ σᾶς — ἔστω καὶ ἄθελά σας — προέρχεται τὸ ἐμπόδιο. Δὲν εἶμαι πιὰ παιδί. Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ ξέρω νὰ μιλῶ, καὶ εἶμαι σὲ θέση νὰ κατα-βαίνω καὶ νὰ κρίνω. Μπορῶ, λοιπὸν, νὰ ἐξακολουθήσω καὶ μόνη τὸ ταξίδι μου...

Ἡ κ. Αἰμιλία ἐφρικίασε ὁλόκληρη.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς στὸ Παρίσι ὁλομόναχη ; εἶπε κατάπληκτη.

— Γιατὶ ὄχι;

— Ξέρεις πολὺ καλὰ, ὅτι ἔχω ἐντολὴ νὰ σὲ ὁδηγήσω ἐγώ...

— Τὸ ξέρω, ὅπως ἐπίσης ξεύρω ὅτι πρόκειται νὰ δώσω σ' ἕνα συμβολαιογράφο ἕνα γράμμα ποὺ κρατᾶτε ἐσεῖς καὶ ποὺ θὰ περιέλθη στὰ χέρια μου μόλις πατήσωμε τὸ κατῶφλι τοῦ γραφείου τοῦ συμβολαιογράφου....

— Ναί....

— Λοιπόν, δὲν σᾶς ἐμποδίζει τίποτε νὰ μοῦ δώσετε τὸ γράμμα αὐτὸ ἀμέσως. Ἐγὼ θὰ τὸ πάω στὸν κ. Ὠγκὺ, θὰ πάρω τὸν ἄλλο φάκελλο καὶ θὰ σᾶς τὸν φέρω κατ' εὐθεῖαν ἐδῶ... Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι...

— Ἀδύνατον ! ἀπήντησε ἡ κυρία Αἰμιλία.

— Ἀλλὰ γιατί; Ποιὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ἑνὸς τόσο μικροῦ ταξιδιοῦ; Σὲ μιὰ μέρα θὰ πάω καὶ θὰ ἐπιστρέψω.

— Ἴσως νἄχης δίκηο ἀγαπητή μου Ρενὲ, δὲν θὰ δεχθῶ ὅμως ποτὲ νὰ χωρισθῆς ἀπὸ ἐμένα... Δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ὡρκίσθηκα... νὶ τὸν πάρουν γιὰ πραγματικὸ περιοδεύοντα ἐμπορουϊπάλληλο.

Ἐπέστρεψε ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ κάθησι στὸ καφενεῖο περιμένοντας τὸ βραδυνὸ ταχυδρομεῖο ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Στὰς ἐννέα φάνηκε ὁ ταχυδρομικὸς διανομεύς.

Ὁ Λεοπόλδος σηκώθηκε καὶ τὸν πλησίασε μὲ ὕφος ἀδιάφορο:

— Ἔχεις τίποτε γιὰ μένα; ρώτησε, Βαλτᾶς, περιοδεύων ἐμπορουϊπάλληλος.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ διανομεύς. Τίποτε ἄλλο γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ γράμμα.

— Ἀ! Γιὰ ποιὸν εἶναι; ρώτησε ὁ ξενοδόχος πλησιάζοντας.

— Γιὰ κάποια δεσποινίδα Ρενέ. Ἔχετε ἐδῶ κανένα κορίτσι μὲ τὸ ὄνομα αὐτό;

Στὰ μάτια τοῦ Λεοπόλλου ἔλαμψε μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς. Ἦταν τὸ γράμμα του !

— Ναί, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Εἶναι ἡ κοπέλλα ποὺ συνοδεύει τὴν ἡλικιωμένη ἐκείνη κυρία ποὺ ἔχει στραμπουλίσει τὸ πόδι της.

— Λάβετο, λοιπὸν, εἶπε ὁ διανομεύς Ἔδωσε τὸ γράμμα, χαιρέτισε καὶ ἔφυγε.

Κεφάλαιον ΙΔ'

Ὁ ξενοδόχος φώναξε ἕναν ὑπάλληλο καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα λέγοντάς του νὰ τὸ πάη ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς δίδος Ρενέ.

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν Λεοπόλδο ἡ Ρενὲ εἶχε ἀποσυρθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ νωρίτερα στὸ δωμάτιό της καὶ ἔτσι τὸ γράμμα τὴν βρῆκε ἐκεῖ μόνη.

Ἀπόρησε πολὺ βλέποντας νὰ τῆς φέρνουν τέτοια ὥρα γράμμα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἀπὸ ποιὸν νἆναι, ψιθύρισε ἔκπληκτη. Ἂν ἦταν ἀπὸ τὸ Τροάϊγ θἄ-εγα ὅτι μοῦ γράφει ἡ Παυλίνα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.....

Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἡ Ρενὲ ἄνοιξε τὸ φακέλλο. Τὸ βλέμμα της ἔτρεξε πρώτα-πρώτα στὴν ὑπογραφή. Δὲν εἶδε καμένα ὄνομα, ἀλλὰ μόνον τὰς λέξεις «Ἕνας φίλος τῆς μητέρας σας». Καὶ ὅμως πόσο τὴν συνεκίνησαν αἱ λέξεις αὐτές! Ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ φρικίασμα σὲ ὅλο της τὸ σῶμα καὶ μιὰ γλυκειὰ χαρὰ νὰ γεμίζη τὴν ψυχή της. Ἕνας φίλος τῆς μητέρας της! Τῆς μητέρας της!... Ζοῦσε λοιπὸν ἡ μαννοῦλα της; Ζοῦσε καὶ τῆς ἔγραφε μέσον ἑνὸς προσώπου δικοῦ της. Γιατὶ αὐτὸ, ἀσφαλῶς, θὰ συνέβαινε! Πόσο ἦταν εὐτυχισμένη!....

Μὲ ἀπληστία διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ταλαίπωρη καὶ ἐγκαταλελειμμένη κόρη.

»Χάρις στὸν θάνατο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ἔκανε τὴν μητέρα σας, τὴν ἁγία αὐτὴ γυναῖκα, νὰ ὑποφέρη τὰ πάνδεινα, θὰ μάθετε τώρα τὴν καταγωγή σας. Ὁ ἐγωϊστὴς καὶ ἄσπλαχνος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ποὺ σᾶς κρατοῦσε κατάκλειστη μέσα σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ οἰκοτροφειο ὄχι γιὰ νὰ σας μορφώση, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς κρύψη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἔκαμε τὸν λογαριασμό του χωρὶς τὴν Θεία Πρόνοια καὶ χωρὶς τὴν μητρικὴ στοργὴ ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ σᾶς ἀγκαλιάζη καὶ ἀπὸ μακρυά!

»Μέσα στὰ ἀτελείωτα δάκρυά της καὶ τὰ δεινὰ ποὺ μὲ μεγάλη καρτερόψυχία ὑπέμενε ἡ μητέρα σας, εἶχε πάντα τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ ἐρχόταν ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ὥρα ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ σᾶς καλέση κοντά της. Ἡ ὥρα αὐτὴ ἐσήμανε! Ἡ γυναίκα ὑπὸ τὴν φύλαξη ἢ μᾶλλον ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ὁποίας βρίσκεσθε, ὑπακούει στὶς ὁδηγίες ἐκείνου τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος σᾶς ἀποδίδει τὴν ἐλευθερία. Δὲν ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τῆς κάμνετε γιὰ τὴν μητέρα σας, γιατὶ τῆς εἶναι ἀπηγορευμένο νὰ ἀπαντήση καὶ δὲν θ' ἀπαντήση ποτέ... Σᾶς ἐξαπατᾷ διαρκῶς μὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις περὶ μελλοντικῶν ἀποκαλύψεων... Θὰ πειοθῆτε γι' αὐτὸ προσεχῶς.

»Σοβαρώτατοι λόγοι τοὺς ὁποίους θὰ μάθετε ἐπίσης προσεχῶς, ἐμποδίζουν τὴν μητέρα σας νὰ ἔλθη νὰ σᾶς βρῆ ἡ ἴδια. Ἐν τούτοις σᾶς περιμένει ἐκείνη μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Θὰ τὴν ἀφήσετε νὰ περιμένη καὶ ἄλλο ἀκόμη; Ἀφῆστε τὴν ὑποκρίτρια ποὺ σᾶς συνοδεύει καὶ ποὺ λέγει ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ σᾶς ὁδηγεῖ στὸ Παρίσι ὄχι γιὰ νὰ σᾶς ἀποδώση στὴν μητέρα σας ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς κλείση σὲ μοναστήρι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ πόρτες των ἅμα μιὰ φορὰ κλείσουν πίσω ἀπὸ κανένα νέο θῦμα των δὲν ξανανοίγουν πιὰ γι' αὐτὸ ποτέ.

»Εὐτυχῶς, ἡ Θεία Πρόνοια ποὺ εἶναι πάντοτε μαζί σας, ἀλλοιώς τὰ ἔφερε τὰ πράγματα. Τὸ δυστύχημα ποὺ συνέβη στὴν συνοδό σας ἦταν ἔργο της· τὴν ἐκάρφωσε στὸ κρεββάτι, καὶ σᾶς ἀφῆκε ἐσᾶς ἐλεύθερη. Μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρία ποὺ σᾶς δίνει—σᾶς ἐπαναλαμβάνω—ἡ Θεία Πρόνοια. Φύγετε αὔριο ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πάρτε τὸ βραδυνὸ τραῖνο τῶν 8.5' γιὰ τὸ Παρίσι. Θὰ φθάσετε ἐκεῖ τὶς 11. Ὁ γράφων θὰ σᾶς περιμένη στὸν σταθμὸ καὶ ἐπειδὴ σᾶς γνωρίζει προσωπικῶς θὰ σᾶς πλησιάση καὶ θὰ σᾶς πῆ : «Ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς μητέρας σας».

»Θὰ τὸν ἀκολουθήσετε καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς ὁδηγήση στὴν ἀγκάλη ἐκείνης τῆς ὁποίας ἡ καρδία πάλλει μόνον γιὰ σᾶς καὶ ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἀφιερώση ὅλη της τὴν ζωή.

»Ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον, δυστυχισμένη καὶ ἔρημη κόρη, σταματήστε πιὰ τὰ δάκρυά σας, φθάνει ὅσο κλάψατε. Ἀφῆστε τὸ χαμόγελο νὰ ξανανθίση στὰ χείλη σας ποὺ μόνον γι' αὐτὸ εἶναι πλασμένα γιατὶ τέλειωσαν πιὰ τὰ βάσανά σας καὶ ἀρχίζουν γιὰ σᾶς μέρες χαρᾶς!...

»Ἡ μητέρα σας ἀνυπομονεῖ ἀφάντασια....

Ἕνας φίλος τῆς μητέρας σας»

Ἡ Ρενὲ διάβασε τὸ γράμμα ὡς τὸ τέλος μὲ μιὰν, θάλεγε κανεὶς, ἀναπνοή. Ἀκρυα ἔβρεξαν τὰ μάγουλά της, ἀλλὰ κρυα πλέον χαρᾶς.

Κεφάλαιον ΙΕ'

— Μητέρα μου, μητεροῦλα μου! ψιθύριζε ἡ ἄτυχη κόρη ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Ζῆς, λοιπόν! Μὲ φωνάζεις, μὲ περιμένεις!... Ὠ! πόσον εἶμαι εὐτυχισμένη! Περίμενέ με, μαννοῦλα μου, θὰ ἔλθω!...

Ξαναδιάβασε τὸ γράμμα καὶ ὅταν τὸ τελείωσε εἶχε παρμένη πιὰ τὴν ἀπόφασή της, ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη : Θὰ ἔσπευδε στὴν φωνὴ τῆς μητερούλας της, θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι.

Εἶχε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὰ ναῦλα της.

— Θὰ συμβουλευθῶ, σκέφθηκε, ἕναν σιδηροδρομικὸ ὁδηγὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ ὥρα τοῦ τραίνου ποὺ μοῦ δίνει ὁ ἐπιστολογράφος μου εἶναι ἀκριβής. Ὡς τότε, ὅμως, πρέπει νὰ φαίνωμαι ἀτάραχη. Ἡ κ. Αἰμιλία δὲν πρέπει νὰ καταλάβη τίποτε, γιατὶ θὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ ματαιώση τὸ σχέδιό μου. Ἄχ! καλὰ μοῦ τὤλεγε ἡ Παυλίνα ὅτι στὸ Παρίσι μὲ περιμένει ἡ εὐτυχία, ἀφοῦ στὸ Παρίσι θὰ ἀγκαλιάσω τὴν μητέρα μου!

Τὸ ὄνομα τῆς Παυλίνας, τῆς παληᾶς συμμαθήτριά της στὸ Τροάϊγ, τῆς ἔφερε μιὰ ἀνάμνηση. Συλλογίσθηκε τὸν νεαρὸ ταξιδιώτη τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Νομαρχίας» καὶ ψιθύρισε:

— Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν εἶναι γραφτό μου νὰ συναντήσω στὸ Παρίσι καὶ ἐκεῖνον....

Σκούπισε τὰ μάτια της καὶ ἔκρυψε τὸ γράμμα στὸ στῆθος της.

Ἐκείνη τὴν ὥρα μιὰ ὑπηρέτρια τῆς ἀνήγγειλε ὅτι τὸ γεῦμα εἶχε σερβιρισθῆ στὸ δωμάτιο τῆς κ. Αἰμιλίας.

Ἡ Ρενὲ πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ καὶ ἔπαιξε τὸ μέρος της περίφημα ὡς τὸ τέλος. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο ἡ κ. Αἰμιλία δὲν κατάλαβε τίποτε.

Εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ Ρενὲ προσποιήθηκε κούραση καὶ ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιό της. Βρῆκε τὴν ὑπηρέτρια νὰ τὸ τακτοποιῆ.

— Χρειάζεστε τίποτε δεσποινίς ; τὴν ρώτησε αὐτή.

— Ναί. Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ ἕναν Σιδηροδρομικὸ Ὁδηγό.

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς.

— Θὰ μοῦ τὸν φέρης κατ' εὐθεῖαν ἐδῶ.....

— Πολὺ καλά.

Ἡ ὑπηρέτρια κατέβηκε ἀμέσως κάτω στὸ σαλόνι, ὅπου ὁ Λεοπόλδος Λαντιὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζη καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη ἐπάνω στὰ τραπέζια.

— Τί ζητᾶς; τὴν ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

— Τὸν ὁδηγό, ἀφεντικό.

— Καὶ τὶ διάβολο θὰ τὸν κάμης;

— Μοῦ τὸν ζητᾶει ἡ νέα ποὺ μένει στὸ πρῶτο πάτωμα, ἐπειδὴ τὸν ἔχει ἀνάγκη.

— Καλά... καλά...

Ὁ Λαντιὲ ἄκουσε τὸν διάλογο αὐτὸν καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Τὸν ὁδηγὸ ζητᾶτε, εἶπε, νά τος.

Πραγματικὰ τὸ βιβλίο ἦταν στὸ τραπέζι τοῦ Λαντιέ.

— Εὐχαριστῶ κύριε, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, παίρνοντάς τον.

«Τὰ πράγματα πᾶνε περίφημα, σκέφτηκε ὁ Λαντιέ. Ἡ μικρὴ τσίμπησε τὸ δόλωμα. Θέλει τώρα νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὸ τραῖνο. Αὔριο τὸ βράδυ ἡ μικρὴ θὰ ἔχη ἀποχαιρετήση τὴν γρηά. Σὲ λίγο θὰ μάθω ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια....».

Σὲ λίγο ἡ Ρενὲ ἄνοιγε τὸν ὁδηγὸ ποὺ τῆς εἶχε φέρει ἡ ὑπηρέτρια λέγοντας:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὶ ὥρα περνάει τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

— Πολὺ εὔκολο, δεσποινίς. Μοῦ ἐπιτρέπετε;

Πῆρε τὸν ὁδηγὸ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς νέας καὶ τὸν ἄνοιξε στὸ στοιχεῖο Μ.

— Μαῖζὸν Ροὺζ εἶπε. Στὴν σελίδα 80. Θὰ βρῆτε τὸ δρομολόγιο καὶ τὶς τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων.

Ἡ Ρενὲ ξανάπηρε τὸν ὁδηγὸ καὶ τὸν ἄνοιξε στὴ σελίδα 80. Οἱ ὧρες πραγματικῶς ἦταν αὐτὲς ποὺ τῆς ἔδινε τὸ γράμμα. Ἀναχώρησις στὶς 8.5' ἄφιξις στὸ Παρίσι 11.

— Θὰ πᾶτε στὸ Παρίσι; ρώτησε ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὴν περιέργεια ποὺ χαρακτηρίζει τὶς γυναῖκες τοῦ ἐπαγγέλματός της.

Ἡ Ρενὲ ἔφερε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη καὶ κατόπιν εἶπε:

— Θέλω νὰ μάθω κάτι....

— Τί πρᾶγμα;

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ βγῆ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο χωρὶς νὰ περάση ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ καφενείου.

— Μάλιστα. Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Μένει ἀνοιχτὴ μέχρι τὰς δέκα τὸ βράδυ....

— Εὐχαριστῶ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς αὐτό....

Καὶ ἡ Ρενὲ ἔβαλε στὸ χέρι τῆς ὑπηρετρίας ἕνα πεντόφραγκο. Αὐτὴ εὐχαρίστησε θερμὰ ἀλλὰ... καὶ συνέχισε τὶς ἐρωτήσεις:

— Ἔχετε σκοπὸ νὰ φύγετε ἀπόψε;

— Ἀπόψε ὄχι, ἴσως αὔριο. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ μάθη κανεὶς τὸν σκοπό μου, μὲ κατάλαβες;

— Καὶ βέβαια κατάλαβα, εἶπε μὲ ἕνα χαμόγελο ἡ ὑπηρέτρια, φανταζομένη ὅτι πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἐρωτοδουλειά.

— Καὶ ἂν, μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου, ἐρωτηθῆς, πάλι νὰ ἀπαντήσης ὅτι δὲν ξέρεις τίποτε....

— Καὶ στὴν κυρία ποὺ εἶναι μαζί σας;

— Πρὸ πάντων σ' αὐτήν!....

— Κατάλαβα. Θὰ κλείσω τὸ στόμα μου καὶ θὰ κάνω πὼς παραξενεύομαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον μὲ τὴν ξαφνικὴ ἐξαφάνισή σας...

Κατεβαίνοντας τὴν σκάλα ἡ ὑπηρέτρια μονολογοῦσε:

«Νὰ τὴν βλέπη κανεὶς, θαρρεῖ ὅτι εἶνε ἡ ὁσία Μαρία... Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη ἀπὸ τὰ σιγανὰ ποτάμια!... Στὸ κάτω—κάτω ἐπένα τί μὲ μέλλει; Καλὰ κάνει ἡ κοπέλλα! Ὄμορφη εἶναι, νέα εἶναι !... Ἐδῶ οἱ ἄσχημες καὶ οἱ γρηᾶς κάνουν τόσα!.... Ἀ! πρέπει νὰ χαίρεται κανεὶς τὴν ζωή του. Τὰ νειάτα φεύγουν!...».

Ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα καὶ ἀφῆκε τὸν ὁδηγὸ στὴν θέση του.

— Τί τὸν ἤθελε τὸν ὁδηγὸ ἡ δεσποινὶς Ρενέ; τὴν ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

— Νὰ ἰδῆ τὶ ὥρα φεύγουν τὰ τραίνα ἀπ' ἐδῶ.

— Γιὰ ποῦ;

— Δὲν ξέρω.

— Νὰ μὴν ἔχη σκοπὸ νὰ φύγη;

— Δὲν ξέρω... Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε....

— Ἡ κυρία ὅμως ποὺ τὴν συνοδεύει δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδέψη καὶ θὰ ἀργήση ἀκόμη... Τὤλεγε σήμερα τὸ πρωὶ ὁ γιατρός.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Τὸ καρνὲ τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντοῦλα

Μὴν εἶσθε ἀμελεῖς!

Πολλὲς φορές, μικρὲς ἀμέλειες μᾶς προκαλοῦν ἀργότερα μεγάλους μπελάδες, περιττὰ ἔξοδα, ἐκνευρισμὸ, καὶ ἀκαταστασία.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συνηθίσωμε τὸν ἑαυτό μας συστηματικὰ νὰ ἀποφεύγωμε τὶς ἀμέλειες αὐτές. Ἰδοὺ μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις:

★ Ποῦ εἶναι ἡ κάλτσα μου; Χθὲς τὸ βράδυ τὴν πετάξατε ὁπουδήποτε καὶ τώρα βασανίζεσθε νὰ τὴν βρῆτε.

★ Τὸ γάλα χύθηκε!

Τί κρίμα! Ἂν προσέχατε λιγάκι, δὲν θὰ τὸ ἐχύνατε.

★ Φαίνεται πὼς ἀκόμη χθὲς εἴχατε πάει στὸ κομμωτήριο;

Ὄχι! Τὰ μαλλιά σας εἶναι ἀκατάσταστα καὶ σκονισμένα. Γιατὶ δὲν βάλατε ἕνα λεπτὸ μεταξωτὸ πανάκι στὸ κεφάλι σας, τὴν ὥρα ποὺ συγυράγατε τὸ σπίτι σας;

★ Τὸ χαριτωμένο καδράκ ποὺ εἴχατε στὸν τοῖχο ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ γυαλί του.

Δὲν μοῦ λέτε, πόσον καιρὸ εἴχατε ν' ἀλλάξετε τὸ σύρμα ἢ τὸν σπάγκο ποὺ τὸ συγκρατοῦσε;

★ Ἔχασα ἕνα κουμπί· τώρα θὰ πρέπει νὰ τ' ἀλλάξω ὅλα ἂν δὲν βρῶ τὸ ὅμοιόν του.

Ὁμολογῆστε ὅτι χθὲς παρετηρήσατε ὅτι δὲν ἦταν στερεό, ἀλλὰ βαρεθήκατε νὰ τὸ ξαναράψετε.

★ Τὸ ὡραῖο ἄνθος μου μαράθηκε.

Τὰ φυτὰ εἶναι σὰν τοὺς ἀνθρώπους, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τροφή. Γιατὶ τὸ ἀφήσατε 8 ἡμέρες ἀπότιστο;

★ Ὁ σύζυγος σας ρίχνει παντοῦ τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου του.

Τί νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ δὲν τοῦ δίνετε σταχτοδοχεῖο;

★ Ἐξεχάσατε τὴν διεύθυνση τῆς μοδίστρας;

Δὲν θὰ συνέβαινε αὐτὸ ἂν τὴν σημειώνατε στὸ καρνὲ χρησίμων διευθύνσεων.

★ Ἐχάσατε πάλι ἕνα δόντι!

Δὲν θὰ τὸ ἐχάνατε ἂν πηγαίνατε ἀμέσως στὸν ὀδοντογιατρό σας. ΛΟΡΑ

Μιὰ συμβουλὴ

Ἡ Μπέττυ Ντάβις λέγει: Προσέξετε τὸ κτένισμά σας. Προσπαθήσετε νὰ τοῦ δώσετε ἀτομικότητα. Προσέξετε νὰ διαλέξετε ἕνα κτένισμα ποὺ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὰ χαρακτηριστικά σας καὶ μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία σας. Ἁπλοποιήσετέ το ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο. Πλησιάσετε ὅσον μπορεῖτε τὴν ἀπόλυτη ἁρμονία ποὺ εἶναι τὸ κορύφωμα τῆς ὁμορφιᾶς.

Γιὰ ὅσες ἐπωφελήθησαν τοῦ δεκαημέρου τῆς φθήνειας

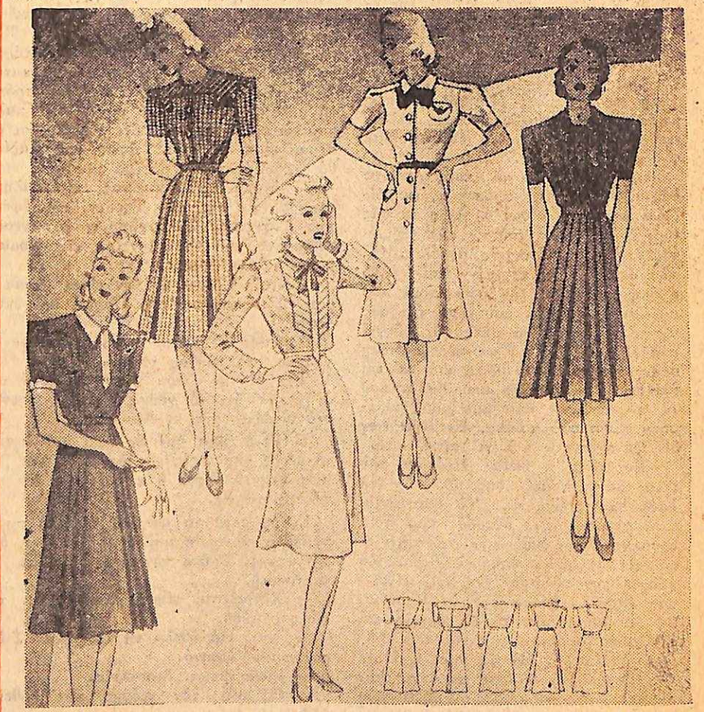

Σᾶς παρουσιάζομε σήμερα ἀρκετὰ πρακτικὰ μοντελάκια ποὺ θὰ σᾶς φανοῦν ἀσφαλῶς χρήσιμα ἂν γιὰ τὸν ἕνα λόγον ἢ τὸν ἄλλον ἀργοποιήσατε τὶς καλοκαιρινές σας προετοιμασίες, ἢ ἁπλῶς ἐπωφεληθήκατε τοῦ δεκαημέρου γιὰ νὰ πλουτίσετε τὴν γαρδαρόμπα σας.

1.—Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπὸ τὸ μοντέρνο λινὸ ποὺ δὲν ζαρώνει. Γίνεται φυσικὰ καὶ σὲ μονόχρωμο κρέπ-ντὲ-σίν ἢ ὅποιο ἄλλο ἴσιο καὶ μονόχρωμο ὕφασμα. Μιὰ ντεκούπ στοὺς ὤμους σχηματίζει νωμίτη. Ἀπὸ τὸν νωμίτη αὐτὸν βγαίνουν δύο πιέτες ποὺ τοῦ δίνουν τὸ φάρδος τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ μόδα. Ὁ γιακᾶς, οἱ μανσέτες καὶ τὸ πλαστρονάκι ἄσπρα φυσικά. Κουμπιὰ στὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος ἢ λευκά.

2.— Κάνετε τὸ φορεματάκι αὐτὸ σὲ ἀλατζᾶ καρὸ κόκκινο κι' ἄσπρο. Θὰ γίνῃ εὔθυμο, δροσερὸ καὶ πολὺ πρακτικό. Στολίσετέ το μ' ἕνα μαντηλάκι κόκκινο καὶ μὲ μιὰ πέτσινη ζώνη κόκκινη ἐπίσης.

3.— Τὸ τρίτο σχεδιάκι γίνεται σὲ βαμβακερὸ ἐμπριμὲ ἢ καὶ σὲ μεταξωτό. Ἡ φούστα του εἶναι κομμένη κλός, μὲ ραφὲς μπρὸς καὶ πίσω ποὺ σχηματίζουν μιὰ πιέτα ἐμπρός. Οἱ ραφὲς τοποθετημένες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κολακεύουν πολὺ ὅλα τὰ σώματα. Τὸ πλαστρονάκι γίνεται μ' ἕνα μονόχρωμο ὕφασμα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ ὑφάσματος ἢ καὶ ἄσπρο. Πολὺ νεανικὸ καὶ πρακτικὸ τὸ δέσιμο τοῦ γιακᾶ.

4.— Χαριτωμένο καὶ δροσερώτατο μοντέλο ἀπὸ λινὸ ἢ κρέπ-ντὲ-σίν ἄσπρο. Κουμπώνει ἐμπρὸς μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Γαρνίρεται μ' ἕνα μανδηλάκι πράσινο καὶ μιὰ πέτσινη ζώνη στὸν ἴδιο χρωματισμό. Τὰ τσεπάκια ἐπίσης εἶναι πρακτικώτατα.

5.— Τὸ πέμπτο μοντέλο εἶναι πιὸ ἀμπιγιέ. Γίνεται ἀπὸ πρέπ-ντὲ-σίν κρεπὸν ἢ ζορζέτα. Πολὺ ντιστεγμὲ οἱ ντεκούπ τοῦ κορσάζ ποὺ μετεβάλλονται σὲ πιέτες στὴν φούστα.

Ἕνα νόστιμο καὶ πρακτικὸ ἐπιπλάκι

Τὸ κάθισμα αὐτὸ εἶναι συνάμα καὶ τουαλετίτσα. Μπορεῖτε νὰ τὸ κατασκευάσετε μ' ἕνα σκέτο κασονάκι. Τὸ κάθισμα εἶναι ἁπλὸ καὶ γίνεται μ' ἕνα μαξιλαράκι ἀπὸ κρετόν. Μπορεῖτε νὰ κάνετε μιὰ ὡραία τουαλετίτσα ὅπου θὰ φυλάγετε τὰ διάφορα ἀξεσουάρ τῆς καλλονῆς σας, πούδρες, κρέμες, λοσιόν, κτενάκια, βούρτσες κλπ. Ἂν θέλετε μάλιστα μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε κι' ἕνα καθρεπτάκι κάτω ἀπὸ τὸ κρετὸν στὸ σκέπασμα.

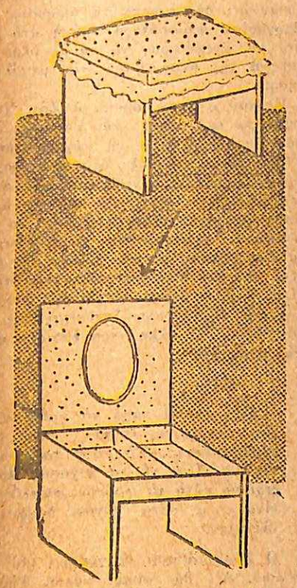

Γιὰ τὴν κατασκευή του, συμβουλεύθητε τὴν εἰκόνα μας.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Τουβλάκια ἀπὸ νεφρὰ ἀρνιοῦ

Παίρνετε μερικὰ νεφράκια ἀρνιοῦ, τὰ κόβετε σὲ λεπτὲς φέτες, τοὺς βάζετε ἀλάτι, πιπέρι καὶ ρίγανη, τὰ περνᾶτε ἀπὸ σουβλάκια καὶ τὰ ψένετε στὴν σχάρα ἢ καὶ στὸ φοῦρνο. Ἂν εἶναι στὸ φοῦρνο, προσθέτετε ἀρκετὸ βούτυρο καὶ λίγο νεράκι. Ἂν τὰ ψήσετε στὴν σχάρα, τότε βάζετε τὸ βούτυρο μόλις ψηθοῦν. Ὅταν ἑτοιμασθοῦν τὰ σερβίρετε μὲ πατάτες τηγανητὲς καὶ μὲ μιὰ ντοματοσαλάτα.

Φυσικὴ ὑγιεινὴ

Κινησιοθεραπεία

12ον

Ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο ἄρχισα πλέον νὰ σᾶς γράφω σχετικὰ μὲ τὴν φυσικὴ ἀγωγὴ καὶ τὴν ἐκγύμναση τῶν παιδιῶν σας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γίνεται ἀ·ὸ τὴν τρυφερώτερη ἡλικία τους. Τὸ παιδὶ εἶναι μιὰ εὔπλαστη μάζα. ἡ ὁποία παίρνει τὴν μορφὴ ποὺ θὰ θελήσωμε. Ἂν ἀφήσετε τὸ παιδάκι σας ἀκαθοδήγητο, ἀγύμναστο καὶ μὲ ἀδιόρθωτες φυσικὲς ἢ ἐπίκτητες κακές του συνήθειες, τότε θὰ τὸ δῆτε μεγαλώνοντας νὰ γίνῃ κυφό, νωθρό, νευρικὸ καὶ μὲ πλημμελῆ τὴν σωματική του ἀνάπτυξη. Ἐνῷ ἀπεναντίας ἂν ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερή του ἡλικία, τὸ καθοδηγήσετε ἀνάλογα, τότε θὰ ἔχετε ἕνα παιδάκι εὔρωστο, ζωηρὸ καὶ καλὰ ἀναπτυγμένο.

Στὸ προηγούμενο σᾶς ἔγραψα γενικῶς πὼς πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ παιδιά σας κατὰ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις. Τώρα θὰ σᾶς γράψω μερικὲς ἀσκήσεις καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ τὰ κάνετε καὶ σεῖς μαζὶ μὲ τὰ παιδιά σας γιατὶ ἔτσι αὐτὰ θὰ σπεύδουν νὰ τὶς κάνουν εὐκολώτερα γιὰ νὰ σᾶς μιμηθοῦν. Αὐτὲς οἱ ἀσκήσεις καὶ τὰ παιγνίδια εἶνε γιὰ τὰ σωματικῶς ἄρτια παιδάκια, καὶ γράφονται γιὰ τὴν ἐκγύμναση καὶ τόνωση τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματός των καὶ γιὰ τὴν τελεία ἀνάπτυξή των. Στὰ ἑπόμενα θὰ σᾶς γράψω ἐπανορθωτικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὰ ἐλαττωματικὰ παιδιὰ, πρὸς διόρθωσιν διαφόρων ἀτελειῶν τοῦ σώματός των, κακῶν συνηθειῶν καὶ φυσικῶν ἐλαττωμάτων, ὅπως λ.χ. κυφότης τῆς σπονδυλικῆς στήλης, οἱ ἐλαφρῶς κυρτωμένες γάμπες, τὰ νευρικὰ τρίκ κλπ.

ΑΣΚΗΣΙΣ 1η.

Πάντοτε ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα θὰ εἶνε ὁ ὁδηγὸς τῶν ἀσκήσεων. Τὰ παιδιὰ θὰ κάνουν τὰ ἴδια, γιὰ νὰ τὰς μιμηθοῦν. Σταθῆτε μπροστὰ σ' ἕναν τοῖχο καὶ πολὺ κοντὰ σ' αὐτόν, μέχρι ἐλαφρᾶς ἐπαφῆς. Σηκωθῆτε στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν, σηκώνοντας συγχρόνως καὶ τὰ χέρια σας ὑψηλὰ καὶ μὲ τὶς παλάμες ἐφαπτόμενες τοῦ τοίχου, προσπαθῆστε νὰ τὸν πιάσετε ὅσο μπορῆτε πιὸ ὑψηλά. Τὰ παιδάκια σας θὰ σᾶς ἀκολουθήσουν εὔκολα στὴν κίνηση αὐτὴ γιατὶ τοὺς ἀρέσει νὰ ψηλώνουν. Κατόπιν ἀποτραβηχθῆτε ἀπὸ τὸν τοῖχο, πάρτε τὴν στάση τῆς προσοχῆς, μὲ τὸ πηγοῦν· καὶ τὴν κοιλιὰ πάντα πρὸς τὰ μέσα, τοὺς ὤμους πρὸς τὰ πίσω καὶ προτεταμένο τὸ στῆθος. Μ' ἄλλα λόγια: κορδωμένοι. Τότε σηκώστε τὰ χέρια πάλιν ὑψηλὰ, καὶ στηριχθῆτε συγχρόνως στὰ νύχια τῶν ποδιῶν. Τὰ χέρια σας εἶναι πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω. Ἀρχίστε τώρα σιγὰ-σιγὰ νὰ σκύβετε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μέχρις ὅτου τὰ χέρια σας κοντέψουν νὰ ἐγγίσουν τὸ πάτωμα. Μὲ τὴν καθημερινὴ ἐκτέλεση τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς θὰ μπορέσετε κάθε μέρα καὶ περισσότερο. νὰ φθάνετε πιὸ κάτω τὰ χέρι·α σας. Ἐπανέλθετε τώρα πάλι στὴν στάση τῆς προσοχῆς, στηριγμένοι στὰ δακτυ·α τῶν ποδιῶν καὶ μὲ τὰ χέρια πρὸς τὰ ἄνω. Ἐπαναλάβετε καὶ πάλιν τὴν κάμψη τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἐμπρός.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2α.

Ἀφοῦ ἀναπαυθῆτε λιγάκι ἀπὸ τὴν παραπάνω ἄσκηση, ἐκτελέσατε τὴν ἀκόλουθο, ποὺ μοιάζει σὰν παιγνίδι:

Λάβετε τὴν στάσιν τῆς προσοχῆς καὶ φέρτε τὰ χέρια σας πίσω στὴν μέση, μπλέκοντας συγχρόνως τὰ δάκτυλά των. Τώρα τεντώστε καλὰ τὰ χέρια σας πρὸς τὰ κάτω καὶ πίσω ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Τὰ χέρια σας ἔτσι μπλεγμένα θρίσκονται στὸ ὕψος τῶν γλουτῶν. Μὲ τὴν ἄσκηση αὐτὴ γυμνάζονται συγχρόνως οἱ μῦς τῆς ράχεως, τοῦ στήθους καὶ τῶν χεριῶν.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3η.

Καὶ τώρα ἡ σειρὰ τοῦ δρόμου μὲ τὰ τέσσερα. Τὰ παιδιὰ τὸν κάνουν εὐχαρίστως γιὰ νὰ σᾶς παραβγοῦν. παίρνοντάς το γιὰ ἕνα ὡραῖο παιγνιδάκι. Εἶναι, ὅμως, μιὰ ἄσκησις ἀπολεσματικὴ γιὰ τὴν εὐλυγισία καὶ εὐκινησία τοῦ σώματος καὶ γιὰ τὴν ἐκγύμναση τῶν μυῶν τῶν ἄνω καὶ καὶ κάτω ἄκρων. Ἀκουμβώντας στὸ πάτωμα μὲ τὶς παλάμες τῶν χειρῶν καὶ στηριζόμενοι συγχρόνως στὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν, δίχως τὰ γόνατα νὰ ἐγγίζουν καθόλου τὸ πάτωμα. τρέχετε μπουσουλώντας, 20 ἕως 30 μέτρα μέσα σ' ἕνα λεπτό.

Στὸ ἑπόμενο: Ἀσκήσεις ἐπανορθωτικαί.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ἰατρὸς. Σόλωνος 40

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς ΛΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΙΑΤΡΟΥ

★ Ἀγωνιῶσαν Ἐπαρχιώτισσαν.— Ἡ κρέμα γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε περιέχει ὑδράργυρο. Τὸ βράδυ, πρωτοῦ κοιμηθῆτε νὰ ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Ἀλκοὸλ καμφρὲ	330 γραμ.
Βάμμα βενζόης	15 »
Ὕδωρ κολωνίας	60 »
Νερὸ ἀπεσταγμένο	225 »

Ἅμα στεγνώσῃ αὐτὴ ἡ λοσιὸν νὰ περνᾶτε τὴν λεκὲ ἐπιτρίβοντες ἐλαφρῶς μὲ λίγη ἀπ' τὴν κάτωθι πομάδα:

Βαζελίνη	60 γραμ.
Ρεζορσίνη	12 »
Λαλολίνη	20 »

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

Ροδόνερο	100 γραμ.
Γλυκερίνη	15 »
Βόραξ	10 »

Τρὶς τῆς ἑβδομάδος ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον ν' ἀφαιρῆτε μετὰ 10 λεπτὰ μὲ ἄφθονο νερό.

★ Μιὰ μὲ κομμένα φτερά.— Φάρμακο τὸ ὁποῖον νὰ θεραπεύῃ τὴν ὑπερτρίχωση τοῦ προσώπου, δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Μόνον διὰ τῆς μεθόδου ποὺ ἐφαρμόζω, δηλ. τῆς ἠλεκτροπληξίας, διὰ βραχέων διαθερμικῶν κυμάτων, καταστρέφονται ριζικῶς οἱ τρίχες χωρὶς πόνο καὶ χωρὶς ν' ἀφήνουν οὐλές. Ἂν δὲν σᾶς ἐξετάσω προσωπικῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὴν τιμὴ ἢ τὴν διάρκεια τῆς θεραπείας.

★ Νικ. Καλογήρ.. Ἐνταῦθα. — Ἰδιαιτέρας ἀπαντήσεις δὲν δίδω ἄνευ τῆς κεκανονισμένης 50δράχμου ἀμοιβῆς. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ἀπαντῶ ἐδῶ. Προῒ καὶ βράδυ νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Ἀλκοὸλ καμφρὲ	30 γραμ.
Βάμμα βενζόης	15 »
Ὕδωρ κολωνίας	60 »
Ἀποστειρωμένο ὕδωρ	150 »

Νὰ κάνετε βραδυὰ παρὰ βραδυὰ ἀτμόλουτρο τοῦ προσώπου ἐπὶ 10 λεπτὰ, μὲ τέσσερα ποτήρια κοχλασμένο νερὸ στὸ ὁποῖον νὰ ρίχνετε 2 κουταλὲς βορικό. Νὰ μὴ τὰ σπάτε μὲ τὰ νύχια. Ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὸ μεσημέρι κι' ἄλλες 40 τὸ βράδυ Λιλιντ Κάλσιουμ Σπὲς πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἂν θέλετε πρᾶστε νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ προσωπικῶς. Δέχομαι Σόλωνος 40 10—1 καὶ 5—8. Λ.

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ / στὴν καρδιά

Τὰ προηγούμενα

Ὁ Κολλιδὲ, ἄλλοτε ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Οἴκου Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ, θεωρεῖται ὑποπτος τοῦ φόνου τοῦ τελευταίου αὐτοῦ. Γιὰ τὸν φόνο αὐτὸ ἔχει καταδικασθῆ ἀδίκως ὁ Ὠντικούρ, ὁ ὁποῖος καὶ δραπετεύει ἀπὸ τὸ κάτεργο. Ἡ ἀστυνομία, ὑποπτευομένη τὸν Κολλιδέ, προσπαθεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ. Σ' αὐτὰ τοὺς βοηθεῖ ἡ πρώτη σύζυγός του Μαρία, τὸν καλεῖ μιὰ μέρα σπίτι της καὶ τὸν δάζει νὰ τῆς ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του, παρουσίᾳ καὶ τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ κρυφάκουγαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὁ Κολλιδὲ συλλαμβάνεται, δικάζεται καὶ καταδικάζεται, ἐνῷ ὁ Ὠντικούρ ἀθωώνεται.

21ον

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ καὶ ἐπευφημίες ὑπεδέχθησαν τὴν δικαστικὴ αὐτὴ ἀπόφαση. Ὅλοι ἦσαν κατασυγκινημένοι. Ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο ποὺ ἦταν πυκνότατο λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ εἶχε πάρει ἡ δίκη αὐτὴ «τῆς μιᾶς ἡμέρας, ὅπως τὴν εἶχαν ἐπονομάσει, μέχρι τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν δικαστῶν.

Ὅλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ἔτρεχαν νὰ συγχαροῦν τὸν Ὠντικοὺρ καὶ νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι.

Συνηθίζουν μερικοὶ συγγραφεῖς νὰ παρουσιάζουν τὸ κοινὸν τῶν δικαστικῶν αἰθουσῶν, τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ πλῆθος τὸ ὁποῖο θὰ τὸ ἰδῆτε νὰ γεμίζῃ ἀσφυκτικὰ μιὰ αἴθουσα κακουργιοδικείου σὲ μιὰ μεγάλη δίκη σὰν ἕνα πολυκέφαλο τέρας ποὺ τρέχει ἐκεῖ ὅπου μυρίζεται σκάνδαλο καὶ θοῦρκο γιὰ νὰ χώσῃ τὴν μούρη του σ' αὐτὸν, σὰν τὸ ἀποκρουστικὸ ἐκεῖνο κατοικίδιο, καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων, ποὺ ἡ ἀδυσώπητος μοῖρα τους, τὸ φοβερὸ πεπρωμένο τους τοὺς ἔχει ρίξει στὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἀφανισμό. Μὲ ἄλλους λόγους φαντάζονται τὸ ἀκροατήριο ἑνὸς δικαστηρίου σὰν ἕναν συρφετὸ σαδιστῶν ποὺ χαίρεται μόνον ὅταν βλέπῃ τὸ αἷμα νὰ χύνεται, ὅταν βλέπῃ δηλαδὴ ἕναν ἄνθρωπο νὰ ὁδηγῆται εἴτε στὴν λαιμητόμο, εἴτε στὴν ἀγχόνη.

Καὶ ὅμως... Πόση πλάνη ὑπάρχει στὴν ἀντίληψη αὐτή...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ποὺ εἶχε νοιώσει τότε, στὴν πρώτη δίκη τοῦ Ὠντικούρ, τὴν ἱκανοποίησιν νὰ τοῦ γεμίζῃ τὴν ψυχὴ, γιατὶ ἕνας φονιᾶς — ὅπως τὸν φαντάζονταν — ἕνας χυδαῖος καὶ κοινὸς ἐγκληματίας, ἔπαιρνε τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε, τὸ ἴδιο λοιπὸν ἐκεῖνο κοινὸν ποὺ εἶχε χειροκροτήσει τότε τοὺς ἐνόρκους γιὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τους, χειροκροτοῦσε καὶ τώρα μὲ τὴν ἀθώωση τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἀπονομὴ τῆς πραγματικῆς αὐτῆ τῆ φορὰ δικαιοσύνης. Καὶ χειροκροτοῦσε μὲ περισσότερη θέρμη τούτη τὴν φορὰ σὰν νἄθελε νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἀπαλλαγέντα ἀπὸ κάθε κατηγορίαν ἄνθρωπο, γιὰ τὰ πρῶτα ἄδικα χειροκροτήματα ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι χαίρεται πιὸ πολὺ στὴν χαρὰ παρὰ στὴ λύπη τοῦ ἄλλου...

Ἀπὸ τὴν δίκη, φυσικὰ, δὲν ἔλειψε ὁ Ζεράρ. Θὰ ἐρχόταν καὶ ἡ Μαργαρίτα ἂν οἱ γιατροὶ δὲν τῆς ἐπέβαλλαν μιὰ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος καὶ κλίματος καὶ δὲν ἔλειπε στὸ Μαντόν.

Οἱ συγκινήσεις ποὺ πέρασε ἡ γυναῖκα αὐτὴ γιὰ κάθε ἄλλον θὰ ἦσαν συντριπτικές. Ἡ Μαργαρίτα, ὅμως, ποὺ τὴν ἔκαιε ὁ πόθος νὰ παρουσιασθῆ ἀγνὴ καὶ ἀνεπίληπτος στὰ μάτια τοῦ γυιοῦ της καὶ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ στὸ ὄνομά του, ἐμπιστοσύνη ποὺ, ὅπως εἴπαμε, εἶχε κλονισθῆ φοβερὰ, ἀντέδρασε γενναία καὶ κατώρθωσε καὶ μετὰ τὴν φρικτὴ ἐκείνη ταλαιπωρία ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ ζήσῃ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν λογικῶν, νὰ ἐμψυχώσῃ ἡ ἴδια τὸ ἑαυτό της καὶ νὰ ζήσῃ ὡς τὴν μεγάλη ἡμέρα τῆς τελικῆς ἱκανοποιήσεως.

Ὅλος ὅμως αὐτὸς ὁ ἀγῶνας, ὅλη αὐτὴ ἡ κολοσσιαία γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἀντοχὴ καὶ ἑνὸς ρωμαλέου ἀνδρὸς προσπάθεια ἀντιδράσεως ἐξήντλησαν τὴν Μαργαρίτα πολὺ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ γιατροὶ φοβήθηκαν σοβαρῶς γιὰ τὴν ὑγεία της. Συνεβούλευσαν, λοιπὸν, τὸν Ζὰν νὰ τὴν πάῃ στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸν ζωογόνο ἥλιο καὶ τὸ ἰώδιο τῆς γαλανῆς Μεσογείου ἡ «γυναῖκα ποὺ ὑπέφερε περισσότερο στὴ ζωή της», ὅπως εἶχε γράψει μιὰ ἐφημερίδα, ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ ξαναβρίσκῃ τὴν ὑγεία της, τὸν ἑαυτό της.

Ὁ Ζεράρ ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπὸ εὐτυχία. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Λουΐζα. Τίποτε πιὰ δὲν ἐμπόδιζε τὴν πραγματοποίηση τοῦ ὀνείρου των.

Δὲν εἶχαν ὑποφέρει οἱ δυὸ νέοι ὀλιγώτερο ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα. Καὶ ἰδίως ἡ Λουΐζα. Γι' αὐτὴν ἡ ἀθώωσις τοῦ πατέρα της δὲν ἦταν μονάχα ἕνα ζήτημα οἰκογενειακὸ πρὸς τὴν λύση τοῦ ὁποίου ἀπέβλεπε μὲ ὅλη τὴν δύναμῃ τῆς ὑλικῆς της στοργῆς, ἀλλὰ καὶ ἕνα ζήτημα καθαρῶς ἀτομικὰ δικό της.

Μόνον ἡ ἀποκατάστασις τοῦ πατέρα της θὰ ἀποκαθιστοῦσε καὶ τὴν ἴδια στὰ δικαιώματά της, τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχει ἕνας ἄνθρωπος στὸν ἔρωτα, στὴν χαρὰ τῆς ζωῆς... Τὸ εἶχε πῆ ἡ Λουΐζα στὸν Ζεράρ: δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνῃ γυναῖκα του ἂν δὲν ἀποκαθίστατο ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ πατέρα της. Ἐξ ἄλλου ἔπρεπε τὸ αἷμα ποὺ τοὺς χώριζε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἀνάμεσά τους. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ὠντικοὺρ δὲν εἶχε παύσει μέχρις ἑνὸς σημείου νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Μαργαρίτα εἶχε διαπράξει τὸν φόνο. Ἡ ἀμφιβολία ποὺ εἶχε ὁ ὕλιος ὁ Ὠντικοὺρ δὲν τοὺς καθησύχαζε. Καὶ ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος, ὁ Κολλιδὲ, νὰ δικασθῆ, νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή του γιὰ νὰ πεισθοῦν.

Τώρα πιὰ ἡ Λουΐζα ἦταν ἐλεύθερη νὰ πῆ τὸ «ναί». Ἡ μεγάλη πλάνη, ἡ φοβερὴ παρεξήγησις εἶχε διαλυθῆ. Μποροῦσε μὲ τὸ μέτωπο ψηλὰ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα ποὺ τῆς προσέφερε ὁ νέος.

❁

Μετὰ τὴν δίκη ὅλοι διευθύνθηκαν στὸ μέγαρο τοῦ Ζὰν Ντεμάρ. Ἐκεῖ συνεφώνησαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσουν τὴν Μαργαρίτα περισσότερο μόνη στὸ Μαντὸν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλουν τὴν μεγάλη εἴδηση.

Προτοῦ φύγουν, ὅμως, ὁ Ζὰν Ντεμὰρ σκέφθηκε ὅτι ὑπῆρχε καὶ κάποιος ἄλλος τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσουν: ἡ Μαριννέττα. Ὑπῆρξε ὁ κυριώτερος, ἂν ὄχι ὁ μοναδικὸς συντελεστὴς τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ὠντικοὺρ καὶ τῆς ἀποδόσεώς του στὴν οἰκογένειά του καὶ στὴν κοινωνία. Χωρὶς αὐτὴν, ποτὲ ἴσως δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά του. Ἡ Μαριννέττα δὲν παρέστη στὴ δίκη, ὁ Ζὰν, ὅμως, ἤξερε τὴν διεύθυνσή της καὶ τῆς ἔγραψε ζητώντας της ἕνα ραντεβοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα ἔπαιρνε τὴν ἐξῆς ἀπάντηση :

«Κύριε,

»Δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθῆκον μου. Δὲν συντρέχει λοιπὸν λόγος νὰ μὲ εὐχαριστήσετε. Τὸ μόνο ποὺ τώρα ἐπιθυμῶ εἶναι νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα, νὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ φοβερὸ παρελθὸν ποὺ εἶναι γιὰ μένα μόνον δάκρυα καὶ θλίψεις».

Ὁ Ζὰν διάβασε τὸ γράμμα καὶ χαμογέλασε. Δὲν θὰ τἄβαζε κάτω. Τὴν ἴδια ὥρα πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λόρδου Βύρωνος.

Ἡ ἐπίσκεψίς του ἦταν τόσο αἰφνιδιαστικὴ ὥστε ἡ Μαρία λὲν μπόρεσε νὰ μὴν τὸν δεχθῆ.

Ὁ Ζὰν ὑποκλίθηκε μροστά της μὲ βαθύτατο σεβασμό. Ἐκείνη ἀπήντησε στὸν χαιρετισμό του μὲ μιὰ κλίση τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι ἕνα κάθισμα.

— Κυρία, εἶπε ὁ Ντεμὰρ, δὲν ἦλθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθετε ὅτι χάρις σὲ σᾶς ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐτυχία ξαναγύρισαν σὲ δυὸ σπίτια. Δὲν θὰ ξεχάσουμε ποτὲ, κυρία μου, τὴν εὐεργεσία αὐτή. Θὰ σᾶς θυμόμαστε καὶ θὰ σᾶς ἀγαποῦμε πάντα!...

Ἡ Μαρία ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

Ἡ συγκίνησίς της ἦταν φανερή.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ζὰν Ντεμὰρ ἦταν πολὺ συγκινημένος.

Πέρασαν περικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ προσπαθοῦσε νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τέλος ὁ Ντεμὰρ μίλησε πρῶτος.

Ἡ φωνή του ἔτρεμε:

— Κυρία μου, εἶπε, τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς. Πάρτε με ὡς ἕνα μεγαλύτερό σας ἀδελφὸ, ὡς πατέρα σας ἀκόμη, γιατὶ ἔχω — δυστυχῶς γιὰ μένα — αὐτὴ τὴν ἡλικία, καὶ πῆτε μου ἐλεύθερα πῶς μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Σήκωσε τὰ ὡραῖα τῆς μάτια μέσα στὰ ὁποῖα σπίθιζαν πιρολάντια ἀτίμητα τὰ δίκρυα, καὶ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή:

— Ἀλλοίμονο, κύριέ μου, δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτε γιὰ μένα, γιατὶ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε....

—Τίποτε ἀπολύτως;...

—Τίποτε... Ὅλα τελείωσαν γιὰ μένα... Καὶ οἱ χαρὲς καὶ οἱ λύπες...

Ὁ Ζὰν τὴν κύτταξε τρομαγμένος!

— Δὲν πιστεύω, εἶπε, νὰ σκέπτεσθε νὰ....

— Ὄχι, ἠσυχᾶστε. Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν δύναμη. Ἂν τὴν εἶχα θ' αὐτοκτονοῦσα πρὸ πολλοῦ....

— Τότε...

— Ἀπεφάσισα νὰ κλεισθῶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄσυλα ἐκεῖνα τοῦ πόνου ὅπου ἡ προσευχὴ δίνει τὴν λήθη στὶς ψυχὲς τόσων βασανισμένων ὑπάρξεων....

— Θὰ τὸ κάνετε αὐτὸ, σεῖς τόσο νέα ἀκόμη, ποὺ ἔχετε τόσα δικαιώματα στὴν ζωὴ καὶ τὶς τίμιες καὶ νόμιμες χαρὲς ποὺ προσφέρει, ἰδίως σ' ἐκείνους ποὺ ὑπέφεραν πολύ. Τὸ σκεφθήκατε καλά;

— Ναί... Ἐκεῖ μονάχα θὰ ξεχάσω πραγματικά...

— Κυρία, τῆς εἶπε ὁ Ζάν, δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ γιὰ νὰ μετανοιώσουν κάποιον, γιὰ νὰ τοῦ κλονίσουν τὴν ἀπόφαση ποὺ ἔχει πάρει καταπολεμοῦν ἀπ' εὐθείας τὴν ἀπόφαση αὐτὴ, προσπαθώντας νὰ τὴν ἀποδείξουν κακή, ἄσκοπη, ἀνόητη πολλὲς φορές. Ὄχι, ἐγὼ δὲν θὰ ἀκολουθήσω τὴν τακτικὴ αὐτὴ, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσω ὄχι ἀπὸ... δικολαβισμὸ, ὅπως θὰ ὑποθέτετε, ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴ ληλαδὴ ἐκείνη πονηρία ποὺ μᾶς κάνει νὰ καταπολεμοῦμε κάτι μὲ τὰ ἴδια του ὅπλα χωρὶς νὰ φανοῦμε ὅτι τὸ πολεμᾶμε, καὶ ἀπεναντίας, υἱοθετώντας το συχνὰ κατ' ἐπίφασιν, βέβαια. Δὲν θὰ κάνω ἐγὼ τὴν προσπάθεια αὐτή. Τὸ μοναστῆρι εἶναι πράγματι μιὰ παρηγοριὰ μιὰ μεγάλη παρηγοριά, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀπαρηγορήτους. Τὸ ὕστατο καταφύγιο, ἀλλὰ τῶν ἐντελῶς, τῶν ἀθεραπεύτως ἀπελπισμένων. Μὰ σ' ἐσᾶς, ὅμως, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Εἶσθε πολὺ νέα ἀκόμη γιὰ νὰ ἐπιζητήσετε τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν λήθη πίσω ἀπὸ τοὺς τέσσερες τοίχους ἑνὸς μοναστηριοῦ. Ὁ χρόνος θὰ ἐπουλώσῃ γρηγορώτερα ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσθε τὶς πληγές σας ὑπάρχουν δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιὰ σ' αὐτὸ, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀγαποῦν εἰλικρινῶς, παρ' ὅσα καὶ ἂν ἔγιναν.

— Ὦ, κύριε!....

— Μὲ συγχωρῆτε ἂν σᾶς θύμησα μιὰ θλιβερὴ, περίοδο τῆς ζωῆς σας, ἀλλὰ τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς βεβαιώσω ἀμέσως ἔπειτα ὅτι ἡ κατόπιν ζωή σας καὶ πρὸ πάντων ἡ τελευταία μεγάλη, κατ' ἐξοχὴν ἀνθρωπιστικὴ πρᾶξις σας, σβύνουν τὸ παρελθὸν αὐτὸ ὅσον δήποτε σᾶς φαίνεται ὅτι εἶναι φοβερὸ καὶ ἀνεξιλέωτο... Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δάκρυα ποὺ χύσατε πρὸ ὀλίγου — γιατὶ τὰ μάτια σας δείχνουν ὅτι ἐκλάψατε προτοῦ ἔλθω—εἶνε ἀρκετὴ θυσία ἐκ μέρους σας καὶ μεγάλη ἀπόδειξις τοῦ πόσον ἔχω δίκηο σ' ὅσα σᾶς εἶπα. Θὰ ἐπιμείνετε, λοιπὸν, ἀκόμη;

— Δυστυχῶς....

— Ἀκοῦστε, Μαρία, θὰ ἔρθῆτε μαζί μας, θὰ σᾶς ἔχουμε σὰν ἀδελφή, δὲν θὰ φύγετε ποτὲ ἀπὸ κοντά μας καὶ θὰ σᾶς βοηθήσωμε μ' ὅλες μας τὶς δυνάμεις νὰ ξαναφτιάσετε τὴν ζωή σας. Εἶσθε τόσο νέα ἀκόμη....

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε κατασυγκινηθῆ. Ἐν τούτοις ἀπήντησε:

— Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια ποὺ μοῦ εἴπατε καὶ γιὰ ὅσα σκεφθήκατε γιὰ μένα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ τὰ δεχθῶ. Ἀποφάσισα καὶ πρέπει νὰ μείνω μόνη στὴ ζωή...

Ὁ Ζὰν τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησε μὲ σεβασμό.

Ἔβλεπε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν μεταπείσῃ. Δὲν ἐπέμεινε λοιπόν.

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε εἶχε ἐξαιρετικὴ κατασκευή. Ἦταν ἱκανὴ νὰ μείνῃ μέσα στὸ νερὸ τοὐλάχιστον ἕνα χρόνο, νὰ ὑποστῆ ἰσχυρὲς πιέσεις, καταιγίδες κλπ. Εἶχε μῆκος 180 μέτρα, πλάτος 30, ὕψος 20, ἦταν ἰσοβαρῆς, σύμφωνα μὲ τὸν Νεύτωνα σὲ μ. 0.626. Μὲ βάση τὰ προαναφερθέντα δεδομένα, μποροῦμε εὔκολα νὰ ὑπολογίσωμε τὴν ἱκανότητα τῆς κιβωτοῦ. Ὁ ὑπολογισμὸς αὐτὸς ἀπησχόλησε μὲ πάθος ναυπηγοὺς, ἐπιστήμονας καὶ θαλασσινούς. Σύμφωνα μὲ μερικοὺς συγγραφεῖς μέσα στὴν κιβωτὸ μποροῦσαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν 1700 περίπου διαφορετικὰ εἴδη ζώων, πτηνῶν, θηλαστικῶν, ἑρπετῶν, 25.000 εἴδη ἐντόμων καὶ ἐπὶ πλέον 355.615 ἑκατόλιτρα τροφίμων.

Ἐν τούτοις, μόνον τὰ δύο τρίτα τῆς κιβωτοῦ ἔπρεπε νὰ φορτωθοῦν. Τὸ ἄλλο τρίτο κρατήθηκε γιὰ τὰ τρόφιμα ἑνὸς ἔτους. Τὸ σχῆμα τῆς κιβωτοῦ ἐμοιαζε μὲ τὸ σχῆμα μοντέρνου πλοίου. Αὐτὸ τὸ συμπεραίνομε ἀπὸ τὶς ἀναλογίες: πλάτος τὸ ἕκτον τοῦ μήκους, ὕψος τὸ δέκατον. Κατασκευὴ θαυμασία γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Σύμφωνα μὲ ἄλλους μελετητὲς, ἡ κιβωτὸς εἶχε περίπου 400 διαμερίσματα, κυψελώδους κατασκευῆς, ὅπως καὶ τὰ σύγχρονα πλοῖα, ἀπαραίτητα γιὰ νὰ τὴν καταστήσουν στερεὰ καὶ ἱκανὴ νὰ ταξιδεύῃ μὲ ὁποιονδήποτε καιρό.

Κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Θεὸς εἶπε τοῦ Νῶε: τΝ' ἀλείψῃς τὴν κιβωτὸ μὲ κατράμι μέσα καὶ ἔξω». Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ δόθηκε φυσικὰ γιὰ νὰ δυναμώσῃ ὁλόκληρος ὁ σκελετὸς τῆς κιβωτοῦ καὶ νὰ ἐμποδισθοῦν αἱ παραμορφώσεις σὲ μιὰ τόσο μεγάλη κατασκευὴ, ποὺ εἶχε προφανῶς διπλὸ σανίδωμα, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ κιβωτὸς εἶχε ὀροφὴ ψηλὴ ἕνα μέτρο καὶ ἐπικλινῆ γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐκροὴ τοῦ νεροῦ.

Συμπέρασμα: Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε μπορεῖ θαυμάσια νὰ παραδεχθῆ μὲ ἕνα σύγχρονο πλοῖο καὶ μάλιστα τὸ συναγωνίζεται στὰ ἑξῆς: ὑπῆρχαν πραγματικὰ στὴν κιβωτὸ τὸ σύστημα τῆς κυψέλης, οἱ ἀκριβεῖς ἀναλογίες, οἱ ἐπικλινεῖς γέφυρες σὲ τρία ἐπίπεδα, ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο....

Καὶ ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰ κατασκευὴ ποὺ μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῆ 2 200—300 χρόνια π. Χ., τὴν ἐποχὴ τοῦ κατακλυσμοῦ, σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις διαφόρων λαῶν, ὅπως οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Μεξικανοί.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Ἔφυγε μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη συγκίνηση καὶ ταραχή.

Κεφάλαιον 17ον

Εὐτυχία

Τρεῖς μέρες μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας αὐτῆς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Μαριννέττα, βρισκόντουσαν συγκεντρωμένα στὸ Μαντὸν, γύρω ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα μιὰ Μαργαρίτα ὅμως εὐτυχισμένη πιὰ ἀλλὰ τόσο καταβεβλημένη ἀκόμη, τόσον ἀδύνατη!...

Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν εἶχε περιθάλψει στὸ Παρίσι ὅταν εἶχε τρελλαθῆ, μετὰ τὴν παράσταση τοῦ «Ἀμλετ», εἶχε πῆ μιὰ μέρα στὸν Ζὰν Ντεμὰρ καὶ τὸν Ζεράρ:

— Εἶναι πληγωμένη στὴν καρδιά! Προσέξτε...

Μονάχα ἡ μεγάλη ἡσυχία, ἡ μονοτονία, σχεδὸν, στὴ ζωή της, μιὰ μονοτονία ὅμως μέσα στὴν εὐτυχία, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ.

Αὐτὴ τὴν ἠρεμία προσπάθησαν νὰ τῆς τὴν δώσουν ὁ ἄντρας της καὶ ὁ γυιός της καὶ τὸ εἶχαν κατορθώσει. Τῆς ἔλειπε ἡ εὐτυχία. Τώρα ἡ Μαργαρίτα τὴν εἶχε κι' αὐτήν.

Ἡ χαρὰ τοῦ Ζὰν καὶ τοῦ Ζεράρ ἦταν μεγάλη θλέποντας τὴν ζωὴ νὰ ξαναγυρίζῃ κατὰ κύματα στὸ ὡραῖο αὐτὸ σῶμα, νὰ τὸ ζωογονῆ, νὰ τὸ γεμίζῃ. Τὰ μάγουλά της ἄρχισαν πάλι νὰ χρωματίζονται ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ νέο, ζωηρὸ, ἔτρεχε μὲ ὁρμὴ στὶς φλέβες της. Τὰ μάτια της, ποὺ ἦταν τόσο σβυσμένα, ξανάπαιρναν τώρα ὅλη τους τὴν παληὰ λάμψη ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα στοιχεῖα τῆς ὀμορφιᾶς τῆς Μαργαρίτας.

Στὴν προσπάθειά της αὐτὴ γιὰ τὴν ἐπάνοδο στὴ ζωὴ, στὸ ζωντανὸ κόσμο ποὺ εἶχε γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίσει ὅτι θἄφηνε. ἡ νέα γυναῖκα εἶχε βοηθὸ καὶ σύντροφο πολύτιμο τὴν Λουΐζα, τὴν κόρη αὐτὴ ποὺ ἦταν τόσο καλὴ ὅσο καὶ ὄμορφη, ἕνας ἀληθινὸς ἄγγελος, ἕνα λουλοῦδι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συναντᾶ κανεὶς καὶ στὰ λαϊκώτερα στρώματα γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν σοφία τοῦ καλοῦ Θεοῦ ποὺ φροντίζει νὰ ὀμορφαίνῃ καὶ τὴν ζωὴ τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ζεράρ ἦταν καταμαγευμένος. Δυὸ ὑπάρξεις ποὺ τὶς ἐλάτρευε τὴν μιὰν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄλλην ἦσαν κοντά του, δικές του πιά. Βέβαια, ἡ μητέρα του ποτὲ του δὲν τοῦ ἔλειψε. Ἂν ὅμως μὲ τὸ σῶμα ἦταν μαζί του ἔνοιωθε τὴν ψυχή τῆς νὰ βρίσκεται μακρυά του. Ἡ τρομερὴ ὑποψία τοὺς εἶχε χωρίσει γιὰ κάποιο διάστημα καὶ χειρότερο μαρτύριο ἀπὸ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ γιὰ τὸν νέο. Γι' αὐτὸ τὴν ἐλάτρευε τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἤθελε ἄγνῃ, ὅπως τὴν πίστευε, ἁγνὴ σὰν μητέρα.

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ αὐτοκτονήσῃ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ φοβερὸ μαρτύριο τῆς ὑποψίας, γιὰ νὰ μὴ τὴν βρίζῃ, ἔστω καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν σκέφη του αὐτὴν ποὺ τοῦ χάρισε τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, χαρὰ ὅμως, ποὺ ἦταν γραφτὸ νὰ ποτισθῆ μὲ τόση πίκρα... Καὶ ἐν τούτοις δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάνῃ. Ἡ γλυκειὰ μορφὴ τῆς Λουΐζας τὸν συγκρατοῦσε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Νεοελληνική λογοτεχνία

"Εσβυσ' ἡ ἀγάπη μας

Ἔσβυσ' ἡ ἀγάπη μας, μὴν κλαῖς·
καὶ πάψε πιὰ καὶ σὺ νὰ λές,
πὼς μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα....
Ἦταν μοιραῖο, ἦταν γραφτὸ
— πρὶν τὸ σκεφτῆς, πρὶν τὸ σκεφτῶ
τὸ χωρισμὸ νὰ πῇ τὸ στόμα....
Ὅ,τι ἐξήσαμε μαζὶ
μέσ' στὴν ψυχή μου θὲ νὰ ζῇ
γιὰ χρόνια ἴσως....
Καὶ θὰ θυμᾶμ' ἐγὼ, καλὴ,
τὸ πρῶτο μας γλυκὸ φιλὶ
μὲ δίχως μῖσος.
Μπορεῖ, σὲ ἄλλες ἀγκαλιὲς,
νὰ βροῦμε οἱ δυό μας τὶς παληὲς,
λαχτάρες ποὺ ποθήσαμε
κάποτε ποὔμασταν παιδιὰ,
— μ' ἄπειρη καὶ φτωχὴ καρδιὰ
καὶ ποὺ ποτὲ δὲ ζήσαμε.
.. ..
Ἔσβυσ' ἡ ἀγάπη μας, μὴν κλαῖς.
καὶ πάψε πιὰ καὶ σὺ νὰ λὲς
πὼς μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα.....
Ἦταν μοιραῖο, ἦταν γραφτὸ
πρὶν τὸ σκεφτῆς, πρὶν τὸ σκεφτῶ
τὸ χωρισμὸ νὰ πῇ τὸ στόμα....

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

❁

Ὁ γυρισμός

Σήμερα ὅλα εἶναι χαρούμενα! Ὅλη ἡ φύσις ἀγαλλιᾷ. Τὰ πουλάκια κελαδοῦν μελωδικώτατα. Ὁ ἥλιος ρίχνει τὶς ἀχτίδες του σ' ὅλα τὰ ὄντα γιὰ νὰ τὰ ζωογονήσῃ. Μὰ μήπως καὶ πρῶτα χθὲς, προχθὲς δὲν ἤτανε τὸ ἴδιο; Γιατὶ τὰ πουλάκια δὲν κελαδοῦσαν μὲ τόση ἁρμονία;... Γιατὶ ἡ φύσις ἦταν τόσο θλιμμένη;...

Γιατὶ ὅλα αὐτὰ συμπονοῦσαν ἐμένα. Μὲ συμπονοῦσαν γατὶ εἶχα χάσει τὴν ἀγάπη μου ποὺ εἶχε φύγει μακρυά, γιὰ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ — ἴσως — ἑνὸς ἄλλου, γιὰ νὰ χαρῇ. Τὰ θερμὰ φιλιά του...

Εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ἔ εἰπες, κ' ὅμως μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μοῦ ἔγραφες, πὼς θὰ ἐρχόσουν νὰ μὲ δῇς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς. Κι' ὅμως ὅσο καὶ ἂν σὲ περίμενα, δὲν σ' ἔβλεπα νὰ ἔρχεσαι, κι' οὔτε ἔλαβα κανένα σου γράμμα....

❁

Εἴκοσι χρόνια καὶ τώρα γυρίζει γιὰ νὰ ἔρθῃ πάλι κοντὰ σὲ μένα! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, δὲν τυλμῶ... Μὰ τί λέγω; Εἴκοσι χρόνια ἔλειπε; Τρελλὸς εἶμαι; Ὄχι δὲν εἶνε εἴκοσι χρόνια ποὺ ἔφυγες. Μόνον εἴκοσι μέρες ἤτανε! Μόνον εἴκοσι μέρες περάσανε, κ' ὅμως μοῦ φανήκανε πὼς περάσανε εἴκοσι χρόνια! Ἡ μεγάλη ἀγάπη μου γιὰ σένα μ' ἔκανε νὰ νομίζω ὅτι ἔλειπες εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια καὶ νὰ φοβᾶμαι ὅτι σὲ εἶχα χάσει γιὰ πάντα.

Πόσο εἶμαι χαρούμενος σήμερα! Πόσο ἡ φύσις μοῦ χαμογελᾷ! Πόσο τὰ πουλάκια κελαδοῦν ἁρμονικώτατα! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ χαίρονται τὸ γυρισμό σου κοντά μου....

(Μεσσία) ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Χαρά

Χαρὰ γιὰ μένα εἶναι τὸ φεγγάρι, ὁ ἥλιος, τὸ νερό. Τὰ μάτια μιᾶς παιδούλας, ἡ ἀγκαλιὰ μιᾶς ξελογιάστρας. Δὲν εἶμαι ἐγὼ πεσσιμιστὴς, μήτε μοιρολάτρης· εἶμαι ἕνα φτωχὸ πουλὶ, ἕνα ἀλήτικο σπουργιτάκι· κουρέλια νὰ φορῶ, ψωμὶ ξερὸ νὰ τρώγω, πάλι θὰ γελῶ, καὶ δὲν θὰ γελῶ ἠλίθια· ὄχι, θὰ νοιώθω κατάβαθα τὴ χαρά μου. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ βλέπῃς τὰ ὄρουνά, τὶς θάλασσες, ν' ἀκοῦς βροντὲς καὶ καταιγίδες, νὰ περνᾷς δάση ποτάμια. Δὲν εἶναι λίγο νὰ νοιώθῃς τ' ἀέρι νὰ σφυρίζῃ, τὸν ἥλιο νὰ ζεσταίνῃ...

Τὸ φοβερὸ εἶναι νὰ σαι νεκρός.

Ὤ, ἂς γινότανε ποτὲ νὰ μὴν πεθάνω! Ὤ, ἂς μποροῦσα πάντα νἄμουνα νειός! Νὰ βλέπω κορίτσια νὰ εὐφραίνωμαι, νὰ περιεργάζωμαι κακοὺς, νὰ διασκεδάζω, νὰ κυττῶ τρελλοὺς, ἀπογοητευμένους καὶ νὰ γελῶ....

Σήμερα δούλεψα καλά· πῆρα ἀρκετὰ, μοῦδωσε κι' ἡ μάννα μου ἄλλα τόσα κι' ἀπόψε πάλι θὰ πῶ χίλια τραγούδια, θὰ δώσω ἀμέτρητα φιλιά, θ' ἀδειάσω ὅσα ποτήρια μπορῶ καὶ θὰ ζήσω—ἕνας ἐγὼ—γιὰ ὅλους....

Ὦ νειότη μου, πόσο σ' ἀγαπῶ! Χαρά μου, ποτὲ νὰ μὴ μοῦ φύγῃς.

ΝΕΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ

❁

Γαλήνη

Οὔτ' ἕνα φύλλου θρόϊσμα,
οὔτε πνοὴ ἀπ' ἀγέρα·
κομμιὰ φωνὴ, πουλιοῦ λαλιά·
στοῦ δειλινοῦ τὴν ἀγκαλιὰ
ἔγυρ' ἀπάνω ἡ μέρα.

Ὅλα κοιμοῦνται ἥσυχα
κι' ἡ μέλισσα κι' ὁ γρῦλλος
κι' ἡ πεταλοῦδα ἡ φτωχὴ
πάνω στὸ φύλλο μοναχὴ
καὶ στὴ ραχούλα ὁ μύλος.

Καὶ μόνο, ὡς γαλήνιο
σαλεύει τῆς ἀκρογιαλιᾶς
τὸ κῦμα, τὰ κοχύλια
ἠχοῦν σὰν ὄπως κοπελλιᾶς
φιλιὰ σ' ἐφήβου χείλια.

ΜΙΧ. Χ. ΠΕΤΡΟΥ

❁

Πόδος

Σὰν ἕνα ὡραῖο, σὰν ἕνα λευκὸ δροσόλουστο κρινάκι
ποὺ σὲ μιὰν ἄκρη ἑνὸς ἀγροῦ, γελάει κι' ἀνθίζει μόνο,
κι' ὅπου ἄνωθε ἡ στὰ πλάγια του δὲν ἔχει τριγυρίσει
μιὰ πεταλοῦδα οὐδὲποτε, μιὰ κάμπη, ἕνα μελίσσι,
γιὰ νὰ τρυγήσῃ ἢ νὰ γευτῇ τ' ὡραῖο τ' ἀνθοῦ του μέλι,
— ἔτσι ἡ καρδιά μου ἀμόλυντον κι' ἀνέγγιχτον σὲ θέλει....

Π. Κ. ΒΡΟΥΛΙΑ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Γραφεῖα:
Ἁγίων Ἀναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20 - 528
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἱπποκράτους 176)
Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντὴς τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

❁

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	250
Ἑξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λ. Ἀγγλ.	Σελ.	10
» Ἀμερικῆς	Δολ.	7

❁

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Μόνιμος ἀνταποκριτής μας τυγχάνει ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀναντασάκος, ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομῶν μας καὶ τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Γράμμα

Σὰν πέρσι καὶ σὰν πρόπερσι, ἀγαπημένη (Στάσα,
καὶ πάλι ἀπάνω στὸ βουνὸ θὰ στήσω τὸ (λημέρι.
Θ' ἀκούω τοῦ λόγγου τὴ βουή, τοῦ δά- (σους τὴν ἀνάσα,
καὶ θὲ περάσ' ὁλόδροσο τὸ λαῦρο καλο- (καίρι.

Θάχω τὸν γκιώνη συντροφιὰ, τσοπάνικη (φλογέρα
θὲ νἄχω γιὰ νανούρισμα. Καὶ ξύπνημα (τ' ἀηδόνι.
Γιὰ γιατρικὸ τὸν καθαρὸ καὶ μυρωμένο (ἀγέρα,
μὰ... δὲ θαρρῶ νὰ πάψουνε μέσα στὰ (στήθια οἱ πόνοι.

Σὰν πέρσι καὶ σὰν πρόπερσι, ἀγάπη μου (χαμένη...
καὶ πάλι, ἀπάνω στὸ βουνὸ λημέρι θὲ νὰ (στήσω.
Μὰ φέτος τὸ χινόπωρο.... — τί ἔπονη (θλιμμένη... —
δὲν τὸ πιστεύω, Στάσα μου, στὴν πόλη (νὰ γυρίσω...

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

(Χρυσαυγὴ—Ἀθήνα)

❁

Ἐρωτόλογα

Ἀγάπη, λαχτάρα, λατρεία, πνοή μου,
χαρά μου καὶ πόνε, καρδιά μου, ζωή μου!
Γιὰ σένα πονῶ, γελάω ἢ κλαίω,
γιὰ σὲ τὰ τραγούδια μου γράφω ἢ λέω...

Φίλε μου, ἐραστή μου, ἔννοια μοναχὴ,
παιδί μου, ἐπίς μου, τῆς ψυχῆς μου (ψυχή.
Δικός σου ὁ νοῦς μου! Δική σου ἡ καρ- (διά μου!
Δική σου ἡ ζωή μου, ἀγάπη γλυκειά μου!

ΕΥΑ Η. ΝΟΣΗ

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

Σταυρόλεξον

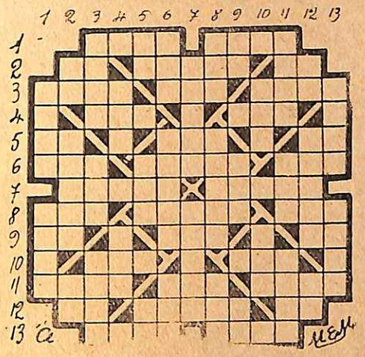

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Πόλις τῆς Ν. Ἀραβίας, πολὺ ἐπίκαιρος— Σ' αὐτὴν ἐλπίζουν ὅλοι οἱ ἐμπόλεμοι. 2) Ἄρθρον (πληθ.) —Καρποφόρον δένδρον— Σύνδεσμος. 3) Πολεμικὸν ὄχημα— Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἰωνίας—Δένδρον ποὺ κάμνει νοστιμωτάτους καρπούς. 4) Ὄχι κάτω— Τοὺς ἔχομε στὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ μέσα στὰ σπίτια μας. 5) Λεπτὴ κλωστή — Μυθικὴ χώρα — Ἀρχαία νύμφη. 6) Ἰδικόν σου—Νῆσος τῶν Κυκλάδων — Παλαιϊκὸν μέσον φωτισμοῦ. 7) Μπορεῖ νὰ εἶναι ἠλεκτρικόν, ἀέρος ἢ καὶ νεροῦ— Ὁ ἕτερος τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ρώμης. 8) Χλόη —Ἕναν τέτοιον (δηλ. πολλοὺς τέτοιους) εἶχε καὶ ὁ Αἴολος— Πόλις τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς (ὅπως προφέρεται στὰ γαλλικά). 9) Ὁ ὁποῖος—Θάλασσα— Ἀντωνυμία προσωπική. 10) Τραγουδῶ— Πνιός. 11) Τὰ ἐξαρτήματα τῶν ὑποζυγίων— Δικός σου—Ἡ σωστή. 12) Δεικτικὸν μόριον (δημοτ.)— Ροπή— Μόριον. 13) Ἐδῶ γίνεται σήμερα μιὰ μεγάλη δίκη— Ἐξυμνῶ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1)... καὶ Κλεομένης— Τὸ πόδι. 2) Μέτρον ἐπιφανείας —Τὸ λείψανον— Ὑποθετικόν. 3) Ἀπαραίτητον γιὰ τὸ σῶμα μας— Τὰ ζητᾶμε... μὲ δουλμία πρωΐ-βράδυ στὶς ἐφημερίδες— Γυναίκα τῆς Γραφῆς. 4) Πρόθεσις— Ὕμνος, τραγοῦδι. 5) Πρόθεσις— Χρονικὸν ἐπίρρημα— Ἄρθρον. 6) Καταφατικόν — Ἀναπνοή (δημοτ.) — Ὁμοιωματικὸν (δημοτ.). 7) Μεγάλη Εὐρωπαϊκὴ χώρα— Δόξα. 8) Τώρα (ἀρχ.)— Τὸν κάνει τὸ κῦμα— Βρίσκεται στὶς ἐμπορικὲς ἐπιγραφές. 9) Ἄνθη — Ὁ Ὅμηρος τὴν ἐπονομάζει Ροδοδάκτυλον — Εὐρωπαϊκὴ νότα. 10) Κατοικίδιον ζῶον —Δύο φορές. 11) Γλυκὸς — Ποταμὸς τῆς Ρωσίας— Στωπῶ. 12) Πρόγονος— Θεραπεία— Μόριον (ἀρχ.). 13) Τὸν κάμνουν τέτοιον τὰ κατορθώματά του— Ἕνα ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα.

❁

ΟΙ ΚΥΒΟΙ

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μαντεύσωμεν τοὺς ἀριθμοὺς 2 κύβων, τοὺς ὁποίους ἔρριψεν ἕνας φίλος μας, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδοῦμε;

Ἰδοὺ τί θὰ κάμωμε:

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχομεν ἕνα 2 καὶ ἕνα 6.

Παραγγέλλομεν εἰς τὸν φίλον μας νὰ γράψῃ τὸ διπλάσιον τοῦ πρώτου κύβου. Γράφει 2X2=4. Νὰ προσθέσῃ 5. Γράφει 4+5=9, καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 5. Γράφει 5X9=45. Νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δευτέρου κύβου. Γράφει 45+6=51. Τέλος ν' ἀφαιρέσῃ τὸν ἀριθμὸν 25 καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ὑπόλοιπον. Γράφει 51—25=26 καὶ μᾶς δίδει τὸν ἀριθμὸν 26.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῶν δεκάδων 2 μᾶς δείχνει τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἑνὸς κύβου, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μονάδων 6 μᾶς δείχνει τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἄλλου κύβου.

Περιττὲς τρίχες προσώπου, κνήμης κ. τ. λ.

ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

Πληροφορίαι δωρεὰν

ΕΤΤΑ ΠΛΟΤΚΙΝ

ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 12 Τηλέφωνον 27.079

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἁγ. Ἀναργύρων 33 Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 20—528
Ἀρχισυν. καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἱππ. 176)
Διαχ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδόχου Παύλου 10).

Λύσεις παιγνιδιῶν προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κεναί— Κέρμα. 2) Ἄρτα— Μαῖα. 3) Ρά—Ἔργον —Αἰ. 4) Ὄν—Σατανᾶς — Ὑς. 5) Σινά—Ἴλη— Τάρα. 6) Αἷμα—Κάρα. 7) Φαιά—Ναῦς. 8) Παρά— Ἴρις. 9) Ράσα—Εἷς— Ὅσος. 10) Οὐ— Στρατός— Φί. 11) Σώ —Αἶνος— Ἄν. 12) Ἥρως— Αἰών. 13) Ἰανός— Ἄνιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κῦρος—Ρόσσι. 2) Ἀνία —Παῦω. 3) Νά—Νιφάς — Ἥν. 4) Ἀρ— Σαμάρας—Ρό. 5) Ἰτέα— Αἶα —Ταώς. 6) Ἄρτι— Ἔρις. 7) Γαλῆ — Λίαν. 8) Μονή — Στοά. 9) Κανά— Καί— Ὁσία. 10) Εἰ —Σταυρός— Ὦν. 11) Ρά — Ἄρσις— Νί. 12) Αὔρα—Σοφά. 13) Ἄνισα— Σίνης.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐλαμβάνοντο τόσες προφυλάξεις, ὅτι τὸ σπίτι ἦταν κυριολεκτικῶς ἀποροσπέλαστο, ὅτι δὲν παρετηρήθη ἴχνος παραβάσεως ἐκ τῶν ἔξωθεν, καθιστᾶ τὴν εἴσοδο ἐγκλήματιρου ἀπὸ ἔξω πολὺ ἀπίθανον. Συνεπῶς, ἐνοχος κατὰ πᾶσαν βεβαιότητα εἶναι ὁ καμαριέρης Τζέφρεϋ. Ὁ ὁποῖος, ἐφόσον ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του, θὰ μπῆκε τὴν νύχτα, κατὰ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἐκοιμᾶτο, καὶ θὰ ἄφησε ἀνοιχτὸ ἕνα δοχεῖο μὲ τὸ δηλητηριῶδες ἀέριο. Μετὰ πάροδον ὥρας, ὅταν θὰ ἐνόμιζε ὅτι τὸ δηλητήριον συνεπλήρωσε τὸ ἔργον, θὰ ξαναμπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ θὰ ἀφήρεσε τὸ δοχεῖον, κλείνοντας τὴν πόρτα.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ὁ ἀριθμὸς 49.

ΤΟ ΡΟΔΟΙ

Σὲ 9 δευτερόλεπτα.

Τὸ φωνάζω δυνατά!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δέρμα εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ

Ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ ποὺ περιέχεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀποκτᾶται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμελῶς διαλεγμένα. Διαπερνᾶ πολὺ βαθειὰ τὸ δέρμα καὶ τοῦ προμηθεύει τὴν τροφὴν ποὺ ἔχει ἀνάγκην γιὰ νὰ διατηρηθῇ σταθερό, φρέσκο καὶ νεανικό. Ἔχει ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης καὶ ἀναμιγνύεται τώρα μὲ τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ, ἀκριβῶς στὶς ἀναλογίες ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορείους ἱστούς. Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὐτὴ κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὸ πρωΐ βάζετε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρχίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὶς ἀτέλειες τοῦ χρώματός σας καὶ οἱ χαλαροὶ καὶ ἀδυνατισμένοι μῦς τοῦ προσώπου σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητά των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκιμῶν ποὺ ἔγιναν εἰς ἕνα Νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν σὲ διάστημα ἓξ ἑβδομάδων.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL Nº 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιὰ ξηρά, σγουρά, χονδρὰ καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία Παρακαταθήκη:

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL Nº 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιὰ ξηρά, σγουρά, χονδρὰ καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΩΙΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23—776

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ»

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΤΙΣΤΑΘΗ

Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ χαμόγελο σαγηνευτικὸ, παρὰ μόνον τὰ λευκὰ δροσερὰ καὶ ἀπαστράπτοντα δόντια - Στὸ χέρι σας εἶναι ν' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς τέτοιο χαμόγελο - Φθάνει νὰ μεταχειρίζεσθε καθημερινῶς τὸ ἐπιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ - ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» - Τοποθετήσατε ἓν ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψύκτρας καὶ καθαρίσατε τὸ στόμα σας. Ὡς διὰ μαγείας θ' ἀποκτήσητε λευκὰ ὡραῖα δόντια καὶ σαγηνευτικὸ χαμόγελο - Χρησιμοποιήσατε ἀπὸ σήμερον τὸν «ΚΟΛΥΝΟΣ» θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένοι.—

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ